

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Heiberg, Peter Andreas.; udgivne ved K. L. Rahbek
Titel Title:	<u>P. A. Heibergs Samlede Skuespil.</u>
Alternativ titel Alternative title:	Samlede Skuespil.
Udgavebetegnelse Edition Statement:	Anden og forøgede Udgave.
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 3
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Joh. Fred. Schultz, 1806-19
Fysiske størrelse Physical extent:	4 bd.

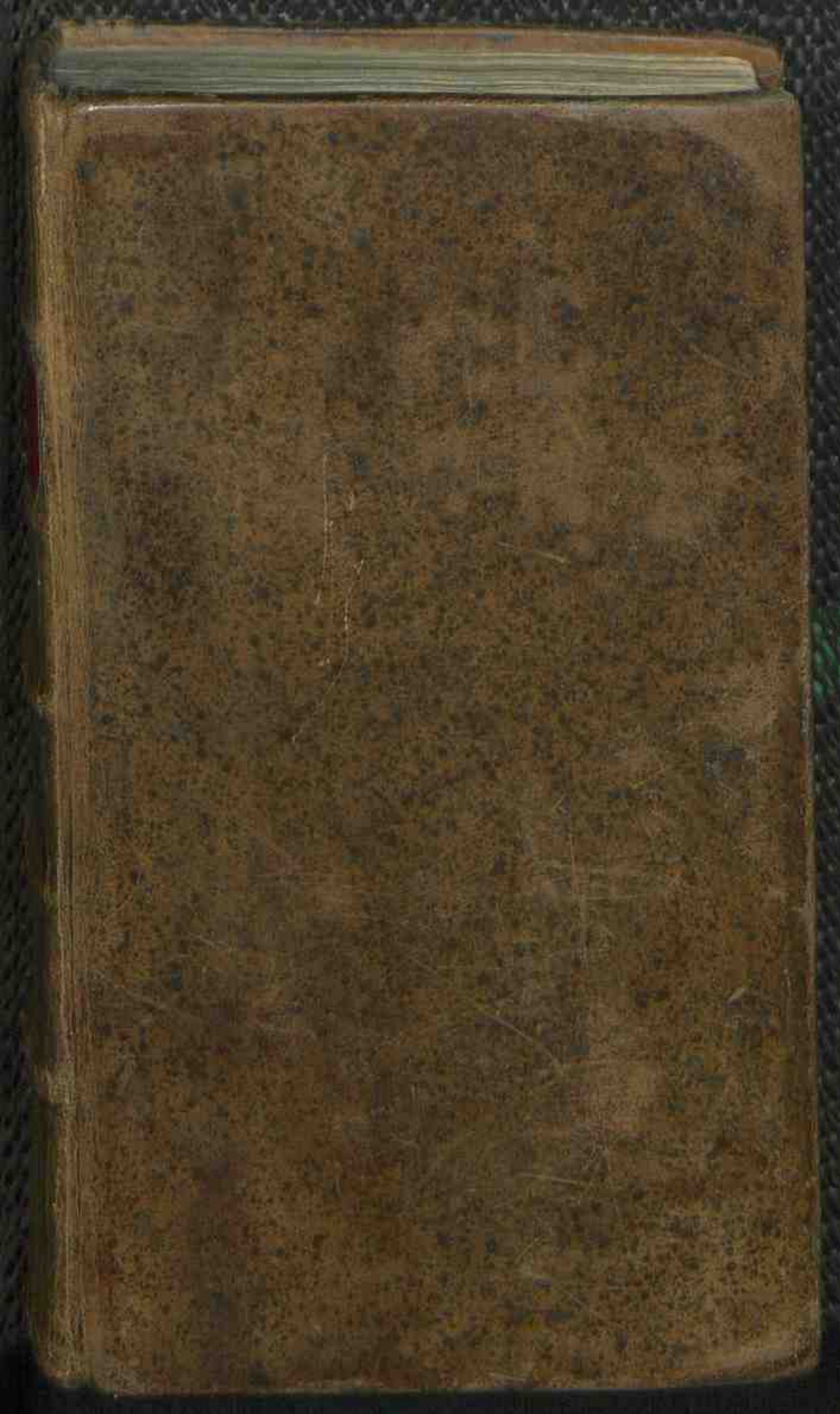
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

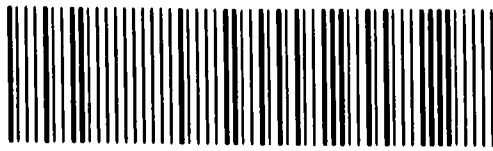
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

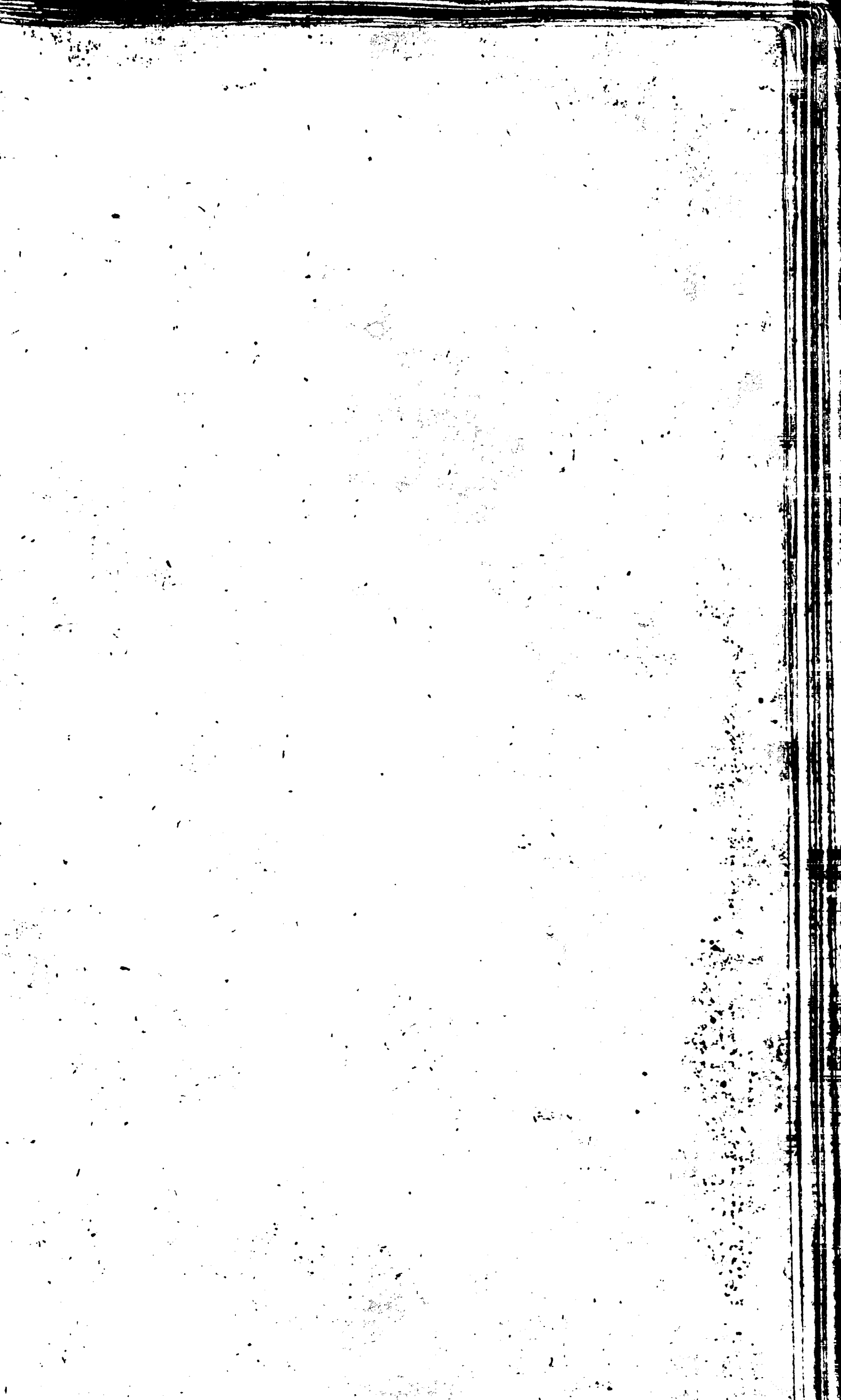

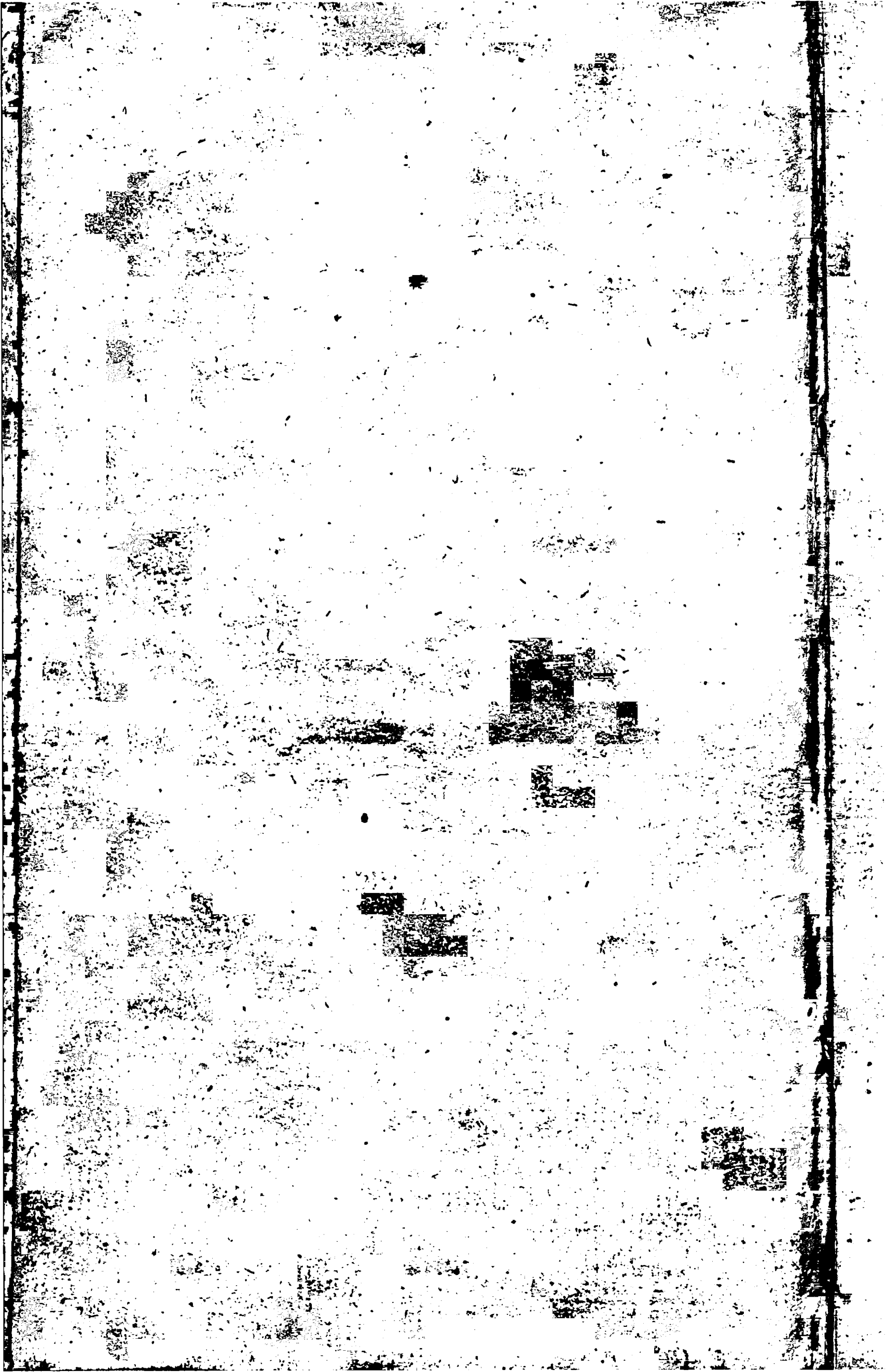
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021953947

P. A. Heibergs

samlede

S f u e s p i l .

udgivne

ved

K. L. Rahbek,

professor.

Tredie Deel.

Anden og forøgede udgave.

Kjøbenhavn, 1806.

Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fred. Schultze,
Kongelig og Universitets Bogtrykker.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

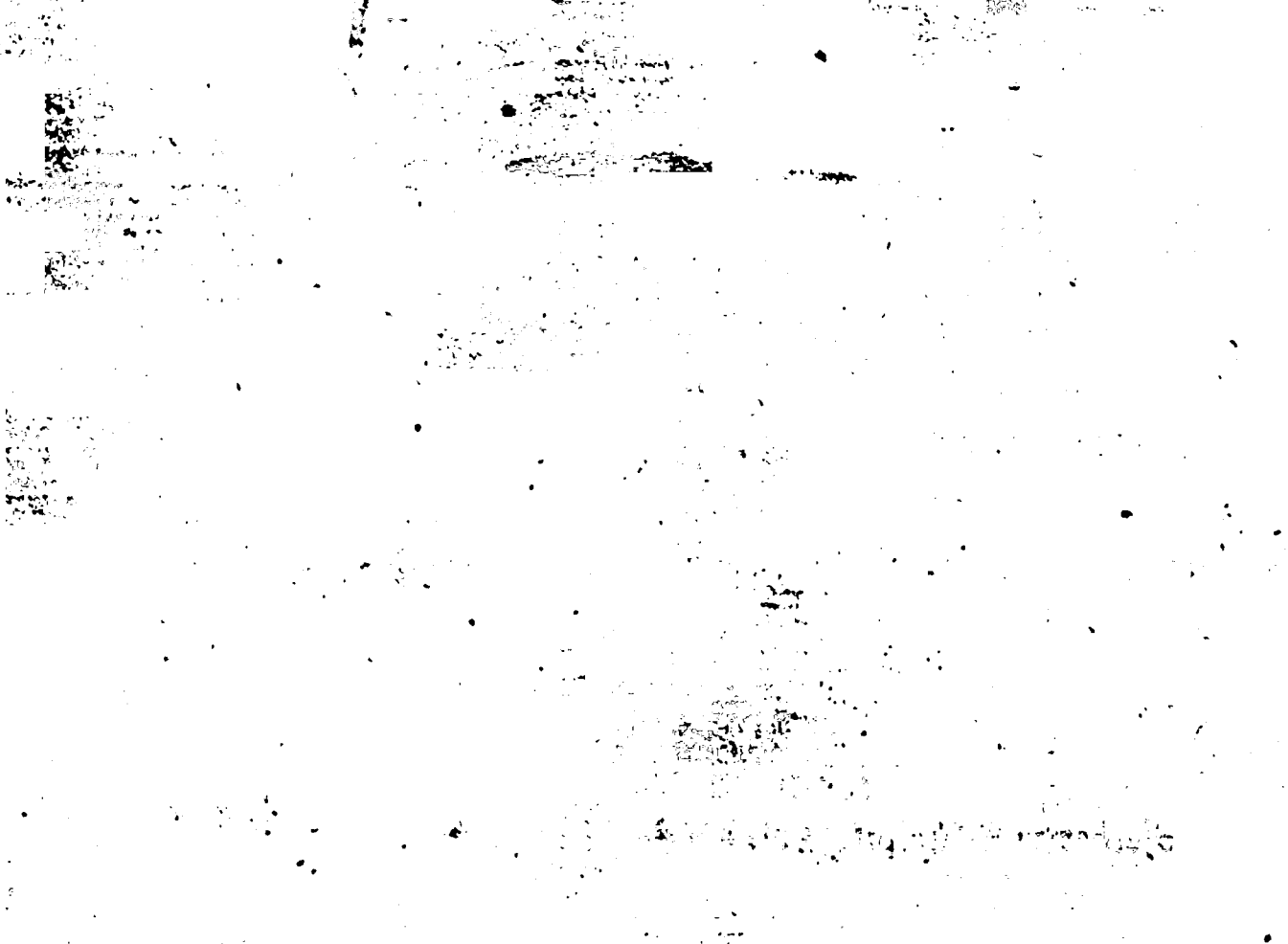
I n d h o l d.

	Side
Hækingborn	I
De syv Tanter	123
Den gamle Skuespiller	253
Indtoget	343

SECRET

1. The above information is being furnished to you for your information and is not to be released to the public without the express written consent of the Department of Defense.
 2. This information is classified "Secret" and its disclosure to unauthorized persons is prohibited.
 3. The classification of this information shall be maintained until further notice.
 4. This information is being furnished to you under the authority of the Department of Defense.

SECRET

H e c k i n g b o r n .

Comedie i fem Acter.

Personerne:

Admiral Zeckingborn.

Lady Fletcher, hans Datter.

Blunt, hans Forvalter.

Dalton, en Herremand.

Miss Harriet, Daltons Søster.

Sairwell, en Procurator.

Andrews, Forpagter i Cornwallis.

Wotton, Fabrikør.

En gammel Mand.

John, Zeckingborns Tjener.

Niclas

Tom

William

} Daltons Tjenere.

Handlingen foregaaer paa Daltons Landgods en halv
Mil fra Newcastle. Den begynder om Morgenen
og ender samme Dags Eftermiddag.

.....☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆.....

Første Act.

(En Stue i Daltons Huus, hvori staaer et Bord med
Thetsi paa, og en Kjedel ved Siden.)

Første Scene.

Heckingborn (gaaer i dybe Tanker og røger paa sin Pipe.)

Blunt (med et Brev i Haanden.)

Heckingborn.

Et Jordstjælv ødelagt mine Plantager — godt!

Blunt.

Naadige Herre!

Heckingborn.

Isdebranden fortæret min Gaard, mine Aktier,
mine Obligationer, al min Eiendom — ogsaa godt!

Blunt.

Et Brev, Mylord!

Heckingborn.

Tre riigtbeladne Skibe paa eensgang opslugte af
Havet — godt! tre Sorger mindre. Nu kun eet
Budskab til, saa kan jeg blive ret lykkelig.

A 2 .

Blunt.

Heckingborn.

Blunt (nærmer sig.)

Lillad naadige Herre! — —

Heckingborn.

Hvor var jeg ikke gal, da jeg paatog mig at have Opsigt med min Svigersøns Midler, medens han er i Ostindien!

Blunt

(trækker paa Skuldrene.)

Herre Gud! han hører og seer intet.

Heckingborn.

Hvor tidt har jeg ikke forbandet det Dieblis, da jeg besluttede at leve! — Men frisk Mod! Heckingborn! nu er det først, at Livet bør begynde at smage dig, nu, da du bliver lettet fra dine Bekymringer.

Blunt

(tager ham i Kjolen)

Naadige Herre!

Heckingborn.

Hvad er det? See! er det ham, Blunt! hvad godt?

Blunt.

Jeg har et Brev, Mylord!

Heckingborn.

Et Brev! hvorfor læser han det ikke selv?

Blunt.

Det kan indeholde Ting . . .

Hecking-

Heckingborn.

Det er kuns Snak. — Enhver maae læse mine Breve. Hvor tidt har jeg ikke sagt ham, at jeg ikke gider have med det Krammerie at bestille? Læs det!

Blunt.

Sa; men De maae høre paa det, naadige Herre!

(Han brækker Brevet.)

Heckingborn.

Nu vel da, siden jeg endelig skal plages —
saa læs det, men gesvindt!

Blunt.

(læser sagte.)

Himmel! hvad seer jeg?

(Stopper Brevet i Kommen)

Heckingborn.

Nu, hvad er det? hvad fattes ham?

Blunt.

Det er — det er intet — en lidet ubehagelig Tidende. —

Heckingborn.

Ubehagelig! — for Dem maaskee, Herr Blunt!
— ikke for mig. Siig mig kuns, hvori den Ubehagelighed bestaer!

Blunt.

Det er noget — noget, som De skal faae at vide i Morgen, naadige Herre!

Heckingborn.

Som jeg vil vide strax, Herr Blunt. Seer

han

han mig an for en Kjerling? Det som I godt Folk falder Ulykker! det er ikke Ulykker for mig. Derfor sig mig det kuns!

Blunt.

Nu vel da — Det Skib som vi ventede hjem fra Ostindien, er sprunget i Lufften, og — — —

Heckingborn.

Ih, hvad saa mere! saa har vi jo den Byrde af Halsen; gratuleer mig, min kjere Blunt! Jeg bliver ikke ret lykkelig, førend jeg er tiggefærdig.

Blunt.

Vil De vide mere, naadige Herre?...

Heckingborn.

Alting, Alting.

Blunt.

Belan! Kuns eet eneste Menneske er bleven reddet, og har berettet, at Baron Fletcher selv fulgte hjem med Skibet.

Heckingborn

(nderst bestrisset.)

Gud! min Jenny. (Gæter hastig ind.)

U n d e n S c e n e.

Blunt (alene.)

Min arme gode Herre! Der er da endelig Ting til, som ogsaa han maae holde for Ulykker — men hvorledes skal man berette Lady Fletcher denne Tidens

dende? Sid han kunſt ikke overiler ſig, og ſelv —
 tyſt — der kommer nogen!

Tredie Scene.

Blunt.

John.

John.

Herr Dalton ønskede at tale med Herren.

Blunt.

Den kjedsommelige Karl, ſom taler idelig i Figurer og er metaphoriſk fra Top til Taae — og Franſk oven i Kjøbet,

John.

Sa, og ſomt fylder ſin Tale med Ligneller, der ligner ingen Ting, og med Sententſer, ſom om han var en Bønnebog. Hans idelige Ordsprog, hvormed han spækker ſin Tale, paſſer ſig altid til den Ting, han taler om, ſom en knyttet Næve til et blaat Dje.

Blunt.

Det kommer ikke ham ved, min kjere John! at raiſonnere derover. (Affides.) Diſſe Djener-Raiſonnements ere alt for meget i den gamle Comedie-Smag, til at jeg ſkulde kunde taale dem. (Høit.) Admiralen har Forretninger, ſaa at han ikke kan tale med nogen i Dag; ikke desmindre beed Herr Dalton trins ind, ſaa faaer jeg ſer at affærdige ham.

(John gaaer.)

Tjær-

Fjerde Scene.

Blunt (allene.)

Gid jeg havde ham af Halsen; det er mig et utaaleligt Menneske; jeg veed ikke, enten han er en Nar eller en Skurk, eller begge Dele paa eengang. Dog, hans Artighed med at imodtage os i sit Huus efter Ildbranden, fortæner dog saa meget, at man bør lukke Øinene for hans Naragtighed; og, sandt at sige, hvem skader han dermed, naar hans Hjertet er godt? og det er Hovedsagen.

Femte Scene.

Blunt. Dalton.

Dalton.

Fuglene fryde sig ikke mere ved Solens oplivende Glands, end jeg ved denne kjære Families og Deres Velgaaende, Herr Blunt!

Blunt.

De er overmaade forbindtlig, min Herre! i Sandhed, alt for meget.

Dalton.

Venskab er Sjelens Føde, og hvor har jeg fundet den uden her? l'amitié c'est l'ame de l'univers. Men Venner ere som Meloner; man finder knap een iblandt ti, som duer.

Blunt.

Blunt.
 Venfkab er noget som er overmaade sjeldent.

Dalton.

Ja næsten ligesaa sjeldent som den sorte Svane, som Ordsproget lyder. En Ven kjendes i Nød og ikke i en Springedands. Men hvorledes befinder Lady Fletcher sig? elle, se porte bien, assurement?

Blunt.

Det vel, min Herre, men

Dalton.

Og den kjere gamle Misanthrop?

Blunt.

Men, min Herre!

Dalton.

Hvad vil han sige med sit men? Comment? Et Men i en Tale, staaer ligesom et Nækværk paa en Broe, for at hindre Folk fra at falde i Vandet.

Blunt.

Jeg vil sige for det første, at De ikke kjender min Herre ret, naar De kan troe at han er en Misanthrop. Han er den ædelste og meest velgjørende Mand under Solen; men ingen Menneskehader.

Dalton.

Det vil jeg ikke heller sige, Herr Blunt! Skjøndt denne Feil er saa almindelig, at dersom Had var en Pest, saa var Verden for længe siden uddød. Admiralen, veed jeg nok, hader ikke Mennesker, det
 viser

viser hans daglige godgjørende Handlinger, hvorved han, ligesom Naanen, indgyder Frugtbarhed overalt i sin Birkreds. Men han hader Omgang med Mennesker.

Blunt.

Det kommer fordi de saa ofte har narret og bedraget ham paa det skammeligste.

Dalton.

Tromper c'est le nature de l'homme. Sæt Ræven til at vogte dine Gjæs, saa bliver din Forvalter snart federe end du — og naar Narre kommer til Torvs, faaer Kræmmeren Penge.

Blunt.

Og for det andet, maae jeg sige Dem, at min Herre vel neppe vil være i Stand til at tale med nogen i Dag.

Dalton.

Comment? & le raison?

Blunt.

Oh! min Herre! Vi maae være Helte længe nok! der gives dog de Diebliffe, da vi nødes til at være Mennesker.

Dalton (assides.)

Brevet har gjort sin Birkning. (Høit.) Qu'est ce que cela? Ikke skulde jeg troe, at Mylord Heddingborn har havt nogen Ubehageligheder; dog han er et Menneske, og Mennesket er født til at lide.

Blunt.

Blunt.

Aldeles rigtig; og dette er netop Tilfældet.

Dalton.

Est il possible? mais il faut vous expliquer.

— Han, der stod stolt mod alle Skjebnens Omvælinger, som den grundfæstede Klippe imod Nordens Vindens Raserie, hvad skulde vel kunde røkke ham? Naturens Fald — — —

Blunt.

Gandske naturlige Tilfælde. Der behøves ikke saa meget til at røkke et Menneske; og Mylord Heckingborn er, ved Gud! et Menneske. — Nok, min Herre! Deres Besøg vil paa en anden Tid være ham usigelig kjert, men i Dag. — — —

Dalton.

Mais, le raison, il en faut pourtant savoir — Hvad er det da, kjere Blunt! Tausshed i vigtige Ting er ofte Forræderie imod en Ven. Naar Uglen reiser paa Jagt, saa er det Tid at tænde Lys; og naar Hundene sover, saa har Lyvene frit Spil.

Blunt.

Herr Dalton! jeg kjender mine Pligter. Men hvad Mylord Heckingborn vil have holdt hemmeligt, det maac Blunt ikke røbe, ellers fortjener han ikke Navnet af Heckingborns Ven.

Dalton.

C'est très bien pensé, mais pourtant, le voila!

Sjet-

Sjette Scene.

De Forrige. Heckingborn.

Heckingborn.

Deres Tjener, Hr. Dalton! (tager Blunt ved Armen)
Ikke et Ord til min Datter! forstaaer han mig?

Blunt.

Gud bevare min Mund, naadige Herre! Jeg
behøver da ikke at opholde mig her længere?

Heckingborn.

Gjør som han vil, Blunt! Vi to har ingen
Hemmeligheder sammen.

Blunt.

Jeg rekommanderer mig. (Gaaer.)

Syvende Scene.

Heckingborn.

Dalton.

Heckingborn.

Adieu, min Herre! jeg har ikke vel Tid at tale
med Dem. (Vil gaae.)

Dalton.

Men jeg har meget vigtige Ting at tale med
Dem om. Quelque chose du plus grand im-
portance.

Heckingborn.

Er jeg da ubbede mig dem fortelig.

Dalton.

Dalton.

Mylord! De har gjort mig den Ære, at betjene sig af min Gaard, siden Deres egen brændte for et par Dage siden.

Heckingborn.

Ja; — jeg inkommoderer Dem, vil De sige, og —

Dalton.

Point du tout, ma cher ami. Jeg fordrer det som et Venskab af Dem, at De benytter sig af alle Stedets Bequemmeligheder, som om Stedet var Deres eget. Jeg er jo Deres Ven? Ulven er aldrig saa graae, han har jo Benner, skjøndt de ere faa.

Heckingborn.

Jeg er Dem forbunden; det var da vel om de sex hundrede Pund jeg skylder Dem.

Dalton.

Jungenlunde! Naar man vil ind til en Mand, maae man ikke rende igjennem Fylningen paa hans Dør. Den Tjeneste er en Pligt jeg skylder Deres Venskab, og man skal aldrig gjøre Regning over, hvad en god Raal koster.

Heckingborn.

Hvad var det da, De havde at sige, om jeg tør bede?

Dalton.

Dalton.

Mylord! Sorg er ingen god Doctor, og Beskymringer betaler ingen Mand's Gjeld. Slaae alle Beskymringer af Deres Sind. De har dog ikke mistet alt.

Heckingborn.

Jeg har ønsket at miste alt, (assides) og jeg har mistet mere.

Dalton.

Jeg vil søge at fordrive Deres Griller og opmuntre Dem saa meget som det staaer i min Magt. Som der pibes, saa maae man dandse, og man maae tude med de Ulve som man er iblandt. Hei sa! du bon humeur, macher! i Morgen er det min Søsters Geburts-Dag, og jeg har foranstaltet en Høitidelighed — —

Heckingborn.

Som jeg vil være uden for, for ikke at forstyrre Deres Glæde.

Dalton.

Point du tout, macher! De er en af Hoved-Personerne. Det er ikke Børneleeg, naar Kjerlingen dandser. Hør eengang; det er et allegorisk Theater-Stykke i den høie Gout, og hedder Proserpinas Bortførelse.

Heckingborn. (halv assides.)

Min arme Jenny!

Dalton.

Dalton.

Nei, nei, det er saamænd ikke hende der skal bortføres. Min Søster skal agere Proserpina. Giv Dem kun tilfreds. Lady Fletcher skal være Ceres, og jeg vil nok paatage mig at være Jupiter. Lige Børn leger jo best, Kragen søger Mage, og Lige søger Lige, og De veed jo, at Jupiter holdt selv en lille Klat af Ceres.

Heckingborn (Kedsommelig.)

Skal jeg da ikke . . .

Dalton.

Jo vist, De skal være Pluto, og Søster Harriet Proserpina. Hvad synes Dem om det? Min Søster er saamænd ikke at kisse af. C'est un morceau friand. Hun er nok værd at man gjør sig lidt Umage for hende; og uden Umage kan man jo ikke engang fange Lopper. Kort sagt: De spiller Pluto og fører hende bort.

Heckingborn. (fortredelig.)

Nei, saa min Sjæl! gjør jeg ikke. Jeg forstaaer mig ikke paa det Narrerie, og kan ikke have med det at bestille, jeg er ogsaa for gammel — — —

Dalton.

For gammel! ha, ha, ha, — Iste og halvtredesindstyve Aar; det er jo kun en Haandfuld Minuter, der smelter bort som en Stump Sukker i en Koppe Theevand.

Hecking-

Heckingborn.

Ere og halvtredstindstyve Aar er dog saa meget, at man ikke kan undskyldes, naar man i den Alder gjør sig til Aar.

Dalton.

Alter schüzt vor Thorheit nicht, siger Tydskken; og De er, min Sjel! i Deres beste Aar. I gamle Gryder kan man ogsaa kaaage Lammekjød. Wie kuns til siden, saa skal jeg tage endeel gamle Aviser, jeg har, saa skal jeg nok vise Dem, at De er et Barn endnu, ja knapt et Barn endnu.

Heckingborn.

Jeg skalde næsten troe det om Dem, ifald De var tredive eller fyrgetyve Aar ældre.

Dalton.

Kort sagt: De fører min Søster bort, De agerer Pluto, og

Dttende Scene.

De Forrige. Blunt

(med en Regnskabsbog under Armen.)

Dalton.

Der kommer Hr. Blunt ret som om han var kaldet Han skal ogsaa være med; han skal agere Cerberus, for saaledes heed den Officeer, der havde Vagt ved Plutos Slotsport.

Blunt

Blunt (buffer.)

Jeg takker ydmygst for den store Ære. Men jeg maae frabede mig den, siden jeg har vigtigere Forretninger. (Til Heckingborn.) Naadige Herre! jeg har noget at referere. (Heckingborn vil gaae.)

Dalton (holder ham tilbage.)

Lav Dem nu paa Deres Rolle. Hvem der vil spise Kjernen, maae knække Skallen.

Blunt.

Jeg har vigtige Ting, at referere.

(Holder ham i den anden Arm.)

Dalton.

De fører da min Søster bort? ja min Sjel maae De det.

Blunt.

Naadige Herre!

Heckingborn

(til Blunt, i det han slider sig løs.)

De er mig en uforfæmmet og kjedsommelig Karl, Hr. Blunt! (Til Dalton.) Og De, min Herre! — —

Dalton.

Qui? moi?

Heckingborn

(Kandser lidt, og vil derefter gaae.)

Dalton (holder ham tilbage.)

Nei bie! Sandheden er et kostbart Klenodie; hvem der fortier Sandhed, han begraver Guld. Hvad er jeg?

 Heckingborn.

Jeg er ikke vandt til at hylle. Jeg troer, De er en ærlig Mand. Deres Tjenester imod mig forbindes mig til at troe det; men jeg synes, at De er overmaade naragtig. (Gaaer.)

Niende Scene.

Dalton. Blunt.

Dalton.

Ha, ha, — mais il faut s'y méprendre; Kraagen raaber dog altid paa sit eget Navn; Mange kan ikke lide Fluer i Stuen, og har dog Hovedet fuldt af dem; og jeg veed ikke hvem af os to der er meest naragtig, enten jeg, der lader alting gaae sin egen skjeve Gang, eller han, der vil at hele Verden skal maales efter hans Vinkel.

Blunt.

Men, min Herre! Admiral Heckingborn er virkelig ikke naragtig; men underlig at omgaaes med; for den, der ikke kjender hans Skrøbelighed. Og De, min Herre! som ikke kjender ham saa nøie, kunde let, med al Deres gode Villie, gjøre ham

Dalton.

O! tie stille, Monsieur Blunt! tænker han at jeg ikke veed, hvordan jeg skal tage Kjød op af Suppen, uden at brænde mine Fingre? jeg kan saamænd see en Tyv i Lyset, saasnart som nogen anden.

Blunt.

Blunt.

Vel nok! det tvivler jeg ikke paa, men der gives
Strøbeligheder hos Folk, som man maae lade som
man ikke seer, og Svagheder som man maae bære
over med; og siger ikke Poeten . . .

Dalton.

Oh si donc, ma cher! Poeter og Genier det
er noget forbandet Kram, det kan jeg slet ikke lide.
Et Genie, Herr Blunt! er et Vindsviin, som alle
pusser sin Hund paa, men kunns faa tør røre ved
selv, for ikke at stifke sig.

Blunt.

Jå, jeg vilde kunns sige i Anledning af . . .

Dalton.

Oh laissez cela! Siig mig bare hvad ny Ulyk-
ke er der indtruffet, som har kundet røre ham saa
meget? Er den betydelig?

Blunt.

Bisfelig, overmaade betydelig.

Dalton.

Kan jeg afhjælpe den? De veed jeg har sagt Dem,
at Penge kan jeg ikke hjælpe med mere end jeg har gjort.
Men et godt Raad er bedre end Penge, og hvem veed
om jeg ikke kan give Dem det? Haren springer tidt
frem af den Buss, hvor Hunden mindst venter den.

Blunt.

Nei! den kan ikke afhjælpes.

Dalton.

Hvori bestaer den da? Dog! ikke alle Verdens
 Næbslagere kan spinde en Snoer, der er lang nok
 til at finde Bund i den hemmelighedsfulde Hr. Blunt
 med. Men, jeg skal nok faae Tingene ud. Naar
 Bjerget ikke vil komme til mig, saa maae jeg gaae
 til Bjerget. Attendez, ma cher! je m'en vais le
 chercher.

(Gaaer.)

Tiende Scene.

Blunt (allene.)

Ja gaae du kuns. Neppe er du saa god Spion
 som Nævejæger. Dog, Sagen kan jo ikke dølgæes.
 Gid kuns ikke den arme Lady Fletcher tager sin Død
 derover. Men jeg maae see hvorledes jeg bliver af
 med Procuratoren.

(Han vil gaae, men møder Procuratoren i Døren.)

Ellevte Scene.

Blunt. Procurator Fairwell.

Fairwell.

Det er ikke efter Lovte. Nu har jeg ventet mere
 end en halv Time, og en Procurator har ikke nogen
 Tid at spille.

Blunt.

Jeg veed det; men De maae undskyldte mig.

Fairwell.

Vel! min Herre! hvad Svar giver De mig?
 faaer jeg Pengene?

Blunt.

Blunt.

Jeg har ikke været i Stand til . . .

Fairwell.

Jeg har ikke Tid til længe at staae her og snakke. Folk af min Profession har andet at bestille. Gaaer jeg Pengene? Ja eller Nei . . .

Blunt.

Bed Gud! Mylord vil ikke bedrage nogen. Men jeg har ikke faaet talt med ham derom. De veed, hvor underlig han er, De maae have lidt Taalmodighed.

Fairwell.

Obligationen er udløben, og min Principal vil absolut have Pengene.

Blunt.

De veed vores Ulykker, dog ikke nær dem alle.

Fairwell.

Desto bedre maae jeg passe paa. Det er min Pligt.

Blunt.

De maae dog betænke, at Gldbranden røvede min Herre saa betydelige Summer, at man ikke maae undres over, om han ikke strax er i Stand til at betale Dem Deres Fordring.

Fairwell.

Min Principal kan ikke tabe, fordi Deres Herre har været ulykkelig. Kort sagt: veed De nogen Udveie til at skaffe mig Pengene strax og uden Ophold?

Blunt.

Nei, min Herre! men . . .

Fair

Fairwell.

Velan, saa maae jeg gjøre min Pligt, og for-
 skaffe mig den Sikkerhed, som Loven tillader.

Blunt (holdende ham tilbage.)

Die lidt.

Fairwell.

Hvad nu? har De Pengene, saa ryk ud med dem.

Blunt.

Nei.

Fairwell.

Vil De da drive Gjæk med mig?

(Vil gaae.)

Blunt (holder ham tilbage.)

Hør dog et Forslag: Obligationen er jo paa syv
 tusende Pund?

Fairwell.

Rigtig.

Blunt.

De veed, at jeg har staaende hos Banqueuren
 Young i London sex tusende Pund, som jeg har
 sparet sammen i denne min Herres Tjeneste, og som
 er al min hele Eiendom.

Fairwell.

Det veed jeg.

Blunt.

Hvem har nærmere Rettighed hertil end min
 Herre? vil De modtage min Beret for denne Summa?

Fair

Fairwell.

Det er godt nok, men der mangler jo dog eet tusende Pund.

Blunt.

Troer De, at jeg er en ærlig Mand?

Fairwell.

Upaatvivlelig. Men Ærlighed fylder saa lidt i Pungen.

Blunt.

Jeg besvæer Dem ved alt, hvad helligt er, spar min arme gode Herre. Ulykken ligger vægtig nok paa hans Skuldre alligevel. Modtag min Bærel for de sex tusende Pund, og mit Beviis for eet tusende. Lad mig aftjene dem med min Sveed. Den kan aldrig anvendes bedre.

Fairwell.

Jeg tør ikke love noget. Min Principal er paa staaelig, og vil have den hele Summa. Dog, af Medlidenhed med Dem skal jeg stræbe at bevæge ham. Lad mig da faae Bærelen og Deres Beviis strax. Men jeg lover intet.

Blunt.

Jeg løber. Vie et Dieblif. Men for Guds Skyld, nævn ikke et Ord for nogen.

(Gaaer.)

Folgte

Tolvte Scene.

Fairwell (allene.)

En tung Pligt, at nødes til at gjøre sig haard,
naar Hjertet bløder. Derfor troer jeg ogsaa, at
kunns faa af mine Medbrødre har noget Hjerte, eller
i det mindste maae det være tørt og seit som Pontsløder.

Trettende Scene.

Fairwell. Dalton

(Kommer listende frem, og taler sagte.)

Dalton.

Naar! hvor gaaer det?

Fairwell.

Han gif ud for at skrive en Brevl paa sex tusen-
de, og et Beviis for eet tusende Pund.

Dalton.

De antog dog vel ikke dette Tilbud?

Fairwell.

Kunns ad interim. Jeg lovede at see til at be-
vage min Principal.

Dalton.

Nei, ingen Naade. Barmhjertighed til Uride
er ligesaa skadelig som Rottekrud og Kaneel paa Ri-
sengrød.

Fairwell.

Skal jeg da siige ham det?

Dalton

Dalton.

Ingenlunde. (Betænker sig lidt.) Le voila trouvé.
Jeg forstaaer at fange to Duer med een Ert, og slaae
to Fluer med eet Smæk. Hør! De tager Berelen
og Beviset, og i Eftermiddag kommer De hid og
arresterer Blunt som Selvskyldner. Entendez vous?
— Blunt og ikke Heckingborn.

Fairwell.

Men hvor kan De gjøre det? Er det ikke meget
ligt et Forræderie, og det imod en Ven?

Dalton.

Er jeg en Skjelm? Kiender De mig ikke? Stil
De ikke Næsen ind ad Deres Naboes Gadedør, der
har den intet at bestille, og De kan let faae den klemt
fordærvet. Gjør som jeg siger. — Men tyst! der
kommer nogen. Det er udentviol ham. Som sagt:
I Eftermiddag kommer De hid, og Blunt kommer
uden Naade i Arrest. (Han gaar.)

Fjortende Scene.

Fairwell (allene.)

Det er mig aldeles ubegribeligt; men jeg har in-
gen Naarsag til at troe, at Dalton kunde være nedrig.
Jeg har da alle Documenterne i mine Hænder; og
de skal ikke blive misbrugte til at gjøre en Familie
ulykkelig. Naar jeg altsaa føier Dalton, saa maas-
der dog tillige bruges Forsigtighed fra min Side.

Fem-

Femtende Scene.

Fairwell. Blunt.

Blunt.

See her er Bexelen og Beviset. (Han leverer ham 20 Papirer.) Jeg har aldrig modtaget nogen Skilling deraf med saa megen Fornøielse, som jeg nu udgiver dem med. Naar jeg ret betænker det, er det jo Mylords Penge. Ved hans Edelmødighed har jeg samlet dem, og hvad billigere, end at jeg bruger dem til hans Nytte, nu da han behøver dem?

Fairwell

(som imidlertid har læst.)

Det er godt; De skal faae Svar i Eftermiddag; men jeg tør intet love; ja det som mere er, jeg frygter, at det ikke vil gjøre Sagen klar. Obligationen er stilet paa contante Penge, og her er kun en Bexel, og endog ikke paa den fulde Summa.

Blunt.

Gjør Deres Glib, Hr. Fairwell! Jeg kjender ikke Deres Principal, siden Mylord selv har udstedt Obligationen, Gud veed til hvem; kanskee han vil være ubekjendt, saa er det heller ikke min Sag at udsponere Hemmeligheder. Men jeg troer dog ikke, at han er nogen Barbar.

(De gaaer.)

A n d e n A c t.

Første Scene.

(Lady Fletchers Sovestammer. Hun sidder i Negligee paa Kanten af Sengen ved sit Barn som sover, og holder et libet Portrait i Haanden, rigelig besat med Diamanter, og seer vexoelviis paa det og Barnet.)

Lady Fletcher (allene.)

Du sover, dyrebare Glut! (knsfer Barnet.) Din Faders udtrykte Villedede! (knsfer Portraitet) Gud være lovet! Sov roelig, lykkelige Dreng! Den Tid kommer alt for snart, da Bekymringer og Sorg skal jage Sønnen bort fra dine Dine. (Hun seer paa ham en Stund med Tavshed og en sorrigsuld Mine.) Du kjender ingen anden Mangel, end Naturens daglige Fornødenheder, ingen anden Belyst end deres Tilfredsstillelse. — Men din ulykkelige Moder (Hun staer op, gaer et Par Trin frem, men vender sig strax om igjen.) — Dog nei! kan den Moder være ulykkelig, der har reddet sit Barn af Glden? Min eeneste Rigdom! (knsfer Barnet.) Din Fader er uden Tvivl forloret for os begge. Kun to Maaneder smagte jeg Egtestandens Sødhed i din Besiddelse, (knsfer Portraitet.) da den strænge, den følesløse Tre kaldte dig bort i dit Fødelands Tjeneste. (Hun lægger Portraitet

træter paa Bordet og gaaer frem og tilbage.) Ach Fletcher! Fletcher! muelig har dette nærværende Dieblif, eller eet iblandt Millioner andre, gjort din Kone til Enke og berøvet din Søn en Fader! — Men tyst, der kommer nogen; — maaskee min stakkels Fader. — (Hun tørrer Øinene og seer sig i Speilet.) Jeg maae tvinge mig til at paatage en munter Mine, for ikke at bedrøve ham endnu mere.

(Hun tager en Naame og sætter sig paa Kanten af Sengen og begynder at brodere.)

U d e n . S c e n e .

Lady Fletcher. Miss Harriet.

Miss Harriet.

God Morgen, min Beste! maae jeg komme ind?

Lady Fletcher.

Hjertelig gerne.

Miss Harriet.

Hvordan befinder De Dem?

Lady Fletcher.

Om jeg ikke befinder mig saa gandske vel, da er det vist ikke Deres eller Deres Broders Skyld, der har sørget saa vel for mig i alle Maader.

Miss Harriet.

Skæffen er endnu i Blodet, kan jeg troe. Men De er saa rødsviet. Har De grædt?

Lady Fletcher.

Og om nu saa var?

Miss

Miss Harriet.

Det er sandt, Deres sidste Ulykke og store Tab kan nok tvinge Dem Taarerne af Dinene.

Lady Fletcher.

Tab! — jeg har intet tabt, eller dog kun blotte Bagateller; jeg fik jo reddet alt hvad jeg havde kjert; min Fader, min Søn og dette Portrait. — Gud veed om Originalen . . . (Suffer.)

Miss Harriet.

De er lykkelig, at De kan tage sig saadant noget saa læt; men hvorfor græder De da?

Lady Fletcher.

Kjender De da ingen andre Ting, som kan presse Taarerne af Deres Dine?

Miss Harriet.

Nei jeg gjør ikke.

Lady Fletcher.

Har De da aldrig grædt?

Miss Harriet.

Nei, ikke siden jeg var gandske lille bitte — saa stor.

(Viser med Haanden hvor høi hun var.)

Lady Fletcher.

Fældede De da ingen Taarer, da Deres Søster døde for sex Aar siden?

Miss Harriet

(betænker sig lidt.)

Jo, det er sandt, for saa havde jeg ingen at lægge med mere. Men jeg græd dog mere Aaret efter,

ter, da een af min Broders Jagthunde beed Hovedet af min Duffe; men da var jeg ogsaa kun femten Aar gammel, og havde ingen Forstand.

Lady Fletcher.

Lykkelige Pige! jeg misunder Dem dette Humour. — Dog nei! jeg beklager Dem. — Der er saadan Gædhed i de Taarer, der fældes ved visse Leiligheder, at jeg ikke vilde bytte dem bort for den meest sværmende Glæde.

Miss Harriet.

Da maae der saamænd gjerne græde for mig hvem der vil; jeg holder meest af at lee.

Lady Fletcher.

Har De da ingen, som De holder besynderlig meget af?

Miss Harriet.

Jungen uden min Broder, Papegøien og lille Joli.

Lady Fletcher.

Wilde De da ikke græde, om De mistede een af dem? eller om De troede, at een af dem var død?

Miss Harriet.

Troede? — Nei, jeg vilde være vis derpaa først. Og om Poppen eller Joli døde, saa vilde jeg faae mig en anden; men græde vilde jeg ikke. Og om min Broder døde — Ja, det vilde jeg dog nødig, for jeg kunde ingen anden Broder faae.

Lady

Lady Fletcher.

(Seer paa hende med Medlidenhed.)

Bespnderligt! Men om De nu havde en Elsker,
en Kjereste?

Miss Harriet.

En Elsker, en Kjereste! — En Mand, vil De
sige? — Ja hør nu! veed De hvad? Min Broder
har sagt, at han vil tage mig med til London, hvor
jeg aldrig har været; og der skal jeg hen, for at see
Kongen og Dronningen, og Madame Mara og Par-
lamentet, og Loven og den øvrige kongelige Familie,
og saa for at kjøbe Stads og for at blive gift.

Lady Fletcher

(vender sig bort for at dølge et Smil.)

Har da Deres Broder bestemt Dem nogen Bruds-
gom?

Miss Harriet.

Ikke saavidt jeg veed. Men han sørger nok for det.

Lady Fletcher.

Vil De da ikke selv vælge sig denne Lykkelige?

Miss Harriet.

O nei! min Broder forstaaer sig bedre paa det
end jeg; og han holder saa meget af mig, at han
vist skaffer mig den beste han kan faae. Men een Ting
määe min Mand love mig, inden jeg tager ham.

Lady Fletcher.

Og hvad er det?

Miss Harriet.

At han skal være god imod vores Tjenestefolk,

og imod de sex gamle fattige Koner, som jeg underholder.

Lady Fletcher.

(falder hende om Halsen og kysser hende.)

Edle gode Pige!

Miss Harriet.

Oh! hvad? er det saa meget? Jeg kan ikke høre en Hund pibe, uden at jeg maae hjælpe den, og skulde jeg da ikke gjøre det samme ved Mennesker? Sy, det var hæsligt! og seer De, min Broder og jeg har gjort os det til en Regel, at de fleste af vores Tjenestefolk skal være Krøblinger; for de vilde ellers have ondt for at føde sig, og vi kan dog bruge dem til noget.

Lady Fletcher.

Hvorfor skal De dog have saadan Niigdom paa Edelmødighed, og mangle saa mange . . .

Miss Harriet.

Jeg mangle? — Nei, Gud ske Lov! jeg er saa frisk og rask som nogen Pige i Landet; og hvad min Formue angaaer, saa har jeg meget mere end jeg behøver.

Lady Fletcher.

Det er ikke det jeg mener. Men der ere visse Følelser, som . . .

Miss Harriet.

Ja, falder De det Følelser, at græde naar man burde lee, saa maae De gjerne beholde dem for mig; jeg

jeg gider ligesaa lidet flæbe selv, som jeg kan taale
at see andre græde.

Tredie Scene.

De Forrige. John.

John.

Herr Blunt er udenfor, og beder om Tilladelse
at komme ind.

Lady Fletcher.

Bed ham være saa artig.

(John gaar.)

Fjerde Scene.

Lady Fletcher. Miss Harriet. Blunt,
og en gammel Mand

(med hvide lodhængende Haar, og klædt i en Roquelaure.)

Blunt.

Deres Naade! jeg bringer Dem her en Mand,
som, i hvor ussel han end seer ud, dog vil blive
Dem velkommen, og som fortjener Deres Venskab.

Lady Fletcher.

Enhver Fattig er mig velkommen, naar jeg kan
hjælpe ham! men hvem er han da? hvorfor skylder
jeg just ham mit Venskab?

Den Gamle

(betragter hende opmærksom.)

Zeibergs Skuespil. 3die Deel.

E

Blunt.

Blunt.

De seer i ham den Mand, hvis uforsagte Modredde Deres Søn af Glden forleden Dag.

Lady Fletcher

(hastig tagende ham i Haanden.)

Engel af Himmelen! Vær mig inderlig velkommen. Væc mig! om jeg ikke deler med dig den sidste Bid Brød, som jeg har tilovers fra mit Barns og min Faders Fornødenheder!

Den Gamle

(bøier Hovedet ned og kysser hendes Haand.)

Blunt.

Deres Naade! det kan ikke nytte, at De taler til ham. Han kan ikke høre Dem, han er baade døv og stum.

Lady Fletcher.

Stakkels gamle Mand! saa god og saa ulykkelig! Betyd ham hvad jeg sagde, Herr Blunt!

Blunt.

Det skal skee, Deres Naade!

(Han gjør nogle Tegn til Manden.)

Miss Harriet

(tager en Pung med Penge frem af Lommen, og trykker ham i Haanden.)

Der, gode Gamle! jeg har ikke mere for nærværende Tid.

Den

Den Gamle

(Nipper Pungen i hendes Haand, løber hen til Sengen, og staaer og betragter Baret, men vender Nygen til de andre, og det synes som han undertiden tørrer Pinene. Lady Fletcher og Miss Harriet seer i nogen Tid efter ham.)

Lady Fletcher.

Hvor har De faaet fat paa denne Mand?

Blunt.

Paa Mylords udtrykkelige Ordre har vi søgt efter ham, og endelig fundet ham hos en fattig Møller et Par Mile herfra.

Miss Harriet.

Veed man ikke hvem han er, eller hvorfra han er kommen?

Blunt.

Nei; da han ikke kan tale, saa har man endnu ikke fundet udspionere det; men han har opholdt sig i fire til fem Dage her i Eggen.

Lady Fletcher.

Besyderligt! Formodentlig gaaer han omkring og lever af Almisse.

Miss Harriet.

Da undrer jeg mig over at han ikke vil tage Pungen.

Blunt.

Almeligviis har han syntes at der var for meget i den. Mylord har befalet at han skal blive her,

og have sin Underholdning med de andre Betjente, og er meget glad over, at vi fik fat paa ham.

Miss Harriet.

Ja, vi skal sørge for ham, min Beste! at han skal have gode Dage paa sin gamle Alder; og kapper om, hvem der kan pleie ham best.

Lady Fletcher.

Jeg paalægger Dem det, Herr Blunt, at tilsee, at han faaer alle muelige Bequemmeligheder.

Blunt.

Det skulde skee, endog saa uden Deres Naades Befaling; jeg er heller ikke ufølsom. Men jeg vil gaae, og tage ham med mig.

(Blunt giver den gamle Mand Tegn at følge med sig.
De gaaer.)

Femte Scene.

Lady Fletcher. Miss Harriet.

Lady Fletcher.

Nu er jeg mindre bedrøvet end jeg var før; og De, min Beste! er vel ikke mindre glad.

Miss Harriet.

Nei, nu vil først Chokoladen smage mig ret godt. Den staaer anrettet herinde i mit Kammer. Kom derind med mig!

Lady

Lady Fletcher.

Ja mænd! lad os det, især, siden jeg seer at den Lille sover.

(Hun gaar hen til Sengen, og seer om Barnet sover, og gaar derefter ind med Miss Harriet.)

Sjette Scene.

(Barettet i første Akt.)

Heckingborn. Dalton

(med endeel gamle Aloiser i Haanden.)

Dalton.

Som jeg siger, det eneste Raad for Dem, er at De givter sig igjen. Det er den rette Kuur for Deres Sygdom. En god Kone naar man er frisk, er det samme som en Svededrik, naar man er syg. Et diable m'emporte, il vous en faut.

Heckingborn.

Hvad? vil De have mig i Daarekisten? Afsted med mig derhen, naar jeg gjør mig saa meget til Nar paa min gamle Alder.

Dalton.

Nu den gamle Alder igjen. Tre og halvtredssindstyve Nar er en farlig Alderdom. Des chansons ma cher! des chansons. En Mand paa halvfjerdssindstyve Nar kan jo gaae over en Kirkegaard, uden just at falde i en Grav?

Heckingborn.

Ja; men naar en gammel Mand styrter sig selv
i den

i den Grav som han seer er aaben, saa er han en Nar. Det siger jeg; det siger Admiral Heckingborn; og han vil ingen Nar være. Jo! Heckingborn faae sig en Kone, og kanske en ung Kone til; det vilde faae et artigt Udfald. Ikke?

Dalton.

Ja, det er sandt nok. Fruentimmer og Muulæster vil gaae deres egen Gang, til Trods for Ryttere og Sporer; og den der vil holde et Fruentimmer, maae ikke have for langt Toug, men en stærk Arm. —

Heckingborn.

Ja, og det har jeg ikke.

Dalton.

De ikke? Ja Fanden troe Munken, naar han faaer grønne Klæder paa. Maa hør da: siden jeg ikke kan overbevise Dem selv, saa har jeg her nogle Adviser, som nok skal faae Bugt med Dem. Lad os sætte os!

(Han tager Stole frem og sætter sig; Heckingborn staer.)

Heckingborn.

Jeg gad nok vide, hvad der er for en Blissdom i de Adviser, der skulde kunde gjøre mig gal! Jeg vil ikke høre paa det Lvi. (Vil gaae.)

Dalton

(holder ham tilbage.)

Eh mon Dieu! restez donc. Kan De ikke
sagte

sagte tilbringe denne Dag i mit Selskab. De har lovet mig det, og saa er De nødt til at holde Ord. Der kan, paa min Sjæl! ingen springe over sin egen Skygge. — Naa sæt Dem! Om De nu ennuyerer Dem eengang?

Heckingborn (affides.)

Han har Ret: jeg faaer ennuyere mig.

Dalton.

Hør da nu. Jeg har med Gliid staaet Krøllet ved alle Efterretninger om Folk, som er blevne meget gamle. Jeg vil ikke tale om Folk i den gamle Verden; for den kan man med rette kalde gammel, siden Folk i den Tid bleve saa gamle.

Heckingborn.

Ja, jeg veed hvor gammel Methusalem og alle de Folk blev; men det var i de Dage.

Dalton.

Ja, dem vil vi ogsaa gaae forbi, og holde os til vores Tid. (Han rager i Woiserne.) Baltharsar Livelong, en Irlander, var 112 Aar gammel den Dag han begravede sin Moder, som var den 12te April 1768.

Heckingborn.

Ja, de kan godt lyve i Irland.

Dalton (læser.)

Christian Jacobsen Drackenbergh i Danmark blev 146 Aar, givtede sig i sit 111 Aar; men blev snart

snart Enkemand, og friede siden adskillige Gange til unge raske Piger, til Aar 1772, da han døde.

Heckingborn.

Har de ingen Daareliste i Dannemark?

Dalton.

Ja Alsenet graaner i Moders Liv, og er derfor ikke besklogere, (blader videre) Jean Turpin de Montreal i Lyon, blev dømt i sit 109de Aar til at ægte sin Stuepige, som kom i Barselseng med Tvillinger.

Heckingborn.

Nei, det Galskab gaaer for vidt. Jeg maae ogsaa læse.

(Han tager en Bog af Kommen.)

Dalton (læser)

Johannes Christianus Augustus Fridericus Teufel von Hohlenfeldt, en tydsk Rigsgreve, givtede sig i sit 112te Aar med en ung Frøken, der var saa jaloux, at hun det første Aar jagede tre Huusholdersker paa Dørren, blot fordi hun var bange for, at de skulde forføre hendes kjære Mand.

Heckingborn (læser.)

En Daare taler idelig; men den Vise tier og tænker.

Dalton

(blader og læser.)

William Boy fik i sit 99 Aar Hug af sin Fader, fordi han lod sin yngste Søster, et Barn paa to Aar, gaae uden Ledebaand.

Hecking,

Heckingborn (læser.)

Støb en Nar i en Morter og destilleer ham,
saa faaer du Narren-Essents.

Dalton

(blader og læser.)

Den Blackbirdske Familie er deraf berømt, at den sidste afdøde John Blackbird, tilligemed hans Fader, Farfader og Oldefader, alle fire stode, paa een Dag og i een Kirke, aabenbare Skrifte for begangen Leiermaal; hvilket var et ærværdigt Syn.

Heckingborn (reiser sig.)

Nei, længer holder jeg det ikke ud. Tænker De at gjøre mig gal med de forbandede Nviser?

Dalton

(tager Nviserne under Armen.)

Nei, Macher! Men aldrig er der saa lille en Kalv, den kan jo blive en stor Ore; og det er bare for at vise Dem, at enhver Mand paa halvtred-
sindstyve Nar kan altid have god Narisag og Grund til at haabe at leve endnu i halvtred-
sindstyve Nar.

Heckingborn.

Det er en Døsmer som haaber det, og den som ønsker det; han veed ikke selv hvad han ønsker. Hvad godt er her vel i denne Verden? Jeg i det mindste har endnu aldrig fundet en glad Time der.

Dalton.

Wist nok er Livet en vanskelig Jord; naar den
ene

ene Kob staaer fast, saa stikker den anden i et Mo-
rads; men dog er der ogsaa megen Honningiblandt
Malurten.

Heckingborn.

Den har jeg endnu aldrig smagt. Grædende
kommer man til Verden. Man plages i sin Barn-
dom for at lære en Hoben Snaus, som man nød-
vendig skal og maae glemme. Man voxer til, og
kommer ud paa Verdens vilde Hav, omringet af
Hyklere, Dagvaskere, Spitsbuber, Forførere, Dy-
dens og Uskyldighedens Mordere, paa alle Kanter,
og alle disse Folk gaae dog i Dydens Liberie. Man
erfarer et Skjelmstykke efter det andet; seer eet Ka-
nallierie efter det andet; man bliver mistroisk imod
alle, og bliver paa samme Grund mistroet af alle.
Lykkelig den som kan undgaae at blive et Skarn;
som slipper med at ennyere sig! — thi moere sig
kan man dog vel ikke i saadant Selskab? Og naar
man nu ikke længere kan holde det ud der, saa kan
man ikke engang faae Lov til at forlade det, for disse
uforskammede Folk, der tvinger een til at blive til-
bage, ligesom man nøder Folk til at æde og drikke
sig ihjel i et Gjestebud.

Dalton.

De har dog ogsaa fundet Verden langt værre end
alle andre. Det maatte være et forbandet Nødde-
træe,

træe, hvorpaa alle Nødderne vare ormstufne. Hør,
lad os tale alvorlig! serieusement — — —

Heckingborn

(affides i det han reiser sig.)

Den utaalelige Karl! dog, jeg faaer holde ud,
jeg har jo lovet ham det.

Dalton.

Serieusement macher! De maae have faaet
nye Befymringer, thi i Gaar var De dog noget mun-
ter; men i Dag! — hvad er det? —

Heckingborn.

Intet, intet. — (Affides.) Den Karl kunde
kanskæe gaae hen og skræmme mig min stakkels Jen-
ny, om jeg

Dalton.

Er det en Hemmelighed, saa forlanger jeg ikke
at vide det. Naar der er Laas for Kisten, saa kan
jeg ikke siige hvad der er i den; og den Ulykke jeg ikke
kjender, kan jeg ikke raade Bod paa. Men saa me-
get er vist, at Kjerlighed, Sorg og en rød Næse
kan man ikke skjule. Men for at komme til vores
Apropos igjen, hvad synes Dem om min Søster?

Heckingborn.

Oh! det har jeg gjort mig meget lidt Betænk-
ning om. Jeg troer at hun kan være en meget god
Pige.

Dalton

Dalton.

Heifa, der har vi det. Kjerlighed og en rød Næse — ja saa min Sjæl! skal de to spænde deres Heste sammen, som Ordsproget siger. Men kjere Svoger! point de detours! ingen Omsvøb! gaa lige til Sagen! en stum Tunge vinder intet, og den kjæfeste Frier faaer Pigen. En slet Hund kan vel jage en Hare op, men den gode kniber den, og tager den vis.

Heckingborn

(seer af alle Kræfter.)

Naa, nu havde jeg ikke troet at skulde komme til at lee i Dag. (hidse.) Men hvad den Ulykke tager De mig an for? troer De . . .

Syvende Scene.

De Forrige. Blunt (kommer ind.)

Heckingborn

(hastig, i det han seer Blunt kommer.)

Min kjere Blunt! har han intet at referere?

Blunt.

Jo, det veed Gud jeg har, ifald Mylord har Leilighed.

Heckingborn.

Aldrig har jeg havt bedre Leilighed end nu; kom gesvindt! af to Ulykker saa er dog denne den taaleligste. Gud velsigne ham! snart!

Blunt.

Blunt.

Mylord tillader mig da at hente mine Papiere?

Heckingborn.

Kunſt haſtig, kjere Blunt! vil han ſee mig le-
vende, ſaa ſkynd ſig. (Blunt gaaer.)

Stenede Scene.

Heckingborn. Dalton.

Dalton.

Deønſker da vel ikke min Nærværelſe?

Heckingborn (aſſides.)

Naarønſkede jeg mig den? (hoit.) Nei, De
behøver ikke at genere ſig.

Dalton.

Siig Sandheden: at jeg generer Dem! n'est
il pas vrai?

Heckingborn.

Ja; ſiden De endelig ſaaledes vil have det. Deres
Person generer mig juſt ikke; men Deres for-
dømte Indfald og Propositioner, og Deres ravgale
Frantſk.

Dalton.

Da er det, paa min Sjæl ikke ſaa dumt; og
naar De overveier mine Propositioner lidt, ſaa be-
tænker De ſig nok.

Heckingborn.

Skulde jeg betænke mig, om jeg vilde blive en
Nar eller ikke? hvad? Dal:

Dalton.

O! De bliver ikke længere ved det Sind, end man kan binde en Hund ved en Polje. De betænkfer Dem nok.

Heckingborn.

Gid Fanden havde Deres Betænkninger! Og var det ikke i Deres eget Huus . . .

Dalton.

Saa vilde De vise mig Dørren?

Heckingborn.

Nei, men jeg vilde bede Dem gaae bort.

Dalton.

Det skal jeg gjerne tjene Dem i, uagtet det er i mit eget Huus. Point de saçons, macher! (I det han gaaer.) Det var en herlig Jagt, sagde Manden, han reed fyrgetyve Mile efter en Bildgaas.

(Gaaer.)

N i e n d e S c e n e .

Heckingborn

(allene, sætter sig.)

Endelig er det kommen saa vidt, at jeg maae taale Narre, fordi jeg trænger til dem. — Dog hvad? Skulde Heckingborn trænge til nogen, fordi han er fattig? — Nei. — Men min arme Datter! — min stakkels Jenny! — — hun er da Enke? — — Hvorledes skal jeg bibringe hende denne græsfeltige Nyhed? og hvorledes skal jeg for Eftertiden sætte hende

hende i Sikkerhed for Mangel? (grunder lidet og staaer derpaa hastig op.) Seer du nu, stolte Nar! at du er ingen Halvgud!

(Gaaer lidet frem og tilbage, fætter sig derefter need igjen, og grunder.)

Tiende Scene.

Heckingborn. Blunt

(med en Bog i Haanden.)

Blunt.

Her er jeg.

Heckingborn

(tier og hører ikke.)

Blunt

(med en høiere Stemme.)

Her er jeg igjen, Mylord!

Heckingborn.

Hvad godt, Blunt! hvad vil han?

Blunt.

Referere.

Heckingborn

(springer hastig op.)

Gaae Fanden i Bold med sin Refereren!

Blunt.

Men Mylord har jo selv befalet mig at referere.

Heckingborn.

Hvad nu? har han mistet Forstanden? Jeg?
jeg skulde have befalet ham at komme her og gøre
mig

mig Hovedet kruset med hans forbandede Kram?
 Net, min kjere Blunt! det er kun et af hans gamle
 Kneeb, som han pleier at bruge, for at faae mig til
 at høre paa hans Sniksnak.

Blunt.

Men erindrer De ikke, naadige Herre! hvor
 glad De blev for et Dieblif siden, da De saae mig?
 og at De selv spurgte mig, om jeg intet havde at
 referere, for at De kunde blive af med Hr. Dalton?

Heckingborn

(betænker sig lidt.)

Naa, naa, min kjere Blunt, (tager ham ved Haanden)
 bliv ikke vred! jeg troer, jeg vilde have gjort hans
 til en Løgner; jeg meente virkelig ikke, hvad jeg sag-
 de. Mine Tanker sværmede noget. Nu hvad har
 han da at sige?

Blunt.

De veed at De fik aldeles intet reddet af Jlden,
 undtagen Deres egen Person, Deres Datter og hendes
 Søn.

Heckingborn.

Propos! hvad tager den Gamle sig for? Han
 maae faae alt hvad han behøver; men ikke arbeide.

Blunt.

Han skal intet mangle. Det spørger overalt Las-
 dy Fletcher nok for. Men han har givet os tilkjende,
 at han vil have noget at bestille, og kan ikke være
 ledig.

ledig. Derfor lader vi ham udrette saadanne smaae
Huusforretninger, som ikke fordre Arbeide.

Heckingborn.

Det er godt.

(Wil gaae)

Blunt

(holder ham ved Armen.)

Nei! Mylord! De maae bie og høre.

Heckingborn

(trækker paa Skuldrene, og viser sig utaalmodig.)

Du vel da; men skynd sig.

Blunt.

De veed, at vores forrige Ulykker har forarsaget,
at vi maatte laane endeel Penge; disse bliver efter-
haanden forfaldne, og skal udbetales, og Gaarden
skal opbygges igjen. Veed Mylord nogen Udveie til
de fornødne Penge?

Heckingborn.

Nei, det maae han vide. Derfor holder jeg
ham.

Blunt.

Ja, gid jeg vidste nogen; men jeg har endnu i
Dag . . . (Han vender sig hastig om, og slaaer sig for Muns-
den; affides.) Ubetænksomme! (høit.) Jeg har endnu i
Dag spadseret ind til Byen, som, De veed, ligger kun
en halv Miil herfra, for at faae laant Penge; men
forgjeves. Ikke een eneste havde nogen; tvertimod
lod man mig vide, at den Bexel paa fem tusende

Pund var i Dag forfalden, og skulde prompte udbetales.

Heckingborn.

Den maae betales.

Blunt.

Godt nok. Men hvor tager vi Penge fra? Fabrikør Botton, som vi skylder de fem hundrede Pund for Vare, sagde mig med grædende Taare, at dersom jeg ikke strax kunde skaffe ham disse Penge, saa maatte han gaae Fallit.

Heckingborn.

Han maae hjælpes, Blunt! Det var et Bedragerie mod hele Landet, et Tyverie fra Staten, at bringe en arbeidsom Mand til Bettelstaven, fordi han ikke kan faae sit eget. Han maae absolut hjælpes.

Blunt

(blader i Bogen og tager et Papper frem.)

Det er godt nok, jeg indseer ogsaa, at han bør faae, hvad ham tilhører. Her er hans Regning, den er aldeles rigtig og billig. Men, ved Gud! jeg veed ikke, hvor jeg skal tage Pengene fra, undtagen vi faaer tage den Capital af ti tusende Pund, som Mylord har skjenket til Underholdning for de Syge og Fattige, i det Hospital, som han byggede forleden Aar. Den skulde udsættes i disse Dage paa Renter; men staaer kanskee endnu in deposito hos Inspecteuren.

Heckingborn.

Heckingborn.

Hvad? er han gal? Skulde vi lade hundrede Krøblinger fryse og sulte ihjel paa Gaden i denne Vinter, for at hjælpe een eller to? Den Nedelighed var ilde anvendt. Maae ingenlunde skee.

Blunt.

Saa faaer vi da tage i det mindste de tusende Pund, som vi har tilgode hos Walter Harris. Han faaer rykke ud med dem, for at Wotton kan faae sit.

Heckingborn.

Han giver nogle nydelige Raad. Hvad var der ved vundet, uden at gjøre een stræbsom Mand til en Tigger, for at hjælpe en anden? Nei, vi maae skaffe Penge tilveie paa andre Maader. Hører han det? Blunt!

Blunt.

Ja, jeg hører det nok; men jeg seer ingen Muelighed dertil. Det eeneste Haab, jeg har, er, at den ulykkelige Tidende, som Brevet bragte i Morges, torde kanske være usandfærdig.

Heckingborn.

O intet; stoel ingenlunde paa det! Den er alt for sand.

Blunt.

Den behøver dog endnu Bekræftelse.

Heckingborn (hæftig.)

Staaer der ikke med rene og tydelige Ord i Brevet, at Fletcher er død?

(Dorren i Baggrunden aabnes; Lady Fletcher og Miss Harriet vil gaae ind.)

Fle v t e S c e n e.

De Forrige. Lady Fletcher. Miss Harriet.

Lady Fletcher

(som har hørt de sidste Ord.)

Fletcher død! Min Gud! hvad hører jeg?

(Hun falder i Miss Harriets Arme og Dorren lukkes.)

Tolvte Scene.

Heckingborn. Blunt.

Begge.

Hvad er det?

Blunt.

Jeg frygter for, at det var Lady Fletcher.

Heckingborn.

Formodentlig har hun hørt, hvad jeg sagde. Kom lad os løbe at hjælpe hende.

(De gaae begge, og naar Dorren aabnes, seer man Lady Fletcher endnu i samme Stilling i Miss Harriets Arme.)

Tredie

T r e d i e A k t.

En Spise-Sahl, hvori man seer et Spisebord opsats
 men ikke dækket.)

F ø r s t e S c e n e.

Lady Fletcher

(Allene, siddende i en Lehnstol i en sorgelig Stilling. Efter
 en kort Taushed.)

Saa er da endogsaa Haabet berøvet mig. — Daarlige Jenny! som grundede din Lykke paa et Haab; — og hvad er vel Haabet? den usleste Ting i Verden; mere urimeligt end en Skygge. — En Skygge kan man dog see; men hvem viner Haabet? — ingen, uden den Forsængelige, den Stolte, den Let-sindige.

(Hun staar op og gaar frem paa Theatret.)

U d e n S c e n e.

Lady Fletcher. Den gamle Mand.

Den Gamle

(Kommer ind med en Dækketurv med Dug og Servietter, sætter den paa Bordet, og rager noget om deri.)

Lady Fletcher.

Dette er da Heckingborns Datter! den Jenny,
 som

som alle Englands Dine vare fæstede paa! — som var født til den meest glimrende Lykke! — ha! daarlige Indbildning! navn mig nu en saa ussel, at han vilde bytte Skjebne med hende! (hun tørrer Øinene.) ulyksalige Jenny! forladte Enke! Hun vender sig om og bliver den Gamle vaer.) Ha, gode Mand! dig skylder jeg dog den lille Glæde, som endnu er tilovers for mig i Verden.

Den Gamle

(Kysser hendes Haand, vender sig hastig om, og gaar ud.)

Tredie Scene.

Lady Fletcher (allene.)

Hvad vil det betyde? (efter en kort Tausshed.) Arme Mand! han maae ogsaa have Sorger! — O Jenny, Jenny! du tør falde dig det ulykkeligste Menneſke i Verden? — Du kan dog beklage dig; — det kan han ikke; — han maae lide allene. — Der er dog noget sødt i den Tanke, at kunde meddele andre sine Bekymringer.

Fjerde Scene.

Lady Fletcher. Heckingborn.

Heckingborn.

Nu, min Datter! har du bragt dit Sind noget i Roelighed?

Lady

Lady Fletcher.

Jeg har i nogen Tid lært at forestille mig alting fra den værste Side, og dette er den sidste Gang, at Haabet skal have narret mig.

Heckingborn.

Det er godt, mit Barn! vi er nu ogsaa kommen saavidt, at det var en Forbrydelse af os at haabe. Jeg var kjed af min Rigdom, jeg ønskede mig Fattigdom, jeg har opnaaet mit Ønske, og — o Gud, alt for bogstavelig.

Lady Fletcher.

Men er da alting saa aldeles forloren?

Heckingborn.

Alting. Vi har intet mere at tabe. Den yderste Elendighed er for Dorren. O! Heckingborn! Heckingborn! du troede du var vis, da du gjorde et saa daarligt Ønske! — O! en Døsmer var du, Heckingborn! du kan maaskee ikke engang blive saa lykkelig som Swift, at døe i dit eget Hospital! (han gaaer frem og tilbage med Hestighed; affides.) Dog hvad? der er jo andre Udveie.

Lady Fletcher.

O min Fader! De beder mig at være roelig; og hvem er mere uroelig end De selv? Har jeg ikke mistet mere end De? De har jo dog en Datter og en Dattersøn endnu? og disse Hænder ere ikke saa svage,

at

at min Fader skulde døe af Sult. Og der gives desuden endnu medlidende Mennesker.

Heckingborn.

Hvad? Skulde Heckingborn betle sig igjennem Verden? — medlidende Mennesker! — Oh! det er en Ting, som ikke er til i Naturen. Græde kan de alle; deres Dine ere som Springvand, man kan sætte i Gang, naar man vil; men føle — nei, nei, mit Barn! Elefanten er ikke saa haardhudet som et Menneske.

Femte Scene.

De Forrige. Miss Harriet

(med et Brev.)

Miss Harriet.

En Mand, som er her uden for, leverede mig med Laarverne i Dinene dette Brev til Dem, Mylord!

Heckingborn.

Vel! jeg har ingen flere Tidender at frygte for. — (Han tager Brevet og læser.) "Savnet af de fem hundrede Pund, som jeg har tilgode hos Dem, vil endnu i Dag bringe mig med Rone og mange Værn til Bettelstaven. Med en talrig Familie, Mylord! saa høit som De ønsker sig Himmelenes Velsignelse."

Wotton.

Dette feilede endnu.

Lady

Lady Fletcher.

Fem hundrede Pund skulde gjøre en Mand ulykkelig, og en heel Familie? Nei, det tillader min Fader aldrig; han maae hjælpes.

Heckingborn.

Men hvormed? hvorledes? Ved Gud! jeg er ikke i Stand. dertil.

Lady Fletcher.

Hvordan? usle fem hundrede Pund, dem skulle min Fader ikke kunde bringe tilveie, naar det gjelder om at redde en ulykkelig Familie? Red ham, min Fader! for Guds Skyld, red ham!

Heckingborn.

Ingen Bebreidelser, Pige! er din Fader en Barbar? Troer du, at han vilde betænke sig et Dødsblik paa, at berøve sig selv alting, naar han havde noget at berøve sig? — Red ham, red ham! siger du, og husker ikke paa, at du selv ikke var i Stand til at redde dit eget Barn forleden Dag.

Lady Fletcher.

Jeg har fortjent denne Bebreidelse, men — —
(det banker.) Hvem er det?

Miss Harriet.

Manden er utaalmodig. Det er ham — han kommer.

Heckingborn.

Hectingborn.

Gud! det er mere end jeg kan udholde.

(Han løber hastig ud af den anden Dør.)

Sjette Scene.

Lady Fletcher. Miss Harriet. Wotton.

Wotton

(løber hen og kaster sig for Lady Fletchers Fødder.)

For Guds Skyld! hjælp mig! styrk mig dog ikke i den yderste Elendighed!

Lady Fletcher.

Staae op, ulykkelige Mand! hverken min Fader eller jeg kan taale at see Folk lide, naar vi kan hjælpe dem; men vi ere selv i den yderste Elendighed, og kan ikke hjælpe.

Wotton (staaer op.)

Hjælp? Forlad mig, Deres Naade! om jeg taler noget heftig; men jeg taler for en ulykkelig Familie, hvis eeneste Tilflugt jeg er. Jeg forlanger ingen Hjælp; jeg fordrer kun min Eiendom; og saa dybt kan Mylord Hectingborn ikke være sunket, at han ikke skulde være i Stand til at betale mig mine fem hundrede Pund.

Lady Fletcher.

Gud! hvad skal jeg gjøre?

S y v e n d e S c e n e.

De Forrige. Den gamle Mand.

Den Gamle

(begynder at dække Bordet, lægger Dugen og Servietterne paa.)

Miss Harriet

(til Lady Fletcher, tagende hende til Side bag imod Episebors
det, saa at Wotton staaer foran paa Theatret.)

Men har De da intet at hjælpe ham med?

Lady Fletcher.

Intet, aldeles intet.

Miss Harriet.

Slemme Kone! Kan De see en Mand i saa ynks-
værdig en Forfatning, og dog tage i Betænkning at
give ham det kostbare Portræt som De har?

Lady Fletcher.

Gud! jeg har mistet min Mand, for evig mistet
ham; og man vil endnu berøve mig min sidste Trøst,
hans Billede. — Dog, De har Ret, jeg misunder
Dem, at De skulde lære mig mine Pligter, (til Wotton.)
Vie lidt, min Ven! De skal blive hjulpen, kun et
Dieblif.

(Gaaer.)

Wotton (med Glæde.)

O! Deres Naade! Jeg kjender Deres og De-
res Faders ædle Tænkemaade.

T t e n d e S c e n e.

Miss Harriet. Wotton. Den Gamle.

Miss Harriet.

Gesvindt, min Herre! kom! (hun tager en Nøgle frem, aabner et Skatol, og tager en Æske der ud af.)
 See her, min Herre! tag disse Smykker, de tilhøre mig; gaae strax til Byen med dem; hos hvilken Mand De melder sig, faaer De uden Betænkning de fem hundrede Pund, som De behøver, at laane derpaa. Skynd Dem og gaae! og send mig siden Regningen qvitteret.

Wotton.

Gud! hvilken Edelmødighed! Himlen belønne Dem! Kun eet saadant Menneske endnu, saa maae Verden være et Paradiis.

Miss Harriet.

O! naar der ikke var mange tusinde saadanne, saa maatte Verden være et Helvede. Men gesvindt, der kommer hun! og Taushed for alle Ting, om vi skal være Venner. (han gaaer.)

T i e n d e S c e n e.

Miss Harriet. Den Gamle.

Miss Harriet

(Åbner sig og lukker Skatollet og stikker Nøglen i Lommen.)

See saa! nu er det gjort, (ser paa den gamle Mand.) Han skal da ikke røbe mig.

Ei.

T i e n d e S c e n e.

De Forrige. Lady Fletcher (med Portrætet.)

Lady Fletcher.

Her er det — Hvor blev Manden af?

Miss Harriet.

Han blev kaldt ud til Blant; og saavidt som jeg kunde mærke paa Ejeneren, saa maac Blant uden Tvivl have faaet Udveie for Pengene — Naa, er det nu godt? nu beholder De jo Portrætet?

Lady Fletcher.

Jeg forsikrer Dem, min Beste! at jeg nu skulde have givet det fra mig til saa godt et Brug, med den største Fornøielse af Verden; men jeg kan dog ikke nægte, at jo det Duffe opkom hos mig, nu da jeg hentede det, at det havde været malet paa Lærred, isteden for emaillet paa Guld.

(Hun seer paa det, vender sig om og tørrer Øinene.)

Miss Harriet.

Men var jeg i Deres Sted, vilde jeg ikke eie det snavs Billede. De bliver jo saa bedrøvet hver Gang, De kaster Øinene paa det, og saa græder De, og det kan jeg ikke finde mig i.

Lady Fletcher.

O! min Beste! De har ikke smagt endnu den usigelig Gødhed der er i at elske; og Himlen spare Dem for at føle alt det Græsselige der er ved at mis-

ste

ste den, man har elsket saa høit, som jeg har elsket min Fletcher! Men! Deres Hjerte er alt for ædelt til, at det ingen Taarer skulle have tilovers ved en saa sørgelig Veilighed.

(Den gamle gaar ud.)

Elleve Scene.

Lady Fletcher. Miss Harriet.

Miss Harriet.

Ja, jeg tilstaaer gjerne, at De kan have Mars sag til at græde noget, og derfor vil jeg heller ikke skjænde paa Dem derfor; men længere end otte Dage faaer De heller ikke Lov til at græde; for det er vist, at havde Deres Fletcher holdt ret meget af Dem, saa havde han aldrig fundet reise fra Dem, og det allermindst til Ostindien, som er nogle hundrede Mile herfra.

Lady Fletcher.

O min Veninde! De veed ikke, hvor meget denne Skilsmisse kostede ham. Men vi lever i en Verden, hvor Naturens Love formaaer intet imod Staternes; hvor Naturens ædelste Følelser maae gvaæles, og dens Stemme ikke høres, saasnart som en koldblodig Regent siger: Gaae hen og dræb Mennesker, og lad dig dræbe for min Vres Skyld.

Miss Harriet.

Ja saa maae De heller ikke have holdt saa meget

get

get af ham; for man siger, at Konerne kan formaae alting over Mændene, og naar Fletcher havde været min Mand, saa havde jeg saamænd ikke sluppet ham; han skulde smukt have faaet Lov til at blive hjemme; at sige, ifald jeg havde holdt meget af ham.

Lady Fletcher.

Men vilde De da hellere have seet Deres Mand vanæret, end skille sig fra ham for en Tid? Den der elsker saaledes, den elsker slet ikke.

Miss Harriet.

Men hvad Vanære kunde der være i det? det kan jeg saamænd ikke indsee.

Lady Fletcher!

O! den spidsfindige menneskelige Forstand har opspundet tusinde Chimærer og Indbildninger for at plage hinanden med, og iblant dem — Wren den grusomste. Han var Officeer, meer behøver jeg vel ikke at sige Dem — Ha! barbariske Wre! og saa mit Hjerte har du gjennemboret med din blodigste Dolk. (Hun tørrer Øinene.)

Miss Harriet.

Naa, nu kommer den Græden igjen, lad os ikke tale om det mere; lad os tale om noget andet. Hør! i Morgen er det min Geburtsdag, og min Broder vil gjøre en Lystighed, en The — The — Thea — noget, jeg veed ikke, hvad det er han kalder det. Der maae De dog være med og være munter.

Lady

Lady Fletcher.

Kan jeg det? — er det vel mueligt? Nei, min Veste! men lad det ikke hindre Deres Fornøielse. Jeg misunder ingen sin Glæde, fordi jeg ikke selv kan tage Deel i den.

Miss Harriet.

Go i Sandhed maae De være med. Vi maae see at muntre Dem op. Men jeg er noget stødt paa min Broder, for han vil, at jeg skal leege Proserpina; det er jo en Hund, og han veed jo dog, at jeg kan ikke gaae paa alle fire. Er det ikke sandt? Har jeg ikke Marsag at være vreed paa ham? Og mon han ikke vilde fortryde paa, om jeg kaldte ham Pas op? — Hvad? — er det ikke ret? — O svar mig dog! —

Lady Fletcher.

O nei! Proserpina var en Gudinde, og hendes Navn har de siden gjort til et Hundenaavn.

Miss Harriet.

Da er det ikke kjønt af hvem der har gjort det. Men siden det er saaledes, saa vil jeg da nok leege med. Det var ogsaa Synd, at saa smuk en Cosmoedie skulle gaae overstyr. Ikke sandt?

Lady Fletcher.

O jo vist.

Miss Harriet.

Min Broder siger at den skal være meget smuk.

Jeg

Jeg skal sige, hvor han har seet den. Han reiste for nogle Aar siden udenlands med et Kulskip, og saa kom han til en stor Bye i Frankrig, som hedder Nantes, og der var han i fire Uger, og saae Comoedier og lærte Fransk. Han havde gjerne blevet der længere; men den stamme Kulskipper vilde ikke, og min Fader levede den Gang, og han havde gjort Skipperen til hans Hovmester; og see, saa maatte han lyde; men kom min Broder der nu, saa raadede han sig selv.

Lady Fletcher.

Vil De tillade mig, at jeg gaar ind i mit Kammer?

Miss Harriet.

Nei, jeg slipper Dem saamænd ikke, førend De lover mig, at De vil være med i Morgen. Vi skal nok faae Dem i Lune, for det maatte være et meget sørgeligt Selskab, som min Broder ikke skulde gjøre muntert. Han er ret en Espasfugl, naar han tager sig det for. Naa, lov mig det nu, saa skal De slippe.

Lady Fletcher.

O ja da, jeg faar vel.

T o l v t e S c e n e.

De Forrige. Dalton:

Miss Harriet.

Maa, der er min Broder, han skal være Vidne til det. . . Lady Fletcher har lovet mig at slaa al Sorg af sit Hoved i Morgen.

Lady Fletcher.

Det har jeg ikke lovet, og det kan jeg umuelig love.

Dalton.

Det er ret. Man maae rive Høe medens Solen skinner; og et Snippe Bekymringer fylder ingen Mand's Madpose. Hør du Søster! tjen mig i at gaae ud og besørge det, jeg bad dig om før.

Miss Harriet.

Gjerne. Men see du til at du kan faae Lady Fletcher mere oprømt. (Hun gaaer.)

T r e t t e n d e S c e n e.

Lady Fletcher. Dalton.

Lady Fletcher

(vil gaae.)

Dalton

(holder hende tilbage.)

Attendez un peu, s'il vous plait. Vie lidt, ikke saa hastig. Den kommer ogsaa frem, som kjører med Stude.

Lady

Lady Fletcher.

Hvad har De at befale?

Dalton.

Befale? — Slaven befale over Herren, og Egget lære Hønen? Nei, De har at befale. Jeg kjender Deres Omstændigheder, jeg veed at De trænger til Penge, og jeg tilbyder Dem min hele Formue; vous n'avez qu'à vous en servir à votre gré.

Lady Fletcher.

Min Herre! det er et alt for ædelmodigt Tilbud, og som min Fader vist ikke kan eller bør benytte sig af.

Dalton.

Deres Fader? Madame! a bon entendeur peu de paroles! en god Hørere en god Svarere. De maae benytte sig deraf, De — De — forstaaer De mig?

Lady Fletcher.

Nei; jeg maae tilstaae det, jeg forstaaer Dem ikke ret.

Dalton.

Da taler jeg, saa min Sjæl, tydelig nok. Et til Dem ikke saa dum an. De vil nok indbilde mig, at Deres Pande er tom som en Østers i Nyemaane?

Lady Fletcher.

De ønsker kanske ikke at forklare Dem næiere, og altsaa vil jeg spare Dem derfor.

(Vil gaae.)

Dalton

(holder hende tilbage.)

Nei bie lidt. Det er pardi den første Gang jeg har været nødt til at forklare mine egne Ord. Hvert Menneske, ja lige til mine Jagthunde, saa forstaaer de mig, bare jeg vinker, end sige naar jeg taler. — Hør nu, hvad jeg vilde sige — det maae herud. Den der ikke kan tie, den maae have Lov til at tale — Ikke sandt?

Lady Fletcher.

Det Ordsprog er just ikke aldeles rigtigt.

Dalton.

Oh! jo saa min Sjæl er det saa! Det er Hundens Natur at gjøe, og Hanens at gale. — Hør nu, sig mig engang: De har virkelig været meget ulykkelig; men hvor faaer vi vel den Sne fra som faldt i Fjor? og den Høns Hovedet er af, kagler ikke mere.

Lady Fletcher.

Min Herre! De maae pardonere mig, jeg forstaaer tilforladelig ikke eet Ord af alt hvad De siger.
(Vil gaae.)

Dalton

(holder hende tilbage.)

Det er dog en forbandet Hast. Wie dog! me voila au fait. Seer De; jeg vil sige saa meget som, at det gaaer mig ligesom min Allart: naar man viser ham et Been, saa logrer han strax. Det er nok et sandt

sandt Ordsprog, at man ikke maae bytte sin Roe bort
for et Par Træeskoe; men naar man dog har mistet
Roen . . .

Fjortende Scene.

De Forrige. Den gamle Mand,

(kommer ind med Tallerkener, Knibe, Glas, Opsatser og
andre Fornødenheder til et Bord, som han rangerer,
medens dette og de toende næste Optrin varer.)

Lady Fletcher

(vil gaae.)

Dalton.

O bryd Dem ikke om ham, han kan ikke høre os.

Lady Fletcher.

De maae forlade mig, om jeg i Dag ikke har
Taalmodighed. (vil gaae.)

Dalton

(holder hende tilbage.)

Naa, naa, er De utaalmodig efter at vide det,
det vil jeg ikke have. Hør da: den der er født dei-
lig, er halv giwt, og Lige søger Lige. See nu:
Jeg er Ungkarl og riig, De er Enke og fattig; kan
ikke vi koble os i eet Kobbelt sammen?

Lady Fletcher.

Er det Deres Alvor, Hr. Dalton?

Dalton.

Ja saa min Sjel er det saa. Et pourquoi
non? en undseelig Frier vandt aldrig et smukt Fru-
entim.

entimmer. See der, mit Barn, der har du det første Vandt paa min Kjerlighed.

(vil kysse hende.)

Lady Fletcher

(støder ham fra sig.)

Dumdriftige!

Dalton.

Ja det er en driftig Djævel der tør lade sig see ved Middags Tid; men vær kuns ikke saa undseelig! Jeg holder for meget af Frugt, til at jeg skulde længe lege Nodder i Hænde dermed; og det maatte være et stort Sjog, der ikke kunde skjære en Marvebudning for.

Lady Fletcher.

Jeg indseer nok at jeg har bedraget mig i mine Tanker om Dem. Jeg har anseet Dem for en ædelmodig Mand, og jeg mærker at De har nedrige Hensigter med Deres forstilte Godhed.

Dalton.

Jeg nedrige Hensigter? Det skal jeg nok overbevise Dem om, at jeg ikke har; men hver elsker sig selv, sagde Krage-Ungen til Natrergalen. Hør: to Ord saa gode som fire. Vil De være min Kone?

Lady Fletcher.

Og dette Spørgsmaal vover De at gjøre en Kone af min Tænkemaade, og det just den selvsamme Dag, da jeg har faaet den ulykkeligste Tidende i min hele Levetid?

Dalton

Dalton.

N'importe. Jeg kjender mangen Kone der ikke har taget ilde op, at man har gjort hende det Spørgsmaal, endogsaa førend hun haabede at blive Enke. Den Jæger der ikke kan skyde Fuglen i Flugten, er ikke et Skud Krud værd. Hør nu kortelig: Holder De noget af mig, og vil De være min Kone? Ja, eller Nei.

Lady Fletcher.

Nei, aldrig i Evighed, og jeg foragter Dem.

Dalton.

Det kan saa min Sjæl ogsaa være lige meget. Den største Kalv har ikke altid det fineste Kjød; og det maatte være et forbandet Usen, der ikke kunde gjøre Forskiel paa en Træhest og en Betrmølle. Hør da: siden De ikke vil være min Kone, vil De da være min Maitresse? det kommer mig ud paa eet.

Lady Fletcher.

Nedrige! Nei det overgaaer alt hvad jeg kunde forestille mig. Og Dem skulde min Fader og jeg nyde Belgjerninger af? Nei, før skal vi tigge os igjennem Engelland, for at komme ud af den Luft, som De forgifter ved Deres Nederdrægtighed.

Dalton.

O! vær kuns ikke saa meget ved den høie Streng, den klæder Dem ikke. Fruentimmer og smaa Grise skriger altid. Men — Jeg vil ikke spille mit Trumf

Es ud endnu, Der kommer vel den Tid, da De vil hofte, og jeg hører ikke; De vil vinke, og jeg seer Dem ikke. Tag mig, saa har J mig, for jeg er ingen Nar.

Lady Fletcher.

Affkyelige Skabning!

(Gaaer meget forbitret ud.)

Dalton.

Ja, gammel Ulv er ikke bange for høit Straal.

Femte Scene.

Dalton. Den gamle Mand.

Dalton

(efter nogen Tausshed.)

Ha, ha, ha! Hun troede sacredieu at det var Ulvor; ja lad hende det. Hun skal nok lære at kjende mig fra en anden Side. Naar Løgn gavner, saa skader Sandhed; og ofte er en Pung fuld af Løgn bedre end en Sæk fuld af Sandhed.

Sextende Scene.

De Forrige. Wotton.

Wotton.

Jeg torde ikke forlade Deres Huus, førend jeg lod Dem vide, at jeg havde været her, og opdagede Dem tillige noget, som jeg frygter for skulde regnes mig til Last.

Dalton.

Dalton.

Hvad er det?

Wotton.

Jeg kom hid, som en ulykkelig Mand, for at kræve Mylord Heckingbarn fem hundrede Pund, som han skylder mig. Deres ædelmodige Søster har, uden at nogen mas vide det, leveret mig disse Juveler, som jeg skulde pantsætte for Summen.

Dalton.

Den gode Pige! Ja Eblet falder ikke langt fra Stammen. Men hvorfor bruger han dem da ikke efter Ordre?

Wotton.

Jeg frygtede for at begaae et Bedragerie imod Dem, og heller vil jeg blive ulykkelig, end begaae nogen vanærende Handling.

Dalton.

Det er godt. De er en ærlig Mand. Ærlighed varer dog længst, siger Ordsproget. Slye mig Juvelerne. (Han tager sin Tegnebog og giver Wotton nogle BancoSedler.) See, der er de fem hundrede Pund! send min Søster Regningen qvitteret; men ikke eet Ord om hvad der er passeret.

Wotton.

Gud velsigne dette Hus! nu er min Familie lykkelig.

(Den gamle Mand gaar ud, og Wotton efter ham.)

Exit

S y t t e n d e S c e n e.

Dalton (allene.)

Naa, det var een god Gjerning. Men een Svale gjør ingen Sommer, her maae mere til.

A t t e n d e S c e n e.

Dalton. Heckingborn.

Heckingborn

(Kommer løbende meget hastig og vil løbe ud af den anden Side.)

Dalton.

Hvorhen saa hastig?

Heckingborn.

Ud af dette forbandede Huus førend Taget styrter ned over os.

Dalton.

O der er nyt Tag paa Huset, det falder ikke saa let.

Heckingborn.

Du nedrige Affkum; saaledes at misbruge dine fordømte Belgjerninger til at forføre Ukyldigheden med, og det Heckingborns Datter. Men hie kuns. Vi trænger ikke til dig.

Dalton.

O Mylord! det var kuns en Proposition. Jeg har det saamænd ikke saa heftig. Det som bliver snart heedt, bliver snart foldt; og den der mister

et

et Fruentimmer og en halv Skilling, den mister to Bagateller; og den maatte være meget i Trang for en Fugl, som kunde synge, der vilde give en Guinee for en Natugle.

Heckingborn.

Vil du tage Livet af mig med dine forbandede Ordsprog? hie lidt, jeg kan ogsaa Ordsprog: — Ved du det, at hvor meget man gaber, flyver der dog ingen stegte Duer i Munden? Misregning er ingen Betaling; og for megen Munterhed er skadelig for en blind Hest. Forstaer du mig? og dermed Farvel!

Dalton.

Ja, gaae kun naar De behager! for mig gjerne. Jeg er ingen Nar; jeg har bedre Forstand, end at tælle mit Huus med Vandekager; og jeg gier ikke mit Eble bort, uden jeg faaer en Være igjen. Forstaer De mig? og dermed Farvel!

Heckingborn.

Ja, hie kun! vi tales ved.

Dalton.

Ja, man kan altid faae Sag med en feed Soe; men jeg vil ikke true; De skal snart faae at føle at jeg kan handle.

Heckingborn.

Jeg trodser al din Ondskab.

(Han gaaer forbittet ud.)

Nit-

Nittende Scene.

Dalton (allene.)

Jeg troer, at han vilde flyve bort med Bildgjædsfene, om han fik Lov dertil; men det skal jeg dog see at sætte en Pind for. (Gaaer til Døren og raaber.)
 Heida Niclas, Tom, William! hvor er I?

Tyvende Scene.

Dalton. Tre Tjenerer

(i randet liberie med Tøfler paa.)

Dalton.

Hør, hvem af Jer kan løbe hastigst til Byen?

Niclas (haltende.)

Det kan jeg, Herre!

Tom (stammende.)

Nei, — maae — jeg?

William (dov.)

Hvad befaler Herren?

Dalton (raaber højt.)

Kan een af Jer løbe til Byen for mig?

William.

Hvad vil Herren med Faaremøg?

Niclas og Tom (leer.)

Niclas (halter.)

O nei! lad mig løbe, jeg skal være her snart
 igjen!

Dalton

Dalton.

Men hvad? du kan jo ikke gaae, og du vil endø
da løbe.

Tom (stammer)

Nei, lad mig, jeg kan bedre end han.

Niclas.

Fanden i Bøld! og du kan jo ikke snakke.

William.

Du maae selv have Fanden paa din Nakke.

Dalton.

Hvad Nytte har jeg nu af Jer Døsmere? Jeg
kan jo ikke bruge een af Jer. Den tredie er døv som
en Steen. Gaae og lad Jægeren komme ind.

William.

Vil Herren have et Bøger Viin? Det er min
Sag.

Niclas og Tom (seer.)

Niclas.

Men Jægeren er jo blind, Herre!

Dalton.

Naa, et herligt Berthuis! sagde Ræven, han
faldt i UlvesGraven. Skal jeg nu gaae selv? Jeg
holder fire Døgenigter, og kan ikke bruge een af dem.
Gesvindt du Niclas! hump need i Stalden, og læg
Sadlen paa Skimmelen, og rid ind til Vyen, du
veed jo hvor Procurator Fairwell boer? bed ham
strax komme herud med Rættens-Betjente paa en For-

retning! beed ham besørge — dog nei, jeg faaer
skrive. — — Kom til mig, naar du har lagt Padel
paa Hesten, saa skal du faae Brevet. Gesvindt?

(Han gaaer og Niclas halter efter.)

Tom

(Stammende i det han gaaer.)

Na, det vil blive et deiligt Nytterie.

William.

Nei jeg stod ved Godfolket, det har jeg sagt dig
tidt nok,

(De gaaer.)

Fjerde Act.

(Et andet Bærelse.)

Første Scene.

Heckingborn. Lady Fletcher.

Heckingborn

(tagende Lady Fletcher ved Haanden.)

Ja, min Datter! jeg vil nu kuns anbefale den
gamle døve Mand i Blunts Hænder, og saa vil vi
forlade denne Røverkule.

Lady Fletcher.

Hvorfor vil De ikke selv blive hos Blunt? Vi
kjenner ham jo, og veed, hvor gjerne han.

Heckings

Heckingborn (afbrøder hende.)

Vige! Vige! Skalde din Fader vanære sig, ved at fortære det en anden har fortjent med sin suure Sveed i min Tjeneste, og som han skalde have godt af paa sin Alderdom?

Lady Fletcher.

Men hvor skal vi da begive os hen?

Heckingborn.

Det veed jeg ikke. Dog — Fuglene paa Marken og Dyrene i Skoven have jo hver sin Buss at skjule sig i; og vi ere jo Guds Skabninger ligesaa vel som De? Naar jeg kun kan faae sørget for dig og dit Barn, saa bekymrer jeg mig ikke om mere. Mig gamle Nar ligger der ikke stor Magt paa.

(Gaaer heftig frem og tilbage.)

Lady Fletcher.

Min Fader! sæt Deres Sind lidt i Roelighed — Vi finder vel Redning — Dog! vores sidste Tilflugt er os endogsaa betaget. Har ikke Døden allerede rede for et Nar siden berøvet Dem Deres eneste, kjereste Søster?

Heckingborn

(Kommer hastig hen til hende og griber hendes Haand.)

Min Søster! . . . det er sandt Vige! Gaae ind og tag din Søn paa Armen, jeg skal hjælpe dig at bære ham. Beagelsted er min Svoger. Han har været gift med min Søster — Vi vil ile hen til ham.

Lady

Lady Fletcher.

Men betænk De, min Fader!

Heckingborn.

Jeg har betænkt det, mit Barn! uagtet hans dødelige Had til mig; uagtet han har lagt min Søster i Graven af Sorg, skal han dog blive min Tilflugt. Jeg vil ile til ham, gjøre det, som jeg aldrig før eller ved nogen anden Leilighed kunde overtale mig til at gjøre — kaste mig for hans Fødder, og tigge ham til at være en Fader for dig og din Søn. Troe mig Jenny, det vil kildre hans stolte Hjerte alt for meget, at see Heckingborn krybe i Støvet for hans Fødder, til at han skulde lade mig gaae bort ubønhørt; og naar jeg saa har sat dig i Sikkerhed for Mangel, min Jenny! saa har jeg opnaaet mit Ønske. — Mig — O mig selv har jeg alt sørget for.

Lady Fletcher.

Min Gud! hvilket gyseligt Sprog! — Kan De vel troe. . . .

Heckingborn

(griber hendes Haand med Hæstighed og fører hende imod Døren.)

Kom, min Jenny! gesvindt, vi maae ingen Tid spille.

(I det de vil gaae, møde de Miss Harriet i Døren.)

Anden Scene.

De Forrige. Miss Harriet.

Miss Harriet.

Hvad betyder denne Hastighed? hvorhen?

Heckingborn.

Forlade dette Huus, hvor man har paa den skammeligste Maade fornærmet Gæstfrieheden.

Miss Harriet.

Jeg forstaaer Dem ikke; hvem har fornærmet Dem? Mylord!

Heckingborn.

Deres Broder; det skjendigste Uhyre som Solen nogentid har skinnet paa.

Miss Harriet.

Forlad mig! Den Titel fortjener min Broder ikke, jeg kjender ham alt for vel dertil; og allermindst fortjener han den af Dem.

Heckingborn.

Allermindst af os. O man hører nok paa Sproget, at de ere Sødskende.

Miss Harriet.

Jeg kan lee ad Deres Fornærmelser, Mylord! for saavidt de angaae mig selv. Men De maae dog forklare sig næiere. Hvad har da min Broder gjort?

Heckingborn.

O kunns Bagateller; (Witcer.) han har paa den
Heibergs Skuespil. 3die Deel. F nes

nedrigste Maade villet forføre min stakkels uskyldige
Zenny

Lady Fletcher

(falder hastig ind.)

Og brugt Trudser imod min Fader, og viist ham
Døren som en Tigger.

Miss Harriet.

Og det skulde min Broder have gjort? Nei min
Beste! det forholder sig ikke saa.

Heckingborn.

Hvad? De vil gjøre os til Løgnere, og forsvare
hans nedrige Handlinger? Jeg mærker De ligner
Deres Broder alt for meget.

Miss Harriet (grædende)

Min Gud! det er umueligt. Min Broder har
aldrig gjort noget Menneske ondt i sine Dage; og om
han kunde have gjort det som De skylder ham for,
saa vilde jeg aldrig see ham mere.

Lady Fletcher.

Giv Dem tilfreds, min Beste! De kan jo ikke
svare for andres Handlinger? Men det er dog, des-
værre! alt for sandt.

T r e d i e S c e n e.

De Forrige. Fairwell.

Fairwell.

Min Herre! jeg nødes til at komme her for at
forkynde Dem Arrest.

Lady

Lady Fletcher.

Gud! — min Fader! (falder paa Knæ for Fairwell.)
 Vær dog nådig og medlidende.

(Heckingborn og Fairwell hjælper hende op.)

Heckingborn.

Ståe op; min Datter! — maae jeg spørge om
 Karsågen?

Fairwell.

Behag at læse dette, saa vil De finde den.

(Han leverer Heckingborn et Stykke Papiir; han læser sagte.)

Lady Fletcher (til Fairwell.)

Min Herre! hvad Forbrydelse kan dog min gamle
 Fader have begaaet?

Fairwell.

Ingen Forbrydelse, men Retten maae dog bestan-
 dig have sin Gang.

Heckingborn

(efter at have læst.)

Det er godt, min Herre! De gjør Deres Pligt,
 (til Miss Harriet.) Læs dette, og forsvar saa Deres
 Broder, om De kan. O! flød der kun en eneste
 Draabe reent Blod i Deres Narer, iblandt alt det
 urene som Naturen maae have givet Dem tilfælles
 med Deres Broder, saa vilde De gyse over hans
 Handlinger.

(Leverer hende Papiret.)

Lady Fletcher

(Sætter sig ned i en Rænestoel.)

F 2

Hecking

 Heckingborn

(gaaer frem og tilbage med Hestighed.)

Efter at have fornærmet mig paa den skammeligste Maade, forkynder han mig endnu Arrest for de sex hundrede Pund jeg skylder ham. — Ha! mon der dog ikke endnu skulde findes en Shylock der vilde laane mig disse Penge, imod at jeg betaler dem med mit eget Kjød?

Miss Harriet (til Fairwell.)

Men er det virkelig vist, at min Broder har forlangt denne Forretning?

Fairwell.

Tilforladelig, Frøken!

Miss Harriet.

Han selv?

Fairwell.

Han selv og ingen anden. Her er hans Brev.
(Hun seer lidet i Brevet.)

Miss Harriet.

Vel, nu har jeg nok! (til Lady Fletcher.) De er min Søster; jeg har ingen Broder mere.

Lady Fletcher.

Dyrebare Veninde! hvorfor skulde De dog have en saadan Broder?

Heckingborn.

De er ikke Sødske.

Miss

Miss Harriet.

Hvor kan det være mig mueligt at troe, at min Broder — Gud forlade mig! det er sidste Gang jeg skal kalde ham saa; og dette er den første Gang jeg har ønsket mig at være raadig over mine egne Midler. (Hun tager Heckingborn i Haanden.) Gode Gamle! vær min Fader! lad mig dele Skjebne med min Søster Jenny! og lad ikke din Forbandelse hvile over en Uskyldig.

Lady Fletcher

(Springer hastig op og løber ud; Miss Harriet efter.)

Fjerde Scene.

Heckingborn. Fairwell.

Heckingborn.

Jenny! Jenny!

(Han vil løbe efter; men Fairwell holder ham tilbage.)

Fairwell.

Mylord! De behager at bie. De erindrer vel . . .

Heckingborn.

Det er sandt. Jeg er uden for mig selv, og glemmer, at jeg ikke engang er Herre over min egen Person. (Han gaar til Døren og raaber.) John! John!

Femte Scene.

De Forrige. John.

John.

Hvad befaler Mylord?

Hecking-

Hec kingborn.

Hold Die med min Datter, og see til hvad hun tager sig for, og beed Blunt komme ind til mig.

John.

Hr. Blunt, er gaaet til Byen; og bad mig sige, naar Herren spurgte om ham, at han vilde være her igjen om en Times Tid.

Hec kingborn.

Naar da; saa gaae strax og gjør, hvad jeg befalte dig.
(John gaaer.)

Sjette Scene.

Hec kingborn. Fairwell.

Hec kingborn.

Naar, hvad vil De da gjøre af mig? hvor vil De have mig hen?

Fairwell.

Det skal Mylord strax blive underrettet om.

Syvende Scene.

De Forrige. Lady Fletcher (med Portrætet i Haanden.)

Miss Harriet.

Lady Fletcher

(Kommer hastig løbende og leverer Portrætet til Fairwell.)

See her, min Herre! min Fader skylder jo ikke Herr Dalton mere end sex hundrede Pund? Her er

Bar:

Værdie derfor. I Deres Haand er det dog sagte
saa meget værd? For mig er det uskatteerligt.

Heckingborn.

Nei, min Datter! behold det, jeg forbyder
Dem at tage det. Det er ikke mit, det er hendes.

Lady Fletcher.

Hvad kan det vel bedre anvendes til? — Tag
det, min Herre! for Guds Skyld! tag det.

Miss Harriet.

Hvorfor betænker De Dem? Skynd Dem og
tag det.

Fairwell.

Det gjør mig ondt, at det ikke vil gjøre Sagen
klar. Det er mere værd end de sexhundred Pund;
men naar de endogsaa ere betalte, saa har jeg her
en accepteret Bexel paa fem tusende Pund, som er
endossert til Hr. Dalton, og som jeg fordrer Be-
taling for, da den sidste Løbedag i Dag er ude.

Lady Fletcher

(taster sig i Lænestolen.)

Min Gud! ogsaa dette har det Uhyre udtænkt.

Heckingborn.

Naar, saa bring mig nu den værste Dævel af
Helvede, og jeg skal kyse ham, fordi han er ikke
saa ond som Dalton. — Nu, min Herre! gjør De-
res Pligt.

Fair

Fairwell.

Den har jeg gjort.

Heckingborn.

Føer mig hen til det Sted, som er bestemt for mig! Det sorteste Fængsel vil være et Paradiis for mig, isteden for dette Helvede.

Lady Fletcher

(springer op og omfavner sin Fader.)

Ingen Ting skal stille mig fra min Fader, ingen Magt rive mig løs fra denne kjære Barm. De samme sorte Mure, som indslutte ham, skal ogsaa være min Boelig. — Ikke sandt, Hr. Fairwell! De har dog saa megen Følelse endnu, uagtet al den Kulde, som Deres Profession fører med sig, at De ikke kan nægte mig denne Bøn?

Fairwell.

Forlad mig, Deres Naade! jeg er vist ikke ufølsom eller kold, uagtet det De behager at sige om min Profession. Men der ere Pligter, som maae iagttages, i hvor haarde de end falder.

Miss Harriet.

Pligter! — hvor staer det skrevet, at det er vores Pligt at plage vores Medmennesker? I Engelland er det ingen Pligt. — Der har vi Frugten af de udenlandske Reiser. I det stygge Frankrig maae han have lært saadanne Lærdomme, for ingen Engelskmand kunde ellers handle saa barbarisk. Men der kommer han. Jeg . . .

Lady

Lady Fletcher

(hastig faldende hende ind.)

Hvad? kommer han? O! jeg maae flye denne
 Novfugl med større Hastighed, end Duen flyer for
 Falken.

(Hun løber ud.)

Attende Scene.

Heckingborn. Miss Harriet. Fairwell.

Dalton.

Heckingborn.

Saa kom nu, og glæd dig over dine egne Hæn-
 ders Gjerninger! Triumpherer du ikke nu over, at du
 har været i Stand til ydmyge den stolte Heckingborn?

Dalton.

O nei. Men det er sandt, hvad det franske Ord-
 sprog siger: bien rit, qui rit le dernier, den leer
 best som leer sidst, og Trudstler i den Ufmægtiges
 Mund klæder ligesaa ilde som en Fløiels Kjøle til en
 Tiggerpose.

Miss Harriet.

Og du kan være i Stand til at nedtrykke en uskyldig
 Familie, der aldrig har gjort dig noget ondt,
 saa dybt, og berøve en gammel værdig Mand sin Fri-
 hed? Det? kan du gjøre? hvad?

Heckingborn (bitter.)

Nævn mig en Last, som han ikke kan begaae.

Dalton

Dalton (til Miss Harriet.)

Ja, hvorfor skulde jeg ikke kunde gjøre det? —
Enhver er sig selv nærmest. Han skylder mig endeel
betydelige Capitaler —

Heckingborn.

Hvoraf du har tilvendt dig de fleste paa den un-
derfundigste Maade, for at opnaae dine skjændige
Hensigter.

Fairwell.

Mylord! Udkomsterne ere gandske lovlige.

Dalton.

Tie stille! Det kan vi altid tales ved om. Jeg
kan ikke taale at miste disse betydelige Summer;
men maae see til at sætte mig selv i Sikkerhed. Den
Fugl, som man ikke vil maae flyve bort, den stækker
man Vingerne paa; og naar Hesten intet Foer har
i Krybben, saa maae man lukke Staldøren.

Miss Harriet.

Naa, nu er jeg da overbevist om det, som jeg
aldrig — — —

N i e n d e S c e n e.

De Forrige. Lady Fletcher

(Kommer løbende ind med sit Barn paa Armen, og omfavner
sin Fader.)

Lady Fletcher.

Ubesindige Jenny, saaledes at forlade din Far-
der midt iblandt Nøvere! Fær os nu hvorhen I vil!

— Jeg

— Jeg trodser Jer, at I ikke skal kunde føre mig i noget saa afskyeligt Fængsel, som jeg vilde bytte bort for dette Huus. (Til Fairwell.) Gesvindt, min Herre! gjør Ende paa Sagen. Vi følger Dem hvorhen. De vil — godvilligen — kun snart, og ud af dette Huus!

Fairwell.

Jeg er kun Herr Daltons Fuldmægtig, vil han, saa — — —

Dalton.

Nei, Mylord! jeg er ikke ufølsom. Den der ikke kan føle, er ligesom en Landsbyedegn der ikke kan synge. Nei, Admiral Heckingborns Ord er mig Borgen for hans Person. Han skal ikke i Arrest; det var kun en Formalitet, som maatte iagttages, jeg er alt for medlidende til, at

Heckingborn.

Forbandet være din Medlidenhed! den er som Rattens, naar den leger med Musen.

Lady Fletcher.

Vi vil ingen Medlidenhed vide af at sige; vi gaar.

Miss' Harlet (til Dalton.)

Og jeg følger med.

Dalton.

Du bliver her, om du saa behager. Mands Villie, Mands Himmerig; og Fruentimmer og lybske

Ikke Heste maae man holde stivt i Tømme. Som sagt, Mylord! Deres Arrest er indskrænket til dette Huus, som De ikke maae forlade, førend jeg har faaet mine Penge; for Resten er De i alle Maader fri.

Heckingborn

(til Lady Fletcher.)

Kom, min Datter! lad os gaae!

Dalton.

Deres Ære i Pandt paa, at De ikke vil forlade Huset; votre parole d'honneur!

Heckingborn.

Du tør vove at tale om Ære! du? — Velan! jeg gjer dig mit Ord, det er kostbarere end al din Rigdom.

Dalton.

Det smigret mig at jeg mærker, jeg er een af Admiral Heckingborns Venner. Det Ord du, bruger en Engeltmand ikke gjerne uden til sine allerforæroeligste Venner.

Heckingborn.

Og til de allerforægteligste Skabninger.

(Han gaaer bort tilligemed Lady Fletcher.)

T i e n d e S c e n e.

Miss Harriet. Dalton. Fairwell.

Miss Harriet (Ejrlig.)

Min Broder! har du endnu mindste Medlidenshed tilovers, eller Kjerlighed for en Søster, o saa vær

vær ikke saa grusom, og hævnd dig ikke saa følelig, fordi du er bleven behandlet med en Foragt, som du maaskee — —

Fairwell.

Jeg tør forsikre Dem, Frøken! at Deres Broder . . .

Dalton.

Stille, Hr. Fairwell! — Men er du da gal, og vilde at jeg skulde stænge saa mange Penge paa Gaden? Guld, Penge og Forgift, maae man ikke spørge med.

Miss Harriet.

Maa, siden da Penge er bleven din Afgud, saa var det ogsaa Synd at skille dig derved. Men saa lad mig betale dem af mine Midler. Du er jo min Formynder? . . .

Dalton.

Ja, det er noget af det klogeste, min Fader har gjort. Han kjendte dig, og vidste, at det var gal Mands Arbeide, at lægge Penge i en Skuffe som der ingen Bund er i. Du vil ruinere dig selv.

Miss Harriet.

Men kan det skade dig, om jeg ruinerer mig? Jeg skal ikke være dig til Byrde. Vær dog ikke saa haard!

Dalton.

Det er noget, som du ikke forstaaer. Det er
steet;

sket; og gjort Gjerning staaer ikke til at ændre; og jeg vil have mine Penge, hver Skilling.

Miss Harriet.

Naar saa forbandet være det Dieblis . . .

Fairwell.

Lillad mig naadige Frøken . . .

Dalton.

Skal De nu igjen stikke Fingrene imellem Træet og Barken? Nei, min Søster! vel er jeg medlidende; men . . .

Miss Harriet.

Du medlidende? — O din Medlidenhed har du lært af dine Jagthunde! Saa jeg ikke forleden Dag, med hvad for en Helvedes Glæde du lod dem pine en stakkels Hare? Nei, jeg skal før vente Medlidenhed hos en Boddel eller Arrestforvarer. Men er der nogen Gjengjeldelse til, saa skal jeg ikke holde op at bede Himmelen, at den snart vil lade dig føle — o kun en Deel af den Sorg, som du forvolder en ulykkelig Familie.

Dalton.

Err . . . r! Saa sagte. Efelet tager altid Tønen for høit, derfor kan han ikke holde Musikken ud.

Miss Harriet.

Forbandet være du og dine Ordsprog!

(Gaaer.)

Flejte Scene.

Dalton. Fairwell.

Dalton.

Ha, ha, ha! Jeg troer hun er vreed. Ja, vær det kuns, det siger ikke meget. Det var en elendig Mave, der ikke kunde fordøje Galden af en Kramsfugl. Du skal nok komme paa andre Tanker.

Fairwell.

Jeg maae imidlertid dog tilstaae, at alt dette forekommer mig meget ubegribeligt.

Dalton.

Ja, hvem siger ogsaa, at De skal begribe mine Planer? Speculeer kuns ikke for meget derpaa, for De kan let fordærve alting for mig. Kloge Høns lægger ogsaa tidt deres Æg i Nælde.

Fairwell.

Intet uden den fasteste Tillid til Deres Retsskaffenhed, kunde ogsaa have faaet mig til at handle saaledes som jeg har handlet i denne Sag; og Vee Dem, dersom Udfaldet ikke svarer til mit Haab!

Dalton.

Ha, ha, ha! Voila mon homme de conscience! Men nu for at tale videre om Tingene...

Tolv=

Tolvte Scene.

De Forrige. Den gamle Mand

(bærer en Kasse med Steentul ind, og lægger i Kaffelovnen.)

Dalton :

(uden at afbryde.)

De har da vel besørget det jeg bad Dem om?

Fairwell.

O ja! Blunt sidder maaskee i dette Dieblis i Arrest.

Dalton.

Got. Orden er Sjelen i alle Handlinger. Men De har da vel ogsaa besørget Arresten relaxeret inden Aften?

Fairwell.

O ja vist!

Dalton.

Det er ogsaa kun en Bisag i min Plan, og for at sætte den gamle Misanthrop endnu lidt mere i det Lune, jeg vil have ham. Alle Pengene til Obligation og Berelen skal De faae hos mig siden. — Men — (tager et Brev op af Lommen.) Le voila, le grand coup de maitre! Denne lille Pille maae Admiralen endnu synke. Det er vel lidt haardt, men det maae bitterdød til, om ellers alting skal gaae godt. Ondt skal Ondt fordrive; og en slet Sargjør en skjevmundet Skræder.

Fair

Fairwell.

Hvad indeholder det, om jeg maae spørge?

Dalton.

Ja nyt! Fragen ist frey, siger Tydsken, og een Daare kan spørge mere end ti Bise kan besvare. Det er forseiglet, just fordi De ikke maae vide hvad Indholden er. Men De maae praktisere det i Heddingeborns Hænder.

(Den Gamle gaaer ud.)

Trettende Scene.

Dalton. Fairwell.

Fairwell.

Alt er godt nok, men jeg er bange.

Dalton.

Ei Sniksnak, har De sagt A, saa maae De saa min Siel sige B med. (Fairwell tager Brevet.) Og naar saa alting er godt igjen, saa rider jeg ud for at bringe nogle andre Sager i Rigtighed. (Han gaaer til Dorren og raaber.) Heida! er her nogen af Tjenerne?

Fjortende Scene.

De Forrige. Tom.

Tom (stammende)

Hvad befaler Herren?

Dalton.

Du maae holda alting i Beredskab. Jeg rider

Heibergs Skuespil. 3die Deel.

Ⓞ

fans

kan skee ud siden. Pistolerne maae være ladte med et
 Par gode Erter for. Det maae være en Nar der
 lod sig plyndre eller skyde for Panden af en Stratens
 Røver. Forsigtighed er en Borgermesters Dyd.
 Hører du?

Tom (stammende.)

Det skal skee som Herren befaler.

(Gaaer.)

Femte Scene.

Dalton. Fairwell.

Dalton.

Kom nu og følg ind med mig i mit Kammer,
 saa skal De faae Pengene. Der kommer uden
 nogen; og om jeg hører ret paa Gangen, saa er det
 just ham, som jeg endnu ikke skjøtter om at tale med,
 førend jeg kan sige til ham: Monsieur vous voila
 gueri!

(De gaaer.)

Sextende Scene.

Heckingborn. John.

Heckingborn

(kommer løbende ind med en draget Kaarde i Haanden.)

Hvor er han? den Skjelm!

John

(holder ham tilbage.)

For Guds Skyld, Mylord! betænk Dem. Hvem
 siger at Hr. Dalton er Manden?

Heckings

Heckingborn.

Hvem andre kan det vel være? Slip mig, eller jeg udøver mit Raserie paa dig.

John

(griber ham om Armen.)

Er det saaledes De belønner en troe Tjener, fordi han hindrer Dem fra at gjøre en Ulykke, i et Dieblif, da De ikke er Dem selv mægtig?

(Han vrister ham Kaarden af Haanden.)

Heckingborn

(Kaster sig asmeetig i en Kanestoel.)

Gud! hvad var jeg paa Bei der at gjøre! Saa svag er Mennesket, John! — Jeg vilde hævne mig paa dig — paa en Uskyldig. — Det var mit Lege-me; — Ved Gud! min Sjæl havde ingen Deel dert. — Kan du tilgive mig?

John.

Jeg tilgive? — Dem? — O min beste Herre! Lad os ikke tale mere derom.

Heckingborn.

Siig mig da hvorledes du har faaet det at vide, og alt hvad du har hørt.

John.

Manden sagde mig, at han nu i Diebliffet kom fra Byen, og at han havde seet, at man trak Herr Blunt i Arrest. Der blev sagt, at Fairwell havde i Morges vildet fordre Betaling hos Mylord for en

Obligation; men at Blunt havde forekommet det, ved at give Fairwell en Berel paa sex tusende Pund, som han havde staaende i London, og som ere hans egne Penge, samt en Obligation paa eet tusende Pund, og at det var for denne Obligation man arresterede ham. Men der blev allene talt om Fairwell, og ikke et Ord om Herr Dalton.

Hækingborn.

O! de to Navne Fairwell og Dalton ere ikke mere forskellige i deres Bemærkelse, end Satan og Beelzebub. Og du redelige gamle Blunt! — (til John.) Du kan gaae.

John (affedes.)

Men denne tager jeg dog for sine Marsagers Skyld med mig.

(Han gaaer med Raarden.)

Syttende Scene.

Hækingborn (allene.)

Ogsaa du maae lide med mig! — Opoffre dig for min Skyld — Godvilligen for at redde din Herre! — hvad — din Herre? min Ven er du; min eneste Ven, og ikke min Tjener. (Rister sig op og gaar heftig frem og tilbage.) Hu! mine egne Ulykker kunde jeg dog nogenlunde taalmodigen bære; men at see andre paa en saa grædselig Maade indviklede dert,

og at lide uforfkyldt; — o det overgaaer et Menne-
skes Kræfter.

(Han slænger sig i Sænestolen, Kaster Armene paa Bordet
og hviler sit Hoved derpaa. Dækket falder.)

Femte Act.

(Samme Bærelse.)

Første Scene.

Heckingborn. Andrews.

Heckingborn

(Siddet i samme Stilling og paa samme Sted som sidst i
forrige Act.)

Andrews

(Kommer hastig ind.)

Her skal jeg da finde min gamle, gode Herre! —
Ham, som saa ædelmodigen reddede min Familie
fra Undergang. — See! er det ikke ham som sidder
der? — han sover — paa denne Tid? — O ja! hvem
indsinder vel Savn og Noelighed sig villigere hos,
end hos den Rædelige, den Retfærdige, den Dydige?
— Men skulde det vel være sandt, som man har for-
talt mig paa Veien, at hans Forfatning er saa yder-
lig slet? — Næsten skulde jeg selv ønske det, for min
egen

egen Skyld — for at jeg kunde komme til at gøre det samme for ham, som han har gjort for mig.

Heddingborn (vaagner.)

Naa! har du nu ikke sovet igjen? Gamle Nar! — er Sønnen skabt for dig? — for den Ulykkelige? — Der seer man, hvad Herredømme dette usle Futteral har over Sjelen — Det asmægtige Legeme fordrer sin Ret, og faaer den ogsaa, til Trods for alle Sjelens Indvendinger (Han reiser sig, og bliver Andrews vaer, og studser i det han seer ham.) Hvem er De, min Ven? og hvem vil De tale med?

Andrews

(titer og seer med en kjerlig Smil paa Heddingborn.)

Heddingborn.

Hvem er De? man pleier dog at svare.

Andrews.

Wylord! skulde De ikke kjende mig?

Heddingborn.

Nei.

Andrews.

Er det mueligt at De skulde saa reent have glemt Deres gamle Andrews, hvis Familie De paa saa ædelmodig en Maade har hjulpet fra sin Undergang?

Heddingborn.

Det veed jeg intet af.

Andrews.

Erindrer Wylord ikke den Morgen, da De selv
levede

leverede mig Nøglen til Deres Pengeskæp, og befalede mig at tage saa mange Penge, som jeg behøvede til at redde min Fader af Fængslet?

Heckingborn (betænker sig.)

Det kan jeg ikke erindre.

Andrews.

O Mylord! en ædelmodig Mand kan glemme at han har gjort en vis god Handling iblandt tusinde andre; men naar han kun efter saa kort Tids Forløb saa levende erindres derom, saa er det umueligt andet, end at den maae komme tilbage i hans Huskommelse.

Heckingborn.

Naa, naa, er det dig, min gode Andrews? — Huskommelsen begynder at slaae mig fejl.

Andrews.

De joeg mig paa Dørren strax, og gav mig en Hest til, og forbød mig at sætte min Fod inden Deres Dørre-tiere.

Heckingborn.

Hvorfor har du da ikke ogsaa gjort det?

Andrews.

Jeg troer ikke at det er Mylord Huus. Men overalt var det en Befaling, som jeg ikke kunde holde mig efterrettelig.

Heckingborn.

Hvorfor ikke?

Ans

Andrews.

De syv tusende Pund, som jeg toeg af Mylord's Kasse, har jeg altid anseet for et Laan, som jeg burde betale igjen, saasnart som det var mig mueligt.

Heckingborn.

Er du gal?

Andrews.

Nei, Mylord! ved Deres Eghedsmodighed er jeg nu en lykkelig Mand. Jeg gik ind i min Faders Contract, og ved Flid og Lykke har jeg bragt det saavidt, at jeg nu kan betale min Gjæld. Jeg har haft Pengene liggende i nogen Tid, for selv personligen at overbringe Mylord dem, tilligemed det taalnehmeligste Hjerte; men mine Forretninger har hindret mig deraf, indtil jeg i Gaar fik Efterretning om den ulykkelige Ildbrand, da satte jeg mig strax til Hest, og reed Nat og Dag for at bringe Dem Deres Eiendom; og her er den.

(Han tager endeel Banco-Sedler udaf sin Tegnebog.)

Heckingborn.

Nei, du maae virkelig rase. Det er jo Løgn, hvert et Ord du siger.

Andrews.

Betænk Dem, Mylord! det er Deres ædle Hjerte der taler. De er indvortes fuldkommen overbevist

om

om Sandheden af, hvad jeg har sagt. Tag dem, det er jo Deres egne.

(Han vil fve ham Sedlerne; men Heckingborn vender sig om og tager dem ikke. Andrews lægger dem paa Bordet.)

Heckingborn

(Kaster dem paa Gulvet.)

Gaae Fanden i Bولد til den, som har laant dig disse Penge, — Jo, jeg skulle vel have været en saadan Nar! Dei, det Kneeb duer ikke.

Andrews

(samler Sedlerne op, og rækker ham dem.)

Mylord!

Heckingborn.

Gaae! siger jeg dig, eller jeg lader dig kaste paa Dørren.

Andrews.

Det var dog alt for haardt, om en gammel troe Sjener skulle blive kastet paa Dørren, fordi han efter kommer sin Pligt.

Heckingborn.

Men det er ogsaa haardt, at saadan en gammel Esel vil staae og lyve mig noget for i mine aabne Dine.

Andrews.

Mylord! De veed selv best om Deres Omstændigheder ere af den Besskaffenhed, at De kan undsvære Pengene. Men vil De ikke modtage dem for Deres egen Skyld, o! saa tag dem for min Skyld!

jeg

jeg besvær Dem Mylord! dersom jeg kommer hjem, og har Pengene med mig, saa vil min gamle Fader ikke længere erkjende mig for sin Son.

Heckingborn.

Han er en Nar. Gaae! jeg trænger ikke til at plyndre dig og din Familie.

Andrews.

Nu vel, siden jeg ikke kan anvende disse Penge til det Brug, som jeg vilde og burde, saa skal De see, hvor megen Bærdie jeg sætter paa dem.

(Han løber til Raskelovuen, aabner Døren, og vil kaste dem i Ilden.)

Heckingborn

(løber efter og griber ham i Armen.)

Hy, Andrews! det var en hæslig Streg! var det ikke et reent Tyverie fra saa mange Fattige, der kunde blive lykkelige ved disse Penge?

Andrews.

Gud forlade mig, Mylord! men jeg vidste ikke selv, hvad jeg gjorde; og Sorgen over Dem og Deres Forfatning havde reent bragt mig uden for mig selv.

Heckingborn

(tager ham i Haanden.)

Gode ærlige Ven! Men gaae! lad mig være allene! Eenlighed er mig best tjenlig. Reis hjem til dine Forretninger og vær lykkelig! og tænk undertiden paa din gamle Herre, ligesom det altid skal være

være mig en glad Tante, at jeg dog har fundet eet taknemmeligt Menneske i Verden.

Andrews.

O Mylord! vidste De, hvor bedrøvet jeg maae forlade dette Sted, o! De lod mig vist ikke reise bort, uden at opfylde min Begjering.

Heckingborn.

Ei Snak. Betænk, min Ven! at der ere hundrede Trængende for hver eeneste, der kan gjøre Godt i Verden; og hundrede som kan gjøre godt for hver eeneste som vil, og som har Hjerte dertil. Betænk saa hvad Rigdom du, med dit Hjertelaug, har i disse Penge. — See nu; tag dette Haandtryk til et Pandt paa mit bestandige Venkab. — Lad mig nu være allene, og reis med Gud! — Farvel!

Andrews

(i det han gaaer.)

Jeg maae endnu see at finde paa andre Udveje.
Gud veed han behøver disse Penge!

(Gaaer meget nedslaget ud.)

Uden Scene.

Heckingborn (allene.)

Den ærlige Mand! — og ham skulde jeg kunde berøve det, som han maaskee vilde føle sin hele Levetid? — og kanskee just derved gjøre ham ulykkelig? Nei, det var alt for nedrigt. — Var der mange
saa

saadanne Mennesker til i Verden, saa kunde det dog være, hvad det var at leve. — Men, nu! hu! jeg gyser næsten ved den Tanke, at leve kun en eneste Dag.

Tredie Scene.

Heckingborn. John.

John

(med et Brev i Haanden.)

Naadige Herre! En Mand flyede mig dette Brev til Dem, og bad mig, strax at levere Dem det.

Heckingborn.

Hvad var det for en Mand? Kjendte du ham?

John.

Nei, Mylord! men han sagde, at det var fra Byen.

Heckingborn.

Giv hid! (Han læser uden paa.) Til Admiral Heckingborn. Jeg veed ikke, om det er værd at læse. (Han lægger det fra sig paa Bordet.) Det er vel ikke saa vigtigt. — Dog! (Tager Brevet.) Hvem kan vide det? (Til John.) Du kan gaae. (John gaaer.)

Fjerde Scene.

Heckingborn (allene.)

Jeg faaer dog læse det — Det var jo ogsaa et Kujonerie, ikke at torde læse et Brev. (Han aabner det

det og læser.) "Den Haardhed hvormed De i Dag har
 "ladet Herr Blunt udpante hos mig de tusende Pund,
 "som jeg skylder Dem, har bragt mig i Fortvivlelse.
 "Naar De faaer dette Brev, staaer det ikke mere til
 "Dem at redde mig; men min Forbandelse skal hvile
 "over Dem og Deres. Jeg kunde kanske have und-
 "gaaet Deres Forsølgelser, ved at bruge samme
 "Konstgrecb, som man mumler om at De skal have
 "brugt, for at besvige Deres Creditorer, nemlig,
 "ved at tænde Ild paa min Gaard. Men, jeg har
 "levet som en ærlig Mand, og som en ærlig Mand
 "vil jeg døe."

Walter Harris."

(Lægger Brevet fra sig.)

Naa, nu er jeg da roelig. — (Med en vild latter.)
 Ha, ha, ha! Heckingborn er baade Morder og Mord-
 brænder. — O! een af Delene kunde være mere end
 nok. — Men — Morder! — det er græsfeligt. —
 Ha! Blunt, Blunt! hvad har du gjort? og det
 tvertimod mit udtrykkelige Forbud. O! gid hver en
 Draabe af hans Blod måae ligge brændende paa din
 Samvittighed. (Opfarende.) Men hvad er det du
 gjør? Heckingborn! affyelige Heckingborn! du ban-
 der den redelige, den ærlige Blunt — din Ven! —
 ham, som du selv har styrtet i Fordærvelse og ikke
 er i Stand til at redde. (Betænker sig lidt.) Skulde jeg
 dog ikke kunde — (hastig.) ja, ved Gud! ham kan
 og

og skal jeg redde. Ha Andrews, Andrews! nu ber
høver jeg dine Penge.

(Han gaaer hastig ud.)

Femte Scene.

(Et Værelse, hvori hænger adskillige Geværer, Pistoler, Jagttaster, Krudthorn, Hagelpunge og andre saadanne Ting. I Baggrunden staaer paa den ene Side et Skjermbræt, og paa den anden Side noget derfra et Bord. Paa Bordet staaer et Skrivertøj og en Kuffe med Kugler i. Dalton har klædt sig i Ribdragt, og sidder og trækker Støvler paa. William staaer med Sporerne i Haanden. Tom staaer ved Bordet og pudser et Par Pistoler.)

Dalton. William. Tom.

Dalton

(i det han trækker den anden Støvle paa)

Nu maae Knuden snart briste.

William.

Det vilde jeg ikke haabe, det er jo nye Støvler?

Dalton.

Ha, ha, ha! c'est un bête que celui-ci,
Saa spend mig nu Sporerne paa!

William.

Ja, det kan gjerne være.

Dalton

(raaber meget høit.)

Spend mig mine Sporer paa! siger jeg.

Wil.

William.

Herren behøver ikke at raabe saa høit; jeg kan gandske godt høre.

(Han begynder at spænde Sporerne.)

Dalton.

Her i det mindste er dog det Ordsprog usandt:
Som man raaber i Skoven saa faaer man Svar.

William (reiser sig op.)

Om Forladelse, jeg hørte virkelig ikke at Herren talte.

(Tom og Dalton leer.)

Dalton (raaber.)

Naar skynd dig og spænd den anden! (William buker sig og spænder den anden Spore.) Lad see, Tom! at du gjør Pistolerne smukt rene.

William.

Ja, saa faaer jeg hente Skoebørsten.

(Dalton og Tom leer.)

Tom (stammende.)

De skal blive saa blanke som Sølv.

Dalton.

Og saa maae du lade dem, saaledes som du pleier, med en god Kugle for hver.

(Han gaaer ud.)

William

(i det han gaaer efter.)

Ja mand er det godt Veir nok, undtagen det er noget foldt.

(Gaaer.)

Siet=

Sjette Scene.

Tom

(allene, bestandig stammende.)

Nu kan de vel gaae an. De ere rene nok. Gid Fanden pudse længere paa dem! — Nu maae jeg til at lade. (Han tager et Krudthorn need og lægger Fængs krudt paa Panden af den ene) Det var da det første man skal gjøre. (Han holder Krudt i Haanden og derpaa i Pistolen.) Der er Nummer to, og her er Nummer tre. (Han trækker Forladningen for, og lader Ladestokken sidde i Pistolen.) Men nu kommer Nummer fire, een af de Erter der ere saa vanskelige at fordsie. (Han tager i Kuglens Æfen.) Lad mig see jeg finder een, som min gode Herre ikke skal blive narret med. — See her er een. — Naa, I gode Herrer Stratensrøvere! Hvem af Jer der faaer den i Planeten, han faaer en haard Død at knække.

Dalton

(i Kulisfen.)

Tom! kom hid strax!

Tom.

Nu skal jeg komme, Herre!

(Lægger Kuglen i Æfen, og Pistolen bag ved Æfen, og gaer ud.)

S h

Sjvende Scene.

Andrews

(Kommer ind ad den anden Dør, da Tom gaaer ud.)

Nei, det er mig umueligt at reise. — Alting synes mig er i Uorden her i Huset, og ingen Ting kan jeg finde Rede i. — Blunt er ikke tilstede. Lady Fletcher kan jeg ikke faae i Tale. Admiralen sværmer; og Tjenerne — Ja det er nogle Bæster. Saa meget kan jeg dog finde Rede i, at her er mere end en enkelt Ulykke paa Færde; og at min stakkels gamle Herre er færdig at fortvivle. Disse Penge vil han ikke tage imod, uagtet de tilhører ham, og dog trænger han saa høiligen til dem. Nei, det er umueligt at jeg kan reise bort med dem. — Jeg maae finde paa Udveie til at faae dem bragt paa en listig Maade i hans Hænder. (Han gaaer lidt omkring og grunder.) Det gaaer an! — See her ere alle Skriveskrifter. — (Han sætter sig ned og skriver nogle Ord paa et Aet Papir.) Kun disse faa Ord, det er nok. (Han tager sin Tegnebog op af Lommen, tæller nogle Bankoscedler af, lægger Brevet sammen og Pengene deri.) Nu disse Penge! — en Oblat for Brevet, (han forsejler det,) og saa en kort Udskrift; bare disse Ord: (han skriver.) Til Admiral Heckingborn. — See saa! Lad nu det ligge, nu kommer det nok i Eierens Haand. Nu kan jeg gaae, naar jeg vil; — Men dog kun til Heibergs Skuespil. 3die Deel. H Byen

Byen først; for jeg maae absolut vide noget mere om Mylords Forfæring, inden jeg reiser hjem. — Men lyst, kommer der ikke nogen? Jo rigtig; — mon de vil herind? — Jeg troer jeg maae skjule mig bag ved dette Skjermbræt; for jeg vilde dog ikke at nogen skulde finde mig her tilligemed Brevet.

(Han gaar bag ved Skjermbrættet.)

Stende Scene.

Heckingborn. Andrews (bag Skjermbrættet.)

Heckingborn.

Ogsaa det var forgjæves. Han er borte. — Ja, hvorfor ikke? — Naa saa vil jeg da lade den Allmægtige selv sørge for dig, ærlige gamle Blunt! (Han sætter sig liden need paa den anden Stool hoorpaa Dalton sad.) O Heckingborn! Heckingborn! du som engang kunde gjøre andre lykkelige, og hjælpe saa mange — hjælp dig nu selv! — Usmægtige! det kan du ikke. — Alting har du mistet, alting! dit gode Navn og Rygte er borte. Du er en Morder, en Bedrager, en Mordbrænder. (Kæfter sig hæftig op.) Nei, Heckingborn! du har dog ikke mistet alt endnu; — din Samvittighed har du i Behold, og Trods nogen kan røve dig den! — Hvad kan Verden da berøve mig mere? — Jo Livet. — Ja, en herlig Skat at holde paa! — Men see om nogen gjør det! — Nei, at gjøre Heckingborn Tjenester, det har al Verden for

forsvoret. (Han nærmer sig til Bordet og seer Brevet.)
 Et Brev! — Tre Breve har jeg faaet i Dag; hu!
 jeg kan ikke see det uden Gysen. (Han læser Udskriften.)
 Til Admiral, Heckingborn — Altter en ny Opfindelse
 af den ugudelige Dalton! — Gud forlade ham, for
 mig han har plaget! — jeg kan let tilgive ham; —
 nei, jeg læser det ikke, jeg har læst alt for meget.
 (Han bliver Pistolen vaer, griber i største Til derefter, trækker
 Ladestoffen ud, og støder en Kugle for.) Ha, vær mig vel-
 kommen! min Befrier! — Gud velsigne min Gen-
 ny! og forlade mig min sidste Svaghed!

(I det han vil stude løs, springer Andrews frem, og gri-
 ber ham om Haanden, saa Skuddet gaaer af i Luften.)

Andrews. *)

Gud! hvad vil De gjøre?

(I det Skuddet gaaer af, styrter Dalton ind fra den ene
 Side, og den gamle Mand fra den anden Side.)

Niende Scene.

De Forrige. Dalton. Den gamle Mand.

Dalton.

Min Gud! hvor nær kunde dette ikke blevet en
 Tragoedie!

Den gamle Mand.

Min Fader!

(omfavner Heckingborn.)

H 2

Hecking

*) Saafremt Pistolen ikke skulde gaae af, da skal An-
 drews, i det han griber Heckingborn om Haan-
 den, raabe høit og med tydelig Stemme: heidø!
 hjælp! hjælp!

Hec kingborn.

Min Fader! — hvad er dette?

Dalton

(tager ham fat i begge Armene og seer stift paa ham.)

Hvordan? que diable! — han taler?

Den gamle Mand.

Ja, min Fader! See her Deres Søn.

(Han kaster det hvide Haar og Noqvelauren af sig, og staar i SøesOfficiers uniform, som Baron Fletcher.)

T i e n d e , S c e n e .

De Forrige. Lady Fletcher. Miss Harriet.

Lady Fletcher (styrter ind.)

Min Fader! hvad har De gjort?

Miss Harriet.

Gud! hvad er paa Færde?

Hec kingborn.

Kun paa Veien til at gjøre en Narrestreg. —

Men, see der! (han peger paa Fletcher.)

Lady Fletcher.

Drømmer jeg, eller er jeg vaagen? — Weste Fletcher!

Fletcher (i det samme.)

Dyrebare Jenny! (han kysser hende.)

Hec kingborn.

O Andrews! min gode Skjebne styrede din velsignede Haand —

Lady

Lady Fletcher

(falder ham hastig ind)

Og ingen uden en Gud sendte os min Mand i dette forfærdelige Dieblif.

Andrews.

Lykkelige Hændelse!

Fletcher.

Ikke i dette Dieblif, min Dyrbare! (han tager Noquetlauren op, og sætter det holde Haar paa Hovedet.)
Kjender du mig, min Jenny? — Og De, Frøken! her seer De den Mand, som De viiste sig saa ædelmodig imod.

Miss Harriet.

Besynnderligt!

Lady Fletcher.

Du, min Fletcher! har spillet denne gamle Mand's Rolle? — Naa, jeg kunde ikke gjøre Nede for min egen Skølsse, men det var noget gandske usædvanligt, hvad jeg følte strax ved at see denne gamle Mand.

Heckingborn.

Men hvad skal det Indfald betyde?

Fletcher.

Jeg kom til England, og hørte at min Fader endnu ikke var helbredet for sin Sinds Svaghed; jeg besluttede at curere ham. Jeg kan ikke nægte, at jo en lille Lyst til at sætte en Prøve paa min Jens-

ens Kjerlighed var med i Spillet. Jeg tilstaaer, det var uoverlagt, men — Om du kan tilgive mig, min Beste! det veed jeg ikke.

Lady Fletcher.

Tilgive? — O! her er min Tilgivelse!

(Kyser ham.)

Fletcher.

Jeg kom herhid for at iværksætte min Plan. Den uhykkelige Ildbrand hindrede mig i nogle Dage. Endelig kom jeg her i Huset, jeg fandt alle Ting i den Gang, som jeg selv ønskede; men var ikke i Begyndelsen i Stand til at begribe, hvad der bevægede Hr. Dalton . . .

Heckingborn.

Nedrighed, den afstyeligste Nederdrægtighed —

Dalton.

Naa, naa Mylord! ikke for hastig. . . Jeg er ganske ligesom de franske Renetter, der ere bedre indvendig, end de seer ud til. Det er en Lykke for mig, som jeg ikke formodede, at den lille Krabat kunde høre saa godt. Nu maae han forsvare mig.

Fletcher.

Nei, Venstab for Dem, min Fader! og de rebelligste Hensigter bevægede ham. De troer dog vel mig, der saa umistænkt har fundet gaae og være Vidne til alle Ting. Jeg kan indestaae for ham; at han aldrig har haft i Sinde, enten at gjøre min

Fa-

Fader ulykkelig, eller at forføre min Jenny. Tak
min ædelmodige Ven!

(Han tager ham i Haanden.)

Miss Harriet.

Det er min Broder, nu kjender jeg ham.

Dalton.

Tak mig ikke. Jeg har ikke fortjent Deres Tak.
Jeg er en Fusentast, sagde Skipper Bluffhead ofte
til mig i Nantes; men det har jeg ikke troet sænd
nu. Den sidste Kuur med Brevet fra Walter Har-
ris var noget for haard; og det kunde let have gaaet
med den; som det gaaer med Rottkrudt i et Apo-
thek, og Satiren hos Skribenterne: naar man ikke er
forsigtig og vaersom med de Ting, saa gjør de Skade.

Heckingborn.

Tilgiv mig, Hr. Dalton! ædelmodige Mand!
Det er da vel Dem, der har opfundet det falske
Brev, at Fletcher var død?

Dalton.

Ja, det er ikke det eeneste falske Brev De har
faaet; il y en a bien d'autres.

Elleve Scene.

De Forrige. Blunt. Fairwell.

Dalton.

Nu kommer De som De var kaldet. Det vil
give sig i Enden, sagde Reebflageren; og naar den
er

er god, saa er alting godt. Finis caronum opus,
hedder det paa Latin.

Blunt.

Baron Fletcher!

Fletcher.

Sa! ærlige Blunt! det er mig selv.

Heckingborn
(tager Andrews ved Haanden.)

Blunt! her er min Belgjører.

Andrews.

Seg er inderlig glad over, at jeg har kundet be-
tale en liden Deel af min Geld.

Fairwell (til Dalton.)
Comedien er da vel til Ende?

Dalton.

O ja!

Fairwell (til Blunt.)

Der er alle Obligationer og Verler tilbage. Hr.
Dalton har betalt Pengene; og den fasteste Overbe-
visning om hans Redelighed er det eneste, der har
kundet bevæge mig til at spille den Rolle, som jeg
har spillet.

Miss Harriet.

Min Broder! og jeg har kundet troe om dig,
at du var ond? du har aldrig gjort noget Kreatur
ondt i dine Dage.

Dals

Herr Dalton. (Til Fletcher.)
 "Vige! der har du dine Juveler. Du skal have
 et Kys for den Handling. Den ærlige Wotton lever
 rede mig dem."

Lady Fletcher (kysset hende.)

Beste Veninde! Naar, i hvor mange Træk har
 jeg ikke nu seet af Dem i Dag, som jeg misunder
 Dem!

Heckingborn (tager Brevet som ligger paa Bordet.)

Herr Dalton! hører dette ogsaa til Deres Plan?

Dalton (sæd paa det.)

Nei, idet maae komme fra en anden. Der ere
 flere brogede Hunde til, end Præstens.

(Heckingborn aabner Brevet.)

Miss Harriet (til Dalton.)

Naar, nu har jeg intet mere at ønske mig, end
 at faae London at see.

Heckingborn (læser.)

"Jeg betaler min Gjeld, til Trods for Dem selv
 "Mylord." (Tager Andrews ved Haanden.) Nei, min
 rebelige Ven! behold dine Penge; hvortil behøver
 jeg dem nu. (Han omfavner sin Datter og Fletcher.)

Blunt (til Andrews.)

Min varmeste Taksigelse!

Fletcher (til Andrews.)

Behold Pengene; min Ven! Vi har virkelig mis-
 set

stet meget; men jeg har nok tilovers endnu, for endog at kunde leve i Overflødighed; og intet uden Døden skal rive mig af min Jennys Arme.

Lady Fletcher.

Dyrebare Mand!

Heckingborn.

Et Kyß, Frøken! og mit evige Venſkab! — Her ſeer man dog, hvor lidet menneſkelige Dine kan ſee ind i det Tilkommende, og hvor daarligt det er at fortvivle, da et eneste Dieblif kan gjøre den ſortefte Side i Skjebnens Bog aldeles hvid; og hvem veed, om ikke dette Dieblif, ofte har netop været det første, efter at mangen Nar har berøvet ſig ſelv Livet? men ſaa er det for ſildigt. Gid kun alle Svagsindede, ville lære denne Sandhed af mig, ſaa vel ſom jeg har lært, at af to Ulykker, er det dog altid bedre at være for riig end for fattig.

antiquitatis

De sive Zantear.

est quod dicitur in libro

Comedie i to Acter.

Forfatterens gamle Ven Rahbet tilegnet.

Per

Personerne.

Fruen Mette.
— Barbara.
— Cecilia.
— Maren.
— Antoinette.
— Ophelia.
— Magdalene.

} von Billmanns Søstre.

Fruen Selene, deres Broderbatter.

Madame Sivik, Gjestgiverke.

Kammerraad Bredahl

Søren Sommer, hans Tjener.

En Dreng.

Handlingen foregaaer i en Sal i et Bertshuus i
Kjøbenhavn.

Første Akt.

Første Scene.

Helene. Madame Sivik.

Mad. Sivik.

Det er i Morgen, siger De, at Deres Onkel skal have Bryllup?

Helene.

Ja vist; og det er mig ubegribeligt, hvor den Bogn kan blive af. Han havde dog skrevet saa udtrykkelig, at Bognen skulde komme, for at hente mig, som i Gaar Morges.

Mad. Sivik.

Der er vel indløbet Forhindringer, og den kommer nok. De veed jo, at hverken han eller hans Folk tager ind noget andet Sted end hos mig, naar de kommer til Byen.

Helene.

Det veed jeg; og derfor er det ogsaa just, at jeg er kommet herhen, for at høre om der Ingen Efterretning var kommet.

Mad.

Mad. Svif.

Endnu ikke; men naar den kommer saa har jeg den fra første Haand. Det er et gandske fordeelig Privilegium, jeg har faaet, fordi jeg har tjent paa Deres Onkels Herregaard. Jeg var tilfreds at min salig Mand og jeg havde saaledes tjent rundt omkring paa alle Herregårdene i Sjælland, for saa havde jeg Næring fra dem alle.

Helene.

Jeg kan dog ikke nægte, at jeg jo er noget uroelig over denne Udeblivelse.

Mad. Svif.

Deres Uroelighed reiser sig vel ikke saa meget deraf, at De længes efter Bognen, som-efter Svaret paa det Brev, som De skrev til Deres Onkel og de mange Tanter, De har.

Helene.

Jeg venter intet Svar paa det Brev, uden mundtlig, naar jeg kommer derud.

Mad. Svif.

Og hvad Svar venter De da?

Helene (sukker.)

Gud veed det. Jeg frygter og haaber. Snart forestiller jeg mig, at de samtykker, snart at de misbilliger mit Valg; og denne Uvisshed gjør mig meget uroelig.

Mad.

Mad. Svik.

De plager Dem uden Nødvendighed. Hvorfor skulde Deres Familie misbillige? Hvad kan der vel være paa Kammerraad Bredahl at udsætte? Det er jo en vakker ung Mand, der er agtet og æret af alle, sidder i et godt Embede, og har en net lille Formue aparte.

Helene.

Det er sandt nok; men jeg føler nu, mere end nogensinde, hvor tungt det er at have mistet sine Forældre. Det er dog i alle Tilfælde bedre at have med dem at bestille, end med en Onkel og en Tante.

Mad. Svik.

Gandske rigtig. Og endnu bedre, end naar man har med syv Tanter at bestille, som De. Et gammelt Ordsprog siger: Saa mange Hoveder, saa mange Sind; og hver af Deres Tanter har i det mindste eet Sind for sig selv, om jeg ellers kjender de gode Frøkener ret.

Helene.

Men hvad, om de nu ere eenige allesammen i den Punkt at sætte sig imod min Lykke?

Mad. Svik.

Jh nu, saa bliver De selv ved Deres Bestumning, og lader Tiden jævne alt.

Helene.

Jeg længes efter Bognen, og jeg frygter for
dets

dens Ankomst. Hvad om den afhenter mig for bestandig, saa at jeg ikke mere faaer Lov til at komme til Kjøbenhavn?

Mad. Svik. O Snak! De er jo endnu ikke nær færdig med alt hvad De skulde lære herinde.

Helene.

Det vilde være stor Skade for mig, om min Underviisning saaledes paa eengang blev afbrudt.

Mad. Svik.

Vist nok Skade, uden at tale om hvad Skade det vilde være, om Deres Omgang med Kammerraaden blev saaledes afbrudt.

Helene.

Spot mig ikke, men hav heller Medlidenshed med mig.

Mad. Svik.

Jeg spotter sandelig ikke. Alvor talt: vilde det dog ikke være Skade?

Helene (sukker.)
Saaledes at forlade . . .

Mad. Svik.

Kjøbenhavn, eller Kammerraaden?

Helene.

Er det nu et Spørgsmaal?

Mad. Svik.

De elsker da ret inderlig denne lykkelige unge Mand?

He

Helene.

O ret inderlig!

Mad. Svik.

Nu saa trøst Dem, Kroken! Endnu er der jo ingen Hinder i Veien. Om endog saa var, saa er der jo Raad for alting, undtagen for Døden. Jeg veed forresten nok, at jeg ikke kan trøste Dem; men see til Dørren; Deres Trøst kommer.

Helene.

Bredahl!

(løber ham imøde.)

Anden Scene.

De Forrige. Kammerraad Bredahl.

Bredahl.

Kjæreste Helene! God Morgen! Jeg kommer fra Deres Veninde, som De logerer hos. Man sagde mig at De var gaaet herhen; og jeg skyndte mig for at kunne geleide Dem hjem igjen. Jeg bringer Dem med det samme et Brev, som nyelig er ankommet.

Helene.

Et Brev til mig?

Bredahl.

Netop, ifald ellers ikke Udskriften lyver. Læs selv!

Helene

(tager Brevet og aabner det.)

Det er fra alle mine Tanter. (Læser, sagte.) Hvad
siger jeg! min Onkel er død!

Bredahl.

Deres Onkel død?

Mad. Sivik.

Gud være hans Sjæl naadig!

Helene.

Ja vist. Før engang! (Læser høit.) "Vi bøje os
i Støvet, tilbede Himmels skjulte Raad, og kysse
se den Haand, som straffer"

Mad. Sivik.

Det Brev vil jeg døe paa, at Tante Cecilia har
skrevet.

Helene (læser.)

"Disse vare de første Tanter, der faldt os ind,
da Døden pludseligen i Aftes bortrev vores eeneste
og elskede Broder fra sine dybsjærgende Søstre . . ."

Bredahl.

Og den stakkels Brud! hvor jeg beklager hende!

Helene (læser.)

"Ogsaa hans Brud sørger med os, dog vil Ti-
den trøste hende, og oprette hendes Tab. Vores
er ubodeligt. En Brudgom kan faaes . . ."

Mad. Sivik.

Ikke altid. Det har ikke synderlig lykkedes for
nogen af de gode Trækener. He

Helene (læser.)

"En Brudgom kan faaes igjen; men hvo erstatter os Tabet af en saa fjer Broder?"

Mad. Sivik.

Sa det vil rigtig nok have sine Vanskeligheder.

Helene (læser.)

"Denne sorgelige Tildragelse gjør det til en Nødvendighed, at vi paa en Dags Tid maae reise til Kjøbenhavn, for at konsulere en Advocat. Maa-see antomme vi paa samme Tid, som dette Brev. —

Mad. Sivik.

Hillemænd! der faaer jeg paa engang sex Senge i Brug.

Bredahl.

Syv, skulde jeg tænke.

Mad. Sivik.

Nei, kun sex; for Frøken Barbara ligger paa Gulvet paa sine egne Pudehynder; hvorfor hun heller ingen Kammerleie betaler. Lad mig nu see Alt, hvad jeg behøver for at stille dem tilfreds: Et aparte Bærelse til Frøken Maren, for ellers kan de andre ikke sove for hendes megen Snak; Kjøge Hunsfors til Frøken Cecilia; en Sminkekrukke og een af de nyeste Romaner til Frøken Mette; et Pund Sukker og en Skaal Melk til Frøken Magdalenes Hund, ifald hun ikke skal rive mine Øjne ud. De nyeste Viser og Syngestykker til Frøken Ophelia. Den

Silke, Seng og en Tjener til Frøken Antoinette.
See saa er alting færdigt.

Helene.

Lad mig nu læse videre, uden at blive afbrudt!
(læser.) "Maaskee ankomme vi paa samme Tid; som
"dette Brev, og da skulle vi mundtlig afgjøre det,
"som du har tilskrevet os om. Dog kunne vi ikke
"undlade forud at melde dia, at vi aldeles intet ha-
"ve at indvende imod det Valg, som du har gjort —

Bredahl.

Beste Pige! hvor er jeg ikke lykkelig!

Helene.

Og jeg da? o jeg er ikke mindre lykkelig!

Mad. Sivik.

Det er fornuftige Tanter; det maae man lade
dem.

Helene (læser videre.)

"Kuns maae vi bede dig erindre, at du er saa
overmaade ung" hvorledes?

Mad. Sivik.

Sexten Har! kalder man det at være ung i disse
Tider for en Pige? Det er nok lidt Misundelse,
fordi de selv ere een eller halvanden Gang saa gamle.

Helene (læser videre.)

"Og at du endnu behøver at lære en Hoben, for
"ret at kunne forstaae en Huusholdning. Bores eneste
"Bilkaar er altsaa det at Bryllupet udsættes i et par
"Har."

Bre

Bredahl.

Et besynderligt Wilkaar! Og hvad siger De der
til? beste Pige!

Helene.

Hvad skal jeg sige? Jeg tør ikke misbillige mine
Tanter's Hensigt. De mener det saa vel med mig,
som De selv seer.

Mad. Svik.

Men hvad er det for et Brev, der ligger inden i?

Helene.

Det er et Brev til Procurator Troeman, som
de beder mig strax at besørge.

Mad. Svik.

Flue mig det, saa skal jeg sende een hen med
det, (tager Brevet og vil gaae.) Hvad kan de gode Frø-
kener have at gjøre med en Procurator? (affides.) Det
maa jeg vide. (Brækker Seglet, og kommer tilbage.) Gud
forlade min stemme Synd! hvad har je der gjort?
Har jeg ikke brækket Brevet?

Helene.

Det er meget uforsigtigt.

Bredahl.

Vi faaer see til at forsegle det igjen, saa at det
ikke skal kunne mærkes.

Mad. Svik.

Da nu Ulykken eengang er skeet, saa gjør De
best i at løse Brevet først.

Se:

Helene.

Fy!.. det var et hæsligt Raad.

Bredahl.

Deri har De ret, kjære Pige! Jo mere jeg lærer at kjende Dem, jo mere holder jeg af Dem.

Mad. Svik.

Nu saa vil jeg da gaae, og see til at reparere, hvad jeg har gjort galt.

(Gaaer, men aabner Brevet, og begynder at læse.)

Bredahl.

De bliver da vel her, for at imodtage Deres Tanter?

Helene.

Det forstaaer sig; og De med?

Mad. Svik

(kommer tilbage.)

Nei det er alt for galt. Jeg fortrøder nu aldeles ikke paa mit Kusentasterie og min Nysgjerrighed. Jeg har ikke kunnet bare mig for at læse nogle Ord, og nu skal De bare høre . . .

Bredahl.

Vi vil intet høre.

Mad. Svik.

De maae, saa sandt som jeg er ærlig, høre. Det er alt for vigtigt for Dem. (Læser.) "Borens eneste Broders pludselige Dødsfald sætter os i den Forfatning, at vi behøver en lovfærdig Mand's Raad:

"Raadsførsel. Deres Reputation er saa almindelig
"bekjendt, at vi ikke troe at kunne henvende os til
"nogen bedre. Sagen er denne: Fundatsen for
"Stamgodset Willmansholm bestemmer, at Godset
"altid skal tilfalde den ældste Søn i nedstigende Linie
"fra Stamherren, saa længe som mandlige Arvinger
"ger existere; men naar disse ophøre, skal Godset
"administreres, og Indkomsterne deles i lige Dele
"imellem de qvindelige Arvinger, saa længe til der
"af dem igjen opkommer Sønner, hvoraf Stamhus-
"set strax tilfalder den Ældste og hans Forældre.
"Dette Tilfælde er nu indtruffet. Den mandlige
"Linie er aldeles uddød med bemeldte vores Broder,
"Familien bestaaer nu blot af hans undertegnede syv
"Søstre, der alle ere ugifte, og af en Broderdatter,
"som endnu er, saa at sige, et Barn. I Morgen
"kommer vi til Kjøbenhavn. Vi udbeder os derfor
"af Dem, at De ved Middagstider vilde møde os
"i den forgyldte Gaas, hvor vi agte at logere, for
"at vi med Dem kunne overlægge Raaden, hvorpaa
"Stamherrens Villie best kan efterleves. Vi have
"den Ære at henleve o. s. v. Mette, Barbara,
"Cecilia, Maren, Antoinette, Ophelia, Magda-
"lene von Willmans." Forstaaer De det Brev?

Bredahl.

Upaatvivleligen.

Helene.

Det er tydeligt nok.

Mad. Svik.

Jeg vil bde paa, at De ikke forstaaer det. Hvad mener De, Herr Kammerraad! at Hensigten er med alle disse Tanter's Reise til Kjøbenhavn?

Bredahl.

Det staaer jo udtrykkelig i Brevet.

Mad. Svik.

Det staaer der ikke udtrykkelig; men naar man har en fin Næse, som jeg, saa lugter man let Hensigten. Hør nu, saa skal jeg forklare Dem Sagen. Enhver af de gode Tanter har Lyst til at blive Eier af Stamgodset. De vil gifte sig, det vil de. Det er den eeneste Maade, hvorpaa det kan lykkes dem. Derfor er det, at Froken Helene er kuus et Barn; derfor er det, at hendes Bryllup skal udsættes endnu i et Par Aar. Forstaaer De nu Meningen?

Helene.

Jeg kan aldrig troe, at det er deres Hensigt.

Bredahl.

Mig forekommer denne Plan ikke saa urimelig.

Helene.

De har saa tidt erklæret at ingen af dem giftede sig.

Mad. Svik.

Kan vel være. Men nu hænger der et Stamgods paa Krogen, som Løkkemad.

Bredahl

Bredahl.

Jeg begynder at frygte for at De har ret, Madame! og jeg vilde give tusende Rigsdaler til hvem der kunde faae denne Plan til at ryge i Luften.

Mad. Svik.

Tusende Rigsdaler! Den skal ryge i Luften. Vil De holde Ord?

Bredahl.

Der har De min Haand; og den er saa god som . . .

Mad. Svik.

Som en Obligation.

Helene.

Men sig mig dog hvorledes det skal gaae til?

Mad. Svik.

Hvorledes. Ja det faaer ingen af dem at vide. Jeg kjender Dem. De kunde fordærve mig Sagen.

Bredahl.

Men vær forsigtig! Jeg beder Dem.

Helene.

Det er mine Tanter; det maa De ikke glemme.

Mad. Svik.

Vær roeltg! jeg skal intet glemme. . . . Men hvad er det for en Latter? Jeg troer det er Deres Tjener, Herr Kammeraad! Hvad mon han leer ad?

Tredie Scene.

De Forrige. Søren Sommer.

Søren.

Ha ha ha ha. Nu har jeg da i min Levetid
aldrig seet Magen. Om Forladelse, Herre!

Bredahl.

Hvad leer du ad? min gode Søren!

Søren

(bliver ved at lee.)

Herren maae ikke blive vreed; men jeg kan, Gud
hjælpe mig! ikke lade være at lee. Ha ha ha.

Bredahl.

Nu saa lee i Guds Navn, og behold din Bløde
for dig selv.

Søren.

Jeg skal sige Herren Ha ha ha

Mad. Sivk.

Kan det da ikke faae Ende? din Grinesider!

Søren.

Frøkenens ha ha ha O jeg
sprækker af Latter; ha ha ha Frøkenens
Tanter er kommet, ha ha ha

Bredahl.

De er kommet?

Søren.

Ja de holder nede i Gaarden ha ha ha

Se:

Helene.

Jeg beder dig, at du ikke leer ad dem i min Nærværelse.

Søren.

Det er ikke ad dem Frøken, men det er over Maaden hvorpaa de reiser . . . ha ha ha.

Bredahl.

Skal vi gaae ned for at tage imod dem?

Helene.

Ja lad os det.

Mad. Svit.

Nei det giver jeg ikke mit Samtykke til. De maae lystre mine Ordres. De veed hvorfor. De følger Frøkenen hjem, Herr Kammerraad! og om en Times Tid kommer De her igjen begge to, som om jeg havde ladet Dem vide, at Lanterne var kommet.

Bredahl.

Som De behager. Men hvad var det som Herr Søren fandt saa latterligt?

Søren.

Jeg staaer uede i Gaarden, saa kommer der mig en stor Holsteensk Vogn rullendes ind ad Døren, og saae for al Verden saa livagttg ud, som en Baldsbyevoغن . . . ha ha ha . . . der kjører til Torvs med Sjæs. Der var kuns tre Sæder, og der sad Frøkenens Lanter, to og to paa hvert Sæde, hver med

med sin Byldt paa Skjodet; og Frøken Barbara maatte . . . ha ha ha . . . tage til Takke med at sidde hos Rudsken.

Mad. Sivik.

Hvorfor de andre sikkert ogsaa maae betale For-
tæring og Bømpenge for hende paa Veien.

Bredahl.

Og du havde ikke den Estertanke at hjælpe dem
af Bognen?

Søren.

Herren maae ikke tage mig det ilde op; men jeg
kunde, min Troe! ikke for bare Latter. Deuden
var der strax syv eller otte Mennesker ifærd med at
læsse dem af.

Helene (til Bredahl.)

Saa er det nok best, at vi gaaer, inden de kommer.

Søren.

Det har, saamænd, ingen Hast, Frøken! De
bliver ikke aflæssede i en halv Time, for de var saa-
ledes stuvet paa Bognen, at jeg troer Rudsken maae
tjøre under Lofst-Binden, og vinde dem af, som man
vinder Meelsække af en Møllervogn . . . ha ha ha.

Mad. Sivik.

Det bliver dog best, at De gaaer.

Bredahl.

Altsaa farvel! Følg med, Søren!

Mad.

Mad. Svif.

Nei, endnu eet Ord, Herr Kammerraad! Kan De ikke tjene mig i at laane mig Søren i et par Timers Tid? Jeg har ingen Tjener ved Haanden, og dersom Frøken Antoinette ikke strax faaer een, saa bliver hun vreed.

Bredahl.

Meget gjerne. Du bliver altsaa her, Søren!

Søren.

Med Fornøielse. Hvor mon man bedre er, end blandt sin Slægt og Venner?

Bredahl.

Men glem ikke, Madame! hvad De har lovet mig!

Mad. Svif.

Vær De roelig! Troer De at jeg glemmer tusende Rigsdaler?

Helene.

Farvel! jeg stoler paa et godt Udfald.

(Gaaer med Bredahl.)

Fjerde Scene.

Mad. Svif. Søren.

Mad. Svif.

Hør nu, min gode Søren Sommer! jeg behøver din Hielp.

Søren.

Det er mig kjert. Min heele Krop er til din Tjeneste; uden at tale om Sjelen. Den slider du ikke saa let op.

Mad. Svik.

Saa meget desto bedre; for egentlig er det kun Sjelen jeg behøver.

Søren.

Nu, det var ilde, for jeg har lært i min Ungdom, at man skal aldrig frygte for dem, der kan forðærve Legemet.

Mad. Svik.

Monsieur Søren er honet.

Søren.

Det skulde jeg troe. Men hvad har da min Sjæl at bestille?

Mad. Svik.

Den skal gaae mig tilhaande.

Søren.

Det gjør den med Fornøielse. Men sig mig først, hvad betyder de tusende Rigsdaler, som du talte med min Herre om? Jeg skulde dog aldrig troe at Fanden rider dig

Mad. Svik.

Slubbert! Men hør nu: hjælper du mig til at fortjene de tusende Rigsdaler, saa er din Lykke gjort.

S:

Søren.

Jeg forstaaer dig; men det har du jo allerede lovet mig.

Mad. Svik.

Kunns halvveis, Kammerrat! Og vil du ikke opfylde dette Vilkaar, saa er der nok som vil.

Søren.

Mange Tak! jeg skal bede dig at de andre maae blive uden for Spillet. Men sig mig nu hvad jeg har at gjøre?

Mad. Svik.

Kjender du disse Tanter noget nøie?

Søren.

Saa temmelig. Jeg var i Fjor med min Herre i to Dage paa Willmansholm, som jeg kalder Tantenborg, og der studerede jeg dem af Grunden. De ere lovlig dumme allesammen. Der er ingen Vre ved at narre dem.

Mad. Svik.

Ja vare de klogere, saa toeg jeg mig ogsaa i Agt for at bruge dig.

Søren.

Mange Tak for Complimenten.

Mad. Svik.

Intet at takke for. Læs dette Brev.

(Læs det Sam Brevet.)

Es

Søren

(efter at have læst.)

Og hvad lærer vi nu af dette Brev?

Mad. Svik.

Dosmer! kan du ikke begribe at enhver af disse syv kloge Jomfruer har lyst at skaffe sig en Søn, der kan blive Eier af Stamgodsset.

Søren.

Og denne Søn skal jeg da skaffe dem? Een kunde gaae an, men syv paa cengang, det er vel meget. Jeg er ingen Hercules.

Mad. Svik.

Hercules eller Mardocheus, det er ikke Sagen. Men du skal betage disse Damer Lysten til at gifte sig.

Søren.

Dertil veed jeg kun to Midler.

Mad. Svik.

Og det er?

Søren.

Det eene er at læse Ritualet op for dem.

Mad. Svik.

Det duer ikke. Jeg har endnu aldrig hørt, at det Middel har hjulpet.

Søren.

Nu saa er det andet desto kraftigere: Jeg gifter mig med dem allesammen. Inden to Gange fire og tyve Timer skal de være saa fjede af Egteskab, som Kat af Genop.

Mad.

Mad. Svif.

Er det saaledes du agter at behandle mig?

Søren.

Nei det er en anden Sag. Dig skal jeg behandle saaledes, at du skal ønske, at du havde to Mænd, som jeg dog forresten vil frabede mig; men skal masge det saaledes med de andre, at de skal ønske, at de havde kun en halv allesammen.

Mad. Svif.

Nu ingen Spøg mere, det haster, og jeg er bange, at de kommer.

Søren.

Du skal blive fornøjet med mig. Naar paa toeg jeg mig noget som jeg ikke udførte? Jeg er en Polyphemus i Intriguer, og en Holofernes i Skjelmstykker. Jeg kjender Farvandet, og Kjerlighed er min Loots. Men du veed at Lootser maae have Brændevin. Jeg lader mig nøie med Viin.

Mad. Svif.

Du skal faae saa meget, som du behøver.

Søren.

Men nu maae du forhindre Procuratoren fra at komme.

Mad. Svif.

Dummerhoved! Kan du ikke begribe, at du skal agere Procurator?

Søren.

Men om de nu kiender Procurator . . . hvad er det nu han hedder? (seer i Brevet.) Procurator Troeman?

Mad. Sivk.

Er du saa fattig paa Opfindelser, at du ikke skulde vide Raad for det? Jeg seer at den Rolle er for vanskelig for dig. Du kan vel ikke agere Procurator?

Søren.

Jeg skulde ikke kunde agere Procurator? Jeg kan tage pro arrha. Det er Kinessen i Konsten. Jeg giver ikke fire Skilling for en Procurator der ikke forstaaer det Kneeb.

Mad. Sivk.

Er det da nok, naar man forstaaer det?

Søren.

Det er Hovedsagen. Rigtig nok hører der lidt eet og andet til aparte; men det er Smaaeting, som jeg let skal komme ud af. Kunns maae jeg gjøre dig opmærksom paa een Ting. Jeg har ladet mig sige, at det ikke skal være brugeligt at tale i Skranterne med Liberie paa, undtagen med Studenter. Liberie. I sig selv kunde det rigtig nok være det samme, men Moden tillader det nu eengang ikke; og man maae Skik følge eller Land flye.

Mad.

Mad. Svik.

Det er der gode Raad for. (Ryser ham en Nøgle.)
Der har du Nøglen til mit Klædeskab. Der finder
du min salig Mand's Klæder, som du godt kan bruge.
Og neden i Skabet staaer et Par Flasker Viin.
Men tag dig i Agt! Gud naade dig, ifald du drikker
en Taar over Tørsten!

Søren.

Vær roelig! Men jeg siger dig, at bliver jeg
drukken, saa er det ikke af Viin, men af Kjerlighed,
som jeg nu kommer til at vade i, op over Støvle-
kraverne.

Mad. Svik.

Saa skynd dig, skynd dig! Jeg synes, jeg hører
Marm i den forreste Stue. De kommer. Jeg
skal være ved Haanden, og hjælpe dig med hvad du
behøver. Afsted! (Ryser ham til Døren.)

Søren.

Jeg gaaer, jeg gaaer. Men først pro arrha.
(Ryser hende.)

Mad. Svik.

Herr Søren begynder at blive næsviis.

Søren.

Hvor vil du vente at Tingene skalde gaae godt
for mig, naar jeg ingen Opmuntring fik? Solda-
ten faaer Brændeviin med Krudt i, førend han hidses
paa Fienden.

Mad. Svif.

Afsted, asted, Sladderhank!

Søren.

Jeg gaaer, jeg gaaer. Farvel min Elskværdigste!

(Kysfer paa Fingeren, og gaaer ud ad den ene Side.)

Femte Scene.

Mad. Svif (allene.)

Nu maac de komme naar de vil. Jeg er vis paa at Søren spiller sin Rolle godt. Det er en habil Karl. Jeg kommer dog til at gaae Frøkenerne imøde, og tage imod dem med Respect, ellers bliver de vrede, især Frøken Antoinette. (Gaaer til Døren i Baggrunden, og aabner begge Fløiene.) Ih min Gud! mine naadige Frøkener! er De allerede der? Velkommen til Byen!

Sjette Scene.

Mad. Svif. De syv Lanter (i Rejseklæder.)

(De træder ind parviis, og i følgende Orden: Antoinette i Spidsen, derefter Mette og Magdalene, efter dem Maren og Ophelia, tilsidst Cecilia og Barbara.)

Antoinette

(rækker Mad. Svif Haanden at kysse.)

God Dag, mit Barn! hvorledes lever du?

Mad. Svif

(Kysfer hendes Haand.)

Jeg takker Deres Naade, ret vel.

(De andre kysse hende paa Munden, hver i sin Orden.)

Es

Cecilia.

Gud være med dig, mit Barn, og med dit hele
Hus!

Mad. Siv.

Jeg takker Frøkenen for hendes gode Ønske.

Maren.

Vi kan vel logere her i Nat, som vi pleier?
Vi bliver her ikke længere end til i Morgen. Vi
kan ikke. Nei mænd kan vi ikke. Hør nu saa skal
jeg sige dig hvorfor. Bores fjere Broder har lagt
sig til at døe, og . . .

Cecilia.

Gud give ham den evige Glæde!

Maren.

Amen! og seer du, mit Barn! saa er der hund-
rede Ting hjemme at tage vare paa. Hør nu saa
skal jeg sige dig: For det første maae vi tænke paa
Begravelsen, for det andet . . .

Magdalene

(med en Hund paa Armen.)

Tænke? naar tænkte vel du, Søster? Du tas-
ler saa meget, at du aldrig faaer Tid til at tænke.

Maren.

Maae jeg faae Lov til at tale ud? Hør nu,
saa . . .

Magdalene.

Nei du skal holde din Mund, og lade os andre
tale med. Seer du det? Ma.

Maren.

Jeg faaer vel tie; for naar du bliver vreed, saa lader du det ikke blive ved Munden allene.

Mette.

Hør, min Moer! vær saa god og send strax Bud efter en Haarstjerer, for jeg vil paa Comedie i Aften.

Cecilia.

Du tænker ikke paa andet end paa Stads og Comedie. Jeg beklager at det er ikke Søndag, at jeg kunde faae en god Aftensang at høre. Den maae vi savne paa Landet.

Maren.

Du har ret, Søster! for hør nu, saa skal jeg sige dig: Jeg holder ogsaa meget af Kirken, medens man synger; men hvad jeg ikke kan lide, er at man skal holde Munden, saa længe som Præsten er paa Prædikestolen, undtagen naar han læser Evangeliet.

Mette.

Madame Siv! glem ikke Haarstjereren!

Mad. Siv.

Han boer strax herved.

Ophelia.

Lad Buddet med det samme løbe mig et Par af de nyeste Syngestykker.

Mad. Siv.

Skal see.

(Wil gaae.)

Ans

Antoinette.

Jeg haaber at jeg faaer den sædvanlige Seng.

Mad. Sivik.

Det forstaaer sig, den med det Damastes Omhæng.

Barbara.

Jeg behøver ingen. Jeg ligger som sædvanlig.

Maren.

Og jeg, min Beste! jeg faaer det Bærelse hvori den Seng staaer med det chinesiske Omhæng; for hør nu saa, skal jeg sige dig, naar jeg saa ikke kan sove om Natten, som destoværre ofte hænder, saa ligger jeg og moerer mig med at snakke med de Chinesere, der er malet paa Omhænget.

Ophelia.

Og hvad svarer saa Chineserne?

Maren.

De gjør, hvad du burde gjøre, min Søster! de hører og tier.

Magdalene.

Saa kom nu ikke op at slaaes!

Ophelia.

Nei saa maatte vi have dig med, Søster!

Magdalene.

Hun er ret høflig, Masoeur! det maae jeg sige.

Cecilia.

Koelig dog, roelig, mine Søstre! lader os være
som

som de syv floge Jomfruer, der altid havde Olie i deres Lamper.

Barbara.

De kunde have hjulpet sig med Tran, de gode Mamseller. De vare vel ikke saa steenrige.

Magdalene.

Det var vel ogsaa for kostbart for dig, Barbara? Madame Siv! Jeg haaber, at De ikke glemmer min Hund.

Mad Siv.

De har at befale over alt det Sukker og den Melk her er i Huset.

Barbara.

Den Hund æder dig fattig.

Magdalene.

Det er den eeneste Skabning, der aldrig gjør mig Fortrød, eller skjændes med mig, og derfor sparer jeg heller ikke noget paa den.

Antoinette.

Og saa, mit Barn! lader du gaae Bud efter vores Broderdatter.

Cecilia.

Siig hende, at hun ikke maae pynte sig.

Mette.

Det vilde ellers see ud, som om hun kom for at trodse sine Tanter, og for at stikke dem ud.

Mad.

Mad. Svik.

Jeg skal ikke glemme det. (Vil gaae.)

Maren

(holder hende tilbage.)

Hør nu, saa skal jeg sige dig: Siig hende, at vi ere Hadere af Ceremonier; at vi ere hendes Tans-
ter; at hun fjender os, og vi hende; at vi onsker
at tale med hende; at det er os inderlig fjert at see
hende; at hun gjerne kan komme som hun gaar
og staaer; at vi ikke bliver her længe i Byen; at vi
reiser igjen i Morgen Middag; at hun maae være
hos os bestandig, saa længe som vi ere her; at
vi

Magdalene.

Errr! hvor den Mund løber paa hende, som'en
Kjerp i et Hjul! Kan det faae Ende engang, at Ro-
nen kan komme til at gaae?

Maren.

Jeg tier, jeg tier, du Rabenskralle!

Mad. Svik.

Og jeg gaaer for at udrette Deres Befalinger.

Barbara.

Kuns to Netter Mad til Middag. Jeg betaler
kuns atten Skilling for min Middagsmad, og en
halv Skilling for Brød.

Mad. Svik.

Det skal ingen Vanskelighed have. (Gaaer.)

Sh

S y v e n d e S c e n e.

De Forrige, undtagen Mad. Svik.

Magdalene.

Den gode Prokurator kunde nok være her. Det er just ikke anstændigt at lade os saaledes vente paa sig.

Maren.

Ja, ifald han har faaet Brevet, Søster! men det er mueligt at det kan være gaaet Feil. Saadant arriverer saa tidt. Hør nu, saa skal jeg fortælle Jer hvorledes det gik mig for en halv Snees Aar siden med et Brev

Ophelia.

En anden Gang, Masoeur!

Maren.

Jeg troer at jeg aldrig har fortalt Jer det. Hør nu saa

Magdalene.

So hundrede Gange i det mindste, saa jeg skal bede dig, at du vil spare os i Dag.

Barbara.

Vare den Prokurator er en habil Mand.

Cecilia.

Med Himmelens Bistand vil han nok vide at finde Raad.

U n d

Antoinette.

Det er den fornemmeste Procurator i Kjøbenhavn; ellers havde jeg ikke givet mig af med ham.

Ophelia.

Fornem, eller ikke fornem, det ligger der kun lidt Lag paa; naar han bare har Kundskaber og forstaaer Loven og Propheterne.

Cecilia.

Loven og Forordningerne vil du sige! Du maae ikke tale saa bespotteligt.

Maren.

Ja hør nu, man har sagt mig at det skal være en Mand, der ikke har sin Lige i at tale.

Mette

Ja det er Band paa din Nølle. Og jeg forestiller mig ham som en ung, smuk, velstabt Mand.

Barbara.

Og jeg bilder mig derimod ind, at det er en Mand af en sat Alder; der har noget til Beste, og som mere har lagt sig efter at fortjene end at fortære.

Mette.

Ja du er en Barbar, Søster! det kan man høre paa dit Navn.

Barbara.

Og du er en Gjed, Mette! det kan man høre paa dit Navn.

Mette

Mette.

Beed du hvad, min Søster? Gengang for alle:
Jeg lider ikke det Navn. Jeg vil ikke hedde Mette.
Jeg hedder Medea.

Cecilia.

Gud forlade din slemme Synd! Behold det
Christne Navn, som du fik i din Daabes Pagt.

Antoinette.

Stille dog! skammer I jer ikke saaledes at mund-
hugges?

Magdalene.

Det er det jeg hundrede Gange har sagt dem,
men det nytter ikke.

Cecilia.

Ja du har ogsaa den rette Maade at omvende
Folk paa.

Ophelia.

Stille dog! der kommer nogen.

Sttende Scene.

De Forrige. Mad. Svik.

Mad. Svik.

Her er en Profurator uden for, som ønsker den
Hæder at tale med Fruene.

Maren.

Saa gif dog Brevet ikke Feil den Gang. Jeg
var

Var næsten paa Bei til at troe det; for det har man
seet Exempler paa før. Hør nu skal jeg

Magdalene.

Die stille!

Mette.

Det er ilde at jeg ikke er flædt endnu.

(Gaaer hen til et Speil, og pynter noget paa sig.)

Antoinette.

Beed ham komme ind, og lad os saa være allene
med Manden.

(Mad. Svik gaaer, og Antoinette sætter sig i en Bænestoel.)

Niende Scene.

De Forrige, undtagen Mad. Svik.

Cecilia.

Nu i Guds Navn, lad os da høre ham, og følge
hans Raad.

Ophelia.

En viis Mand's Tale, er som et Guldæble i en
Sølvskaal, som Syrach siger.

Barbara.

Hvad siger du? Et Sølvsæble og en Guldskaal!

Magdalene.

Ja det havde du nok Lyst til at have fat paa?
du!

Antoinette.

Hold dog op engang! der kommer han.

Di-

Tiende Scene.

De Forrige. Søren

(i sorte Klæder, med en stor Varnh paa Hovedet; et Plaster
over det høire Øie, og et mindre dito under Næsen.)

Søren.

Underdanige Ejener, mine smukke Frøkener!

Nette

(som kommer fra Speilet.)

Han er styg som Fanden, men han har dog Le-
vemaade.

Antoinette

(reiser sig lidet op, og sætter sig strax igjen.)

Bekommen Herr Troeman! Deres Karakter?
om jeg maae spørge.

Søren.

Med Deres hvigunstige Tilladelse, mine naadige
Frøkener! Jeg hedder ikke Troeman.

Maren.

Hvorledes? hør nu: De hedder ikke Troeman?
De er ikke den som vi har skrevet til?

Søren.

Nei, min Naadige! jeg hedder Bartholomæus,
og er Ghændehaver af Brevet, som jeg herved har
den Ære at forevise Dem. (Viser Brevet.)

Antoinette.

Og hvorledes er det kommet i Deres Hænder?

Søren

Søren.

Det skal jeg allerunderdanigst forklare Deres Naade. Jeg er Herr Troemans intime Ven og Kollega i Skrankerne. Jeg er den af alle Advokater, som han har den meest uindskrænkede Tillid til, og som besørger hans Forretninger, naar han selv er upasselig.

Magdalene.

Hvad er der da nu at flikke paa ham?

Cecilia.

Har Himlen slaaet ham med en Sygdom?

Søren.

Ja; men denne Sygdom er ikke dødelig, haaber jeg.

Barbara.

Dødelig eller ikke, saa koster det Penge at være syg i Kjøbenhavn.

Søren.

Af! om han døde, hvad tabte da ikke Retfærdigheden? Han er ubestikkelig. Han dømte for et Par Aar siden sin Hest fra Livet, fordi den havde slaaet en Hund ihjel. Pereat justitia, sagde han, et fiat mundus.

Maren.

Det var ret, for hør nu, saa skal jeg

Magdalene.

Saa tie dog stille!

Dphes

Ophelia.

Er Sygdommens Symptomer farlige? som Doktorne kalder dem.

Søren.

Jeg skal have den Ære at fortælle hvorledes han er kommet til den Ulykke. Han var i Aftes paa Bal i det juridiske Selskab. Han er, som De vel veed, en smuk gammel Mand, der gjør alting med.

Antoinette.

Vi har ikke den Fornøielse at kjende ham personlig.

Søren.

Det er Skade. Kort at fortælle: Manden danser en Solo, og just som han vil gjøre en Pirouette . . . see saaledes (dreier sig om paa den ene Fod.) Saa bliver Foden forviklet i hans Kappe, saa at han falder og forvrider en Scene i den venstre Fod, og man maae lade ham bære hjem.

Cecilia.

Hvor mange Ulykker er dog ikke Mennesket underkastet! Men det er en Guds Straf over ham.

Søren.

Kan gjerne være. Hans dydige Kone er utrokelig. Og saadanne Tilfælde er det, der ofte gjør Ægteskabet ulykkelig. Derfor har jeg endnu ikke kundet resolve til at gifte mig, men er Pebersvend den Dag i Dag er.

Me te

Mette.

Men naar Sygdommen ikke er af anden Beskaffenhed saa kan vi jo kjøre hen og tale med ham.

Antoinette.

Det er ogsaa sandt.

Søren.

Lad mig Deres Naade! at anmærke, at Lærerne aldeles har forbudt ham at tale med Folk.

Magdalene.

Og det for en lumpen Beenkades Skyld?

Søren.

Ulykkeligviis er det truffet paa den Scene i det venstre Been, der communicerer med Underlivet, og

Cecilia.

Staaer i Forbindelse med Underlivet, vil De sige.

Søren.

Gud forlade mig! og De ogsaa, min Naadige! . . . der staaer i Forbindelse med Underlivet, vilde jeg sige, hvor den passerer igjennem Lungen, og gjør siden en Bending ned ad, for at komme ind i Hjertet.

Mette.

Det er farligt, ifald Manden har Hjertet paa det rette Sted.

Søren.

Ja det har han, min smukke Frøken! Nu

er det en bekjendt Sag, at en duelig Advocat ikke kan tale, uden at arbeide med ethvert Ledemoed paa sin hele Kropp . . .

Ophelia.

Det er hvad Juristerne kalder, at tale med Emphase.

Søren.

Gandske rigtig. Troeman kunde altsaa ikke tale med de naadige Frøkener, uden at bevæge den venstre Fod. Dette Arbeide vilde angribe hans Lunge, hvilket vilde være farligt formedelst Communionen . . . jeg vilde sige . . . Forbindelse med Hjertet; og man paastaer, at naar der først kommer Koldfyrr eller Kræft i Hjertet, saa gaaer Patienten ad undas.

Barbara.

Skal vi da betale to Advocater, fordi han er bleven syg?

Søren.

Aldeles ikke. Jeg forretter denne Consultation gratis. Med Betalingen behager De at henvende Dem til Troeman, med mindre De af egen Godhed skulle vilde forunde mig en liden Discretion.

Antoinette.

Det skal ikke mangle. Men vil De ikke behage at tage en Stoel!

Maren.

O ja! lad os sidde allesammen, for at kunne tale
i Mar

i Magelighed. (Hver henter sin Stool, og imidlertid flytter Søren Plasteret fra det høire Pje hen paa det venstre.)

Barbara.

(sagte til de andre.)

Jeg synes at han var før blind paa det høire Pje.

Mette.

Det forekommer mig ogsaa saaledes.

Cecilia.

Du tager Feil, Søster!

Antoinette.

Ja vist, det var det venstre Pje.

Ophelia.

Upaatvivleligen. Saae jeg det ikke før, da jeg stoed og vendte Ansigtet imod ham, at Plasteret sad lige ud for mit venstre Pje?

Maren

(til Søren, i det de sætter sig ned.)

Maae jeg nu have den Ære at fortælle Dem Sagen korteligen. Hør nu saa . . .

Magdalene.

Det kan du ikke, Søster!

Søren.

Det behøves ikke. Brevet indeholder al den Oplysning, jeg trænger til.

Antoinette.

Og hvad er da Deres Mening?

2

Søren.

Søren.

Sagen er, at der skulde være en mandlig Arving til Stamgodsset.

Ophelia.

Og den er der nu ikke.

Søren.

Men den kan komme. Det er mig sagt at De skal have en elskværdig ung Broderdatter.

Barbara.

Det er sandt nok, men hun er alt for ung endnu.

Søren.

Hvor gammel da? om jeg maae spørge.

Magdalene.

Med Skam at tale om, Herr Procurator; hun er kun to Aar ældre end min lille Hund. Neppe sexten Aar endnu.

Søren.

Men det er jo nuomstunder den rette Alder for et Fruentimmer til at gifte sig.

Ophelia.

Nei mange Tak! de maae samle lidt mere Forstand.

Mette.

Deres Legeme er jo ikke engang ret udviklet i den Alder.

Søren.

Nu vel da: saa bier man et Par Aar.

Antoinette. "Saa det ogsaa."

Det er ikke raadeligt at gie. Der gaaer saa let
tre eller fire Nar hen, og imidlertid skal Godset, ef-
ter Fundatsen, administreres.

Barbara.

Og De veed, hvorledes Administratører i Almin-
delighed er? De Herrer tager Gløden for dem selv,
og lader den afflummede Melk blive tilbage.

Søren. "Saa det ogsaa."

Der er altsaa, i mine Tanker, kun eet Mids-
del tilbage.

Cecilia. "Saa det ogsaa."

Og det er?

Søren.

At Deres Naader anstiller et ordentligt Bedde-
løb, om hvem der kommer først til Maalet.

Antoinette.

Et Beddeløb?

Maren.

Det var løierligt nok. Men hør nu, saa . . .

Magdalene. "Saa det ogsaa."

Saa var det med Munden, saa løb du fra os
allesammen.

Ophelia. "Saa det ogsaa."

Men forklar Dem. Jeg forstaaer Dem ikke.

Søren.

Jeg mener et Egteskabs-Beddeløb. At mine
naar

naadige Frøkener gistede sig allesammen jo før jo
heller.

Cecilia.

Gud forlade Dem for et saadant Raad!

Barbara.

Jeg gifter mig ikke. En Mand er et alt for kost-
bart Møbel.

Mette.

Der er dog noget i, hvad han siger.

Søren.

Det vilde da komme an paa, hvem af de smukke
Frøkener, der først fik en Son. Det kunde ikke
staae saa længe paa.

Maren.

Vi gifter os ikke. Hør nu saa skal jeg . . .

Magdalene.

Svar for dig selv, om du saa behager.

Mette.

Det har du Ret i, Søster!

Søren.

De ere jo alle i Deres blomstrende Alder, og be-
stemt til at forplante Verden?

Antoinette.

Men sæt nu engang . . . endskiøndt jeg ikke
troer nogen af os, bekvemmer sig dertil . . . sæt at
vi fik i Sinde at benytte os af dette Raad, hvorle-
des skulde vi da bære os ad?

Søren.
 Ja seer De, Deres Naade! Det er en Sag,
 der er udenfor min Competence. Det er en Egte-
 skabs-Casus, og dem har min Broder, Privilegium
 exclusivum paa.

Mette.
 Hvorledes det? Har ikke enhver Procurator Loy
 til at føre hvad Sag han vil?

Søren.
 Saaledes var det i gamle Dage, da Loven laa;
 saa at sige, i Overdrev, saa at alle Creature kunde
 græsse i Fleng derpaa. Men, hvad skede? Der gik
 den ene og aad op for den anden, revs og sloeges
 om Processer, bagvaskede og bagtaledede hinanden,
 for at trække Næringen til sig. Hvem der var om
 sig, fik alle de gode Sager, de andre de fik blot Tid-
 sterne, eller de flette Sager, saaledes kalder vi Ju-
 rister dem, der ikke betaler sig godt. De maatte
 altsaa sulte, som enhver let kan begribe, sætte af
 paa Huldet. Den ene græssede paa den andens Uger,
 og det gav Anledning til et evigt Hurlumhei. Nu
 kom Udskiftnings-Væsenet med Bøndergaardene i
 Moden. Man saae at det var fordeeltigt, og
 derved faldt nogen af os paa at forsøge, om vi ikke
 paa samme Naade kunde faae Loven skiftet ud af
 Fælledskab. Der var mange Kabaler derimod, men
 endelig triumpherede den gode Sag, og vi fik Ud-
 skift-

Stiftningen i Stand. Hver Procurator fik saaledes sit Enemærke, eller sit Kapitel i Loven, som han maae gjøre sig saa nyttigt, som han best veed, vil, og kan; og uden for det maae han ikke komme. Saaledes fik min Broder . . . og artigt nok er det, at det skulde just træffe paa ham, der er ugift ligesom jeg . . . saaledes fik han det Kapitel om Egtteskab.

Ophelia.

Det er tredie Bogs firtende Kapitel. Det Kapitel, der følger strax efter det om Alfare-Beie.

Søren.

Min smukke Frøken er kapitelfast i Loven?

Ophelia.

Ikke synderlig. Men det Kapitel har jeg nysgerrig læst.

Søren.

Det er et langt og feedt Kapitel. Min Broder lever gandske hyppelig deraf.

Maren.

Hør nu: og hvad for et Kapitel har De faaet?

Søren.

Trettende Bogs sjette Kapitel, om Løssagtighed.

Mette.

Sjette Bogs trettende, vil De nok sige. Jeg har ogsaa læst Loven.

Søren.

Om Forladelse! Jeg bytter sandelig ikke med min

min Broder, uagtet hans Kapitel er dobbelt saa langt som mit. Det Kapitel jeg har faaet er drøit og godt; for det bruges saa meget, skal jeg sige.

Antoinette.

De kan da altsaa ikke raade os i denne Sag?

Søren.

Ja det kommer an paa et Spørgemaal: Bestemmer Fundatsen at den Søn, der arver Stamgodset, skal være avlet og født i et lovligt Ægteskab?

Ecilia.

Det forstaaer sig. Vores Stamfader var gudsfrygtig og en god Christen.

Søren.

Nu, det var Skade. Naar ikke den Klausul havde været, saa havde jeg nok kunnet hjælpe mine naadige Frøkener ud af Forlegenheden. Nu maae jeg overlade det til min Broder, der, uden at rose mig selv, er en klog, smuk, velskabt, ung Mand, ugift; og i sin beste Alder. Jeg skal sende ham herhen. Naar befaler De, at han skal komme.

Mette.

Lad ham komme jo før jo heller.

Antoinette.

Saa sagte, Søster! Vi skal jo dog ikke gaae i vores Reiseklæder den hele Dag?

Barbara.

Jeg klæder mig, min Troe, ikke om. Jeg er
god

god nok, som jeg er. Ikke sandt, Herr Procurator?

Søren.

De er charmant, min naadige Frøken! om De saa var klædt paa den høieste Mode; det er at sige, uden Klæder.

Ophelia.

Hvad om han kom strax efter, at vi har spist?

Maren.

Saa det er sandt; for saa har vi bedre Lyst til at tale med ham. Hør nu, saa skal jeg sige Dem.....

Søren.

Han skal ikke udeblive.

Antoinette.

(reiser sig tilligemed de andre.)

Altsaa Farvel! Tak for Deres gode Naad. Vi vil betænke os, om vi skulle gjøre Brug deraf. Lad os nu gaae ind for, at klæde os.

(De gaae i forrige Orden; Antoinette foran.)

Elleve Scene.

Søren. Barbara

(som kommer strax tilbage.)

Søren

(tager Plasteret fra Diet.)

Du gesvindt! Her er meget tilbage endnu.

Barbara.

Endnu et Par Ord, Herr Procurator, siden jeg

jeg har Tid at tale med Dem, og ikke skal fløde mig om.

Søren

(forfrækket, sætter i en Hast Plasteret paa igjen, men paa det høire Die.)

De har at befale, min Naadige!

Barbara.

(betragter ham nøie.)

Hvorledes hænger dette sammen? Nu nyelig havde De Plasteret for det venstre Die.

Søren.

Lyst, min Naadige! Sloeg ikke Kloffen nu tolv?

Barbara.

Gandske rigtig. Men hvad kommer det mit Spørgsmaal ved?

Søren.

Overmaade meget; for ellers havde jeg gjort en forbandet dum Streg.

Barbara.

Hvorledes da? Deres Dine fattes jo intet?

Søren.

Har De troet, at jeg var blind paa det ene Die?

Barbara.

Ja hvad andet?

Søren.

Gud være lovet! det er jeg ikke. See her!

(Fætter Plasteret lidt fra Diet.)

Baro

Barbara.

Og hvorfor bærer De da det stygge Plaster?

Søren.

Allene af Oekonomie.

Barbara.

Det forstaaer jeg ikke.

Søren.

Jeg skal have den Ære at forklare mig. Seer vi ikke ligesaa meget med eet Die, som med to?, og da vi har kun to Dine, saa synes mig at det er Synd at slide paa dem begge paa eengang. De bliver derved hastigere opslidt end ellers, og saa bliver man enten blind, eller man maae kjøbe Brillen. Dette er strax en Udgift, som kan spares; og ders Skilling der er spart den er fortjent.

Barbara.

Jeg admirerer Deres Oekonomie i høieste Grad.

Søren.

Seer De nu: Om Natten har jeg intet Plaster paa, for saa sover man, og slider ikke paa Synet. Saasnart jeg staer op, lægger jeg det paa det ene Die, og gaar saaledes til Middag. Saa flytter jeg det paa det andet Die, hvor det bliver liggende til jeg gaaer i Seng.

Barbara.

Er De saa oekonomisk i alle Ting?

Søren.

J alle Ting, min naadige Frøken! derfor har jeg ogsaa en smuk Kapital til Beste.

Barbara.

Men sig mig engang: Det Plaster De har under Næsen, er det ogsaa et oekonomisk Plaster?

Søren.

O, Deres Naade! Jeg er ganske skamfuld. Nei, det er Odselhed; men det er ogsaa min eneste Odselhed. Dog, De skal see at jeg har i Sinde at forbedre mig. (Han tager Plasteret af og lægger det i sin Tegnebog.) Seer De, der skal det ligge, til jeg en gang virkelig behøver det.

Barbara.

Det roeser jeg Dem for. Men sig mig endnu eet: Har De Huusholdning?

Søren.

Gud bevare mig derfra! Jeg tænker paa den gamle Mand, og vil ikke ruinere mig i min Ungdom. Jeg skal fortælle Dem min Levemaade. Jeg maae holde en Karl, til at gaae Vrender for mig, og han er baade Tjener og Skriverdreng paa engang. Jeg giver ham ingen Løn, men derimod faaer han Drikkepenge; for alle de, som jeg fører Sager for, maae give ham en Douceur, naar han henter og bringer Acterne. Selv spiser jeg paa et Spiseforter, og det kun en gang om Dagen, for jeg har næsten ingen Appetit.

Bar

Barbara.

Ja det er en Ulykke at have for megen Appetit.

Søren.

Jeg forsikrer Frøkenen paa min Ære, at jeg kan leve af Møl, som en Bundtmager om Sommeren.

Barbara.

Det er herligt. Nu videre!

Søren.

Min Tjener maae ogsaa nøies med een Gang Mad om Dagen; og dertil maae jeg . . . desto værre! give ham Kostpenge. For et Par Aar siden kostede min Middagsmad mig en Rigsort, og da jeg nu har gjort den Beregning at en Tjener maae kunne komme ud med Halvparten af hvad hans Herre fortærer, saa gav jeg min Tjener tolv Skilling daglig i Kostpenge. En Dag kommer jeg ved en Hændelse ind paa det Sted hvor han spiser, og jeg fandt at Maden var ret god og overflødig for den Priis, hvorfor jeg ogsaa kommer der bestandig, og siden den Tid faaer min Tjener kun sex Skilling, hvormed jeg mærker, at han ogsaa ret godt kommer ud. Nu holder den Kjeltring det saa hemmeligt hvor han spiser, men kommer jeg engang efter hvor det er, saa svær jeg paa at han ikke faaer mere end tre Skilling, og det bør han kunne komme ud med. Han kan jo spise den Rumfordske Suppe; den er saamænd ret god.

Bar

Barbara.

Og tre Skilling om Dagen, det gjør sandelig en net lille Kapital ud imellem Aar og Dag; uden at tale om Renter.

Søren.

Al Deres Naade! Oekonomien er mit daglige Studium. Jeg spekulerer derpaa fra Morgen til Aften. Bare alle mine Forsøg i den Post lykkedes saa havde jeg været en hovedriig Mand. Jeg troer at man kunde vænne sig reent af med at spise. Jeg har just ikke villet forsøge det paa mig selv endnu; men jeg havde i Sjør en Hund, som jeg gjorde Experimentet med. Hvad mener De? den holdt det i tolv Dage . . .

Barbara.

Og det lykkedes?

Søren.

Nei! . . . Jeg er færdig at græde, naar jeg tænker derpaa. Saa døde den. Det var stor Skadé; for den var allerede kommet saa herlig i Bane med at sulte.

Barbara.

Men har De ingen Fristelse havt til at gifte Dem?

Søren.

Tael ikke derom! Fristelsen føler jeg desværre, men saa tænker jeg strax paa hvor meget det vilde koste at føde en Kone. Og hvor finder man een i

disse

disse Tider, der ikke er ødsel? Er hun ikke ødsel med andet, saa er hun det med Kjerlighed; ogsaa den maae man spare paa.

Barbara.

Det gaaer mig næsten ligeledes. Jeg har havt mange skønne Tilbud i mine Dage, og saamænd Friere nok. Men naar jeg saa har tænkt paa at en Mand maaskee i et Par Aar kunde forøde hvad jeg i saa lang Tid omhyggeligen har skrabet sammen, saa er Giftesygen forgaaet mig. Men, for at tale om noget andet: Siig mig oprigtig: Er der da aldeles intet andet Middel, til at blive Eier af Godsset, end det som De har foreslaaet os?

Søren.

Glet intet andet. Det er vel noget ubehageligt; men vil De blive Eier af Godsset, saa maae De hvide i det sure Æble, og gifte Dem jo før jo heller. Tænk hvilken Glæde, om De inden kort Tid kunde blive Moder til en Søn, og saaledes gjøre alle Deres Søstres Haab til intet!

Barbara.

De gjør mig undseelig. Men . . . men . . . hvad jeg vilde siige? . . . om det nu blev en Datter, saa var det sidste værre end det første.

Søren.

Det er sandt nok. Men noget maae man altid have. Forresten . . . (Betragter hende usic.) Hvad

seer

seer jeg! har De ikke der en lille nyselig bruun Plet
paa det høire Dienbryn?

Barbara.

Gandske rigtig. Men hvad vil det sige?

Søren.

Jeg gratulerer Dem Frøken! det er et ufeilbars
ligt Beviis paa, at De aldrig faaer andet end Søne-
ner. Gift Dem, Frøken, gift Dem! En Plet
paa det venstre Die betyder Døttre.

Barbara.

Jeg seer at jeg faaer bekvemme mig dertil. Men,
destoværre! Mænd voxer ikke paa Træer, som Æb-
lerne i en Have, saa at man kan plukke dem, naar
man vil; og førend jeg tager en sødel Mand, før
lader jeg det Galskab fare.

Søren.

De har ret. Og dersom det ikke var for dristigt
af mig, saa vilde jeg gjøre Dem et Forslag. Jeg
kjender en Mand, der er Dem ikke aldeles uværdig.

Barbara (undseelig.)

Jeg troer selv at jeg kjender een; men
lad mig høre hvem De meener.

Søren

(tager Sædet af en Stool, og lægger paa Gulvet, griber hens
des Haand, og falder paa begge sine Knæe paa Gulvet.

Mig selv, elskværdigste Frøken!

Barbara

(Kriger, som om hun blev forskrækket.)

De forskrækker mig. Staae op!

Søren.

Jeg staaer ikke op fra Deres Fodder, førend De har affagt min Dom.

Barbara

(Klapper ham paa kinden.)

Staae op og haab!

Søren.

Men Haabet bedrager.

Barbara.

Nu vel! da! jeg vælger Dem til min Mand. Vores Hjerter sympathisere med hinanden, og vores Tænkemaade er overensstemmende. See her! (tager en Pung op af Lommen og derudaf en Ring, som hun sætter paa hans Finger.) Tag denne Ring til Pandt paa min Kjerlighed!

Søren

(kysser hendes Haand og staaer op.)

Charmante Engel! Jeg gaaer hen for at kjøbe en Ring, til at gjøre Gjengjæld med.

Barbara.

Hvorledes? . . . kjøbe? . . . Vil De saaledes flatte Penge bort? Troer De at jeg havde givet Dem en Ring, naar jeg skulde have kjøbt den?

Søren.

Naar jeg siger kjøbe, saa mener jeg ikke at give
Penge

Penge derfor. Men, jeg fører en Proces for en Guldsmed, og han skal give mig en Ring; foruden mit Salarium.

Barbara.

Sa det er en anden Sag.

Søren.

Men jeg staaer jo hen i Taaget, og glemmer at jeg har en Ring paa min lille Finger. Vil De tilslæde mig at jeg offererer Dem den?

(Tager Ringen af Fingeren og byder hende.)

Barbara

(tager Ringen og betragter den meget nøie.)

Men er den ogsaa af Guld?

Søren.

Tilførlabelig, min Engel! Den er fem Rigsdaler værd imellem Brødre.

Barbara.

Nu saa modtager jeg den da til Pandt paa Deres Gjenfjærlighed. Vores Forlovelse er da skeet med alle Formaliteter.

Søren.

Men endnu eet, min halve Sjel! tagl ikke derom, endnu til Deres Søstre! og gaae ind til dem, for at undgaae Mistanke.

Barbara.

De har ret, min Engel! Farvel!

Søren.

Wie auf's Wiedersehn, Elskværdigste!

(Kysser paa Fingeren. Barbara gaar.)

Tolvte Scene.

Søren (allene.)

Det gif forbandet let. Holder det saaledes ved, saa faaer jeg, inden Aften, henimod en halv Snees Koner hængende ved mig. Nu maae jeg ind og lave mig til at fuldføre mit Værk. Lad mig see. (Tæller paa Fingrene.) Een, to, tre, fire, fem, sex, syv, og Bærtinden her i Huset, som er det beste af alt, hun er Nummer otte. Død og al Ulykke! otte Koner paa eengang! Mangen en Mand har sin Ulykke med een eneste. Men der kommer nogen. Det er Frøken Mette . . . hun læser . . . O jeg kjender hendes Smag; den maae jeg benytte mig af. Hurtig affted!

(Gaar.)

Trettende Scene.

Mette

(allene med en Bog i Haanden.)

Det er herligt! det er dog en guddommelig Bog! Jeg vil døe paa, at den er af Kotzebue! Jeg har kunns bladet i den, og dog er jeg saa glad over den. Jeg er ellers ikke misundelig, men jeg nægter dog ikke, at jeg gjerne vilde være i Heltindens Sted.

Kunns

Kunns atten Aar gammel, og allerede tre Gange voldtaget! . . . og jeg! . . . (sukker.) Allerede to og fyrgetyve Aar, og endnu ikke een eneste lille bitte Gang bortført. Ak! Mandfolkene ere ikke mere nu hvad de vare i gamle Dage. Der ere ingen rette Elskere mere til. Lyver da mit Speil? Er jeg da saa styg? Nei det er just ikke Sagen. Har jeg ikke havt hele to Friere i mine Dage? Men den ene var kunns Forpagter, og ham forbyd min Stand mig at tage; og den anden vilde blot have mit Ja, og saa gaae lige til Brudeskammelen med mig. Jeg elsker ikke de Frieries, der ere som Fod i Høse. Noget frappant maae der være ved; nogen Krumspring En streng Formynder eller Fader; Trudsler om at indspærres; et Par Rivaler; en Duel; Strikkestiger; Bortførelse; hemmelig Vielse; Faders og Moders Forbandelse i nogen Tid; Knæfald og Taarer uden Nytte; endelig et lille Barn, som Besteforældrene ikke kan lade være at elske, og som forsoner dem med deres Datter og Svigersøn; see det sætter Smag paa en Egteskabs-Historie, som Kryderier paa en Ragout; det har jeg altid villet have . . . Ja . . . det var i den Tid . . . Nu skulde jeg da sagte finde mig i at forkorte Formaliteterne lidt. (Blader noget i Bogen) Hvad seer jeg! . . . En Skov! . . . Mordere! . . . En forklædt Elsker vedder hende hvem kan det være? . . . (blader videre.) Min Gud!

Gud! en Prinds! . . . En Prinds! . . . Al
 min Gud! hvorfor er det dog ikke min Historie?
 . . . O det er en herlig Bog! . . . den maae jeg
 fluge.

Fjortende Scene.

Mette. En Dreng (med et Brev.)

Mette.

Hvad godt vil du?

Drengen.

Jeg har et Brev til en Frøken her i Huset.

Mette.

Lad mig see det. (Tager Brevet og læser Udskriften.)

Til Frøken Medea von Willmann. Det er til mig.
 Hvem er det fra?

Drengen.

Det er mig forbuden at sige. Jeg skal heller
 intet Svar have. (Gaaer.)

Femtende Scene.

Mette

(Alene, aabner Brevet, og læser.)

"Tilgiv en ubekjendt Ven, som advarer Dem om
 "en forrædersk Plan, der er opspundet imod Dem.
 "Brev Spiritus er dødelig forelsket i Dem. Istedes
 "for at gaae den lovlige og anstændige Vej, for at
 "erholde Deres Haand og Hjerte, vil han bortføre
 "Dem

"Dem med Bold, og bringe Dem til Høien, for
 "der at lade sig vie til Dem. Jeg beder Dem, så
 "kjert som De har Deres eget Vel, gaae ikke ned i
 "Haven ved Værtshuset i Eftermiddag. Forræderen
 "har skaffet sig en Hovednagle til at aabne Bagpor-
 "ten, der vender ud til en eensom Gade nær ved
 "Bolden. Her skal en Vogn med fire Heste holde
 "færdig, for at bringe Dem til Skovshoved. Han
 "er bevæbnet med Pistoler, for at dræbe Dem, ifald
 "De gjør Allarm. Tak Gud! naadige Frøken! der
 "har valgt mig til at redde Dem, ved at advare
 "Dem om den overhængende Fare Søren
 "Sømmer." Hvad skal jeg troe herom?
 Skulde det være mueligt? Man maae dog see Ud-
 faldet herpaa.

(Gaaer til Døren, og møder Madame Svik.)

Sextende Scene.

Mette. Mad. Svik.

Mad. Svik.

Haarskjereren er kommet.

Mette.

Det er vel. De kommer ret som De var kaldet.
 Jeg vil just i Dag friseres paa den høieste Mode,
 og tage mine beste Klæder paa. Jeg maae være den
 første, som Haarskjereren begynder paa, for jeg har
 ikke Tid til at vie. Men sig mig, mit Barn!
 hvor

Hvor har du Nøglen til Haven? Jeg maae ned
og see den.

Mad. Svik.

Men det begynder at regne, naadige Frøken!

Mette.

Ja jeg bier ogsaa til i Eftermiddag. Hvor er
Nøglen? sig mig det.

Mad. Svik.

Den hænger paa et Søm inde i Stuen.

Mette.

Og Nøglen til Bagporten?

Mad. Svik.

De er begge bundne sammen paa eet Bånd.
Jeg skal vise Dem, hvor de hænger.

Mette.

Det er godt. Nu maae jeg strax flæde mig.
Kom, og hjælp mig, for at jeg kan komme til at see
lidt ordentlig ud. Gesvindt!

(Hun trækker Madame Svik ud, og begge gaar.)

Anden Act.

Første Scene.

Mad. Svik (kommer ind ad Dorren i Baggrunden.)

Søren (fra Siden. Han er klædt i en elegant Frak, en stor Halsklud om Halsen, Haaret flettet, oplagt med en Kam i Nakken, og vel pudret.)

Mad. Svik.

Saa vidt er da alting gaaet lykkeligt. Men der er meget tilbage.

Søren

(stikker Hovedet ind ad Dorren.)

Er du allene?

Mad. Svik.

J dette Dieblis; men det varer ikke længe.

Søren (kommer ind.)

Hvorledes er det gaaet med Brevene?

Mad. Svik.

Herligt. Frøken Mette er allerede i Haven i sine beste Klæder, endskjøndt det regner, saa det øser ned; og det andet Brev fik jeg stukket til Frøken Cecilia, saa at ingen saa det. Hun gik ud for at læse det; og inden vi veed et Ord deraf har vi hende her, for at tale med mig derom. Men hvor

Vof.

Vokker har du faaet de smukke Klæder fra, som du har paa?

Søren.

Det er min Herres, som jeg har laant af ham, uden at han drømmer derom. Men derfor maae du ogsaa see til at holde ham borte herfra, saa længe indtil jeg er færdig.

Mad. Sivik.

Det forstaaer sig. Han kom herhen med Frøken Helene; men saa gif han strax sin Bei igjen, indtil Tænterne ere pyntede.

Søren.

Og hvad bestiller Frøken Helene?

Mad. Sivik.

Hun har, Skam faae mig, ti Mand's Arbeide, for hun har maatte hjelpe Tante Mette, og nu hjælper hun Tante Antoinette, og det er ingen let Sag; for de vil klædes som om de skulle staae Brud, og de faaer det aldrig godt nok, især Mette, der, endskjøndt hun er den ældste, er den der maier sig meest ud, og som desuden har et Stevnemøde i Dag. Men mig synes jeg hører nogen. Gaae din Bei, og det strax.

Søren.

Jeg gaaer, jeg gaaer, og skal staae Vagt her udenfor.

(Gaaer.)

Un=

A n d e n S c e n e.

Mad. Svik. Cecilia.

Cecilia.

Gud velsigne dig, mit Barn? Kender du ikke en Mand der hedder Søren Sommer?

Mad. Svik.

Jh min Gud! De har jo selv talt med ham i Dag.

Cecilia.

Har jeg? og naar da?

Mad. Svik.

Det er jo Advocaten, som var her i Formiddags.

Cecilia.

Vil du narre mig? han hedder jo Bartholomæus?

Mad. Svik (affides.)

Hille en Ulykke! der forløb jeg mig grovt. (Høit.)
Det er dog alligevel den samme, Frøken! Jeg skal forklare Dem Sammenhængen. Der er en Forordning, eller et Reskript, som siger, at ingen Procurator maae føre Sag for mere end een af Parterne ad Gangen. Dette kan nu i sig selv være gandske godt, men det har dog ogsaa sine Uleiligheder. For, seer De, naar en Procurator har stüderet en Sag igjennem for een af Parterne, saa kender han med det samme Contrapartens. Sag langt bedre end nogen anden. Hvad var nu rimeligere end at han førte
begge

begge Sagerne paa eensgang? Saaledes har man sig ad i gamle Dage, som De kan see af Holbergs Comedier

Cecilia.

Gud bevare mig fra at see eller læse dem.

Mad. Sivk.

Ja De er ikke den eneste der staer det, Frøken! for saaledes taler alle skikkelige Folk nuomstunder. Men for at komme til vores apropos igjen: da nu dette blev forpurret for Procuratorerne, hvad har de saa gjort? Saa finder de paa at have hver to Navne, og saa er Vanskeligheden løst uden at overtræde Forordningen. Sæt nu at vi to havde Proces sammen, Frøken! saa tog De Bartholomæus til Procurator, og jeg tog Søren Sommer, saa havde vi hver sin, og det var dog een og den samme. See saaledes maae floge Folk vide at finde Raad for alt Uraad.

Cecilia.

Ja saa. Men hvorledes er hans Reputation?

Mad. Sivk.

Det er en meget formuende Mand, og en af de beste Advocater i Landet.

Cecilia.

Det er godt nok. Men jeg mener hans Moralitet.

Mad.

Mad. Svik.

Åh min Gud! det er Dyden selv. En sand Belsignelse for den hele Gade hvor han boer.

Cecilia.

Og hvorledes det?

Mad. Svik.

Siden han kjøbte det Huus han nu eier, er der ingen Ulykke skeet i den Gade, intet Tyverie, intet Indbrud, intet Slagsmaal; ingen er faldet over noget Kendeesteensbret. Politiet behøver aldrig at sætte sin Fod i hans Gade. Ingen Nagerkal i den Gade, og det er dog meget sagt, tager mere end fem Procent Renter om Maanedens; og alle Urtekræmmerne sælger gode Vare efter rigtig Bøgt. Huusleien er derfor ogsaa paa det Strøg steget til det Dobbelte, imod paa et andet, for alle Mennesker strømmer derhen; og Aarsagen til al denne Belsignelse siger man skal være Mandens bekjendte Gudsfrøgt.

Cecilia.

Er han da saa gudfrøgtig?

Mad. Svik.

Ja, det er sandt hvad Ordsproget siger: Æblet falder ikke langt fra Træet. Saaledes var Fader før ham. Man fortæller om Faderen, at han havde gjort saa meget godt ved Kirker, Skoler og Hospitaller, at han tilsidst ikke vidste hvad mere han
fulde

skulde gjøre. Og hvad gjør saa Manden? Han tænker, min Troe! Jld paa en Kirke, og brænder den af, for at kunde have den. Glæde at bygge en bedre og smukkere paa sin egen Bekostning.

Cecilia.

Det var en Guds Mand.

Mad. Svik.

Man fortæller ogsaa om ham, at han lod sine egne Børn sætte ud paa Gaden, strax naar de vare fødte; kom saa selv og fandt dem, som af en Hændelse, og toog dem hjem med sig, for at have den Fornøielse at opdrage Hittébørn.

Cecilia.

Og Sønnen træder i Faderens Fodspoer?

Mad. Svik.

Jeg tør næsten sige at han overgaaer Faderen. Hør engang: Han offerer fire Gange om Uaret til alle Kirkens Betjente, lige indtil Taarnvægteren; og Sognepræstens Vorthund sender han Melk og Brød hver Søndag Morgen.

Cecilia.

Men det maae koste ham meget?

Mad. Svik.

Rigtig nok; men han er ogsaa meget rig; og det gode man gjør kommer altid igjen med Renter. Han forsømmer aldrig nogen Dag at gaae i Kirke, og det holder han saa nøie over, at han, om Løvedagen,

dagen, naar der ingen anden Præken er, altid gaaer
i Jødesynagogen.

Cecilia.

Nu, det maae jeg bekjende.

Mad. Svik.

Og hvor han skriver for sig! O det er himmelsk!
Han har skrevet en Bønnebog, hvori der er Bønner
for alle nyelige Tilfælde i Livet. Tænk engang:
der er endogsaa en Bøn, som man skal læse, naar
man falder ned af et Kirketaarn.

Cecilia.

Ja han fører en prægtig Pen. Hør engang:
Dersom du ikke vil lade dig mærke for mine Søstre;
saa vil jeg nok sige dig noget.

Mad. Svik.

Frokenen kan stole paa min Taushed.

Cecilia.

Det er fra ham, det Brev du nyelig flyede mig.

Mad. Svik.

Hvad siger De?

Cecilia.

Se her! læs selv, og overbeviis dig derom,
og sig mig saa hvad jeg skal gjøre?

(Tager et Brev op af Lommen og flyer hende.)

Mad. Svik (læser.)

"Mit næsthøieste Bæsen!" . . . Seer De en-
gang, hvilken Estertanke! en anden havde sagt:

Min

Min Gudinde! eller noget saadant; og det havde været bespotteligt, endskjøndt vi Fruentimmer ellers nok kan lide lidt Smiger.

Cecilia.

Jeg dog alligevel ikke; og jeg agter ham desto høiere for denne Estertankes Skyld. Nu videre.

Mad. Svif (læser.)

"Jeg takker Himmelen, der har aabnet mine
 "Dine, og ladet mig udmærke Dem iblandt Deres
 "fortræffelige Søstre, som den allerfortræffeligste.
 "Deres himmelske Mine, Deres andægtige Tale,
 "har opflammet min Sjæl til en Kjerlighed, reen
 "som Englenes. Tillad mig, Elskværdigste Andægtige!
 "at lægge mit Hjerte aabent for Deres Fødder.
 "Bærdiges at tage det op! Modtag med det samme
 "min Haand, og vær en Bessiguelse for mit Huus.
 "Er det, hvorom jeg aldeles ikke tvivler, Himmels
 "lens Beslutning, at Gudsset, i den af Stamherren
 "fastsatte Orden, skal tilfalde Deres Afkom, hvilken
 "himmelsk Glæde vil det da ikke være for mig, at
 "kunne kappes med Dem, om at opdrage samme til
 "Gudsfrygt og dydige Handlinger. Jeg venter med
 "Utaalmodighed min Dom i to Ord fra Deres hel-
 "lige Haand, som jeg kysser i dybeste Erbødighed.
 Søren Sommer."

Cecilia.

Naar hvad siger du om det? hvad raader du mig til?

Mad,

Mad. Svil. Det er en vanstølg Sag at raade. Har De aldrig følt Tilbøielighed til at gifte Dem?

Cecilia. Jeg er et syndigt Menneske. Jeg nægter ikke, at jo den Onde ofte har fristet mig med sine Anfægtelser; men med Himlens Bistand har jeg overvundet hans Fristelser.

Mad. Svil. Har De gjort Løfte paa at leve og døe ugift?

Cecilia.

Det har jeg egentlig ikke gjort; men sandt at sige, havde jeg næsten slaaet al Forsængelighed af Hovedet.

Mad. Svil.

Saa naar saa er, saa veed jeg nok, hvad jeg vilde gjøre i Deres Sted.

Cecilia.

Og hvad vilde du da gjøre?

Mad. Svil.

Jeg vilde, paa min Dødsstund, smække Tilværelsen

Cecilia.

Det er godt nok. Jeg skulde heller ikke tage det i Betænkning, naar jeg blot var overbevist om at det var Himmelens Vilde.

Mad. Svil.

Intet er lettere end at overbevise Dem derom.

For det første, kan ingen syndige Lyster opkomme i et saa gudfrygtigt Menneskes Sjæl.

Cecilia.

Jeg har jo sagt dig, at jeg er et syndigt Menneske, som alle andre.

Mad. Sivik.

For det andet, er det jo unægteligt, at vi Fruentimmer ere bestemte til at have, i det mindste, een Mand hver; og De vil dog vel ikke forsætlig handle imod Skaberens Bestemmelse?

Cecilia.

Gud forbyde det! men jeg har dog endnu nogle Betænklichkeiten.

Mad. Sivik.

Og endeligen vil jeg bede Dem at se hen til, hvorledes Børneopdragelsen er nuomstunder. Hvad lærer de fleste? Begynder man ikke, naar de skal lære at læse, med Fabler og Fortællinger, isteden for med Katekismus? Lader man dem ikke lære Naturhistorie; for at gjøre dem til Naturalister, og Frietænkere? Og hvorledes skal der vel sættes en Dæmning for denne Fordærvelse, naar ikke gudfrygtige Mennesker, som De og Deres Elg, vil lægge dem efter at avle Børn, som de kunne opdrage til at modstaae Verdens Børn, og til at forhindre Næstgjærens Udriddelse?

Ce

Cecilia.

"Du har Ret. Det Argument overbeviser mig. Men en Ting staaer mig endnu for Hovedet. Jeg er bange for, at Svren Sommer gifter sig med mig, og Bartholomæus med en anden.

Mad. Svik.

"Frøgt ikke! berril er Manden for ærbar og dydig, og desuden er der stor Straf for det. Altsaa antager De hans Tilbud?"

Cecilia.

"Ja; alt vel overvejet, antager jeg det."

Mad. Svik.

Det glæder mig. Jeg gratulerer Dem, ikke alene med Deres Brudgom, men ogsaa med Stammodset.

Cecilia.

Jeg beder dig, skaan min Undseelse. Men han beder om Svar. Jeg saaer vel skrive ham et Par Ord til. Her er Blæk og Pen; men har du ikke noget Papiir?

Mad. Svik.

Jeg har intet ved Haanden; men det beste er at De skriver to Ord neden under hans Brev, saa skal jeg siden laae en Konvolut derom, og sende ham det.

Cecilia.

"Nu vel." (Sætter sig og skriver.) "Himlens Villie
"See, i dette som i alt andet! Jeg modtager Deres

"Haand og Hjerte, og giver Dem min Haand og
 "mit Hjerte igjen. Kom hid i Aften, saa vil vi
 "overraske mine Søstre med denne Nyhed. Jeg
 "er, selv paa hiin Side Graven, Deres Cecilia von
 "Willmann." Er det ikke nok?

Mad. Sivik.

Fortræffeligt. (Læser Brevet.) Du skal jeg nok
 besørge Næsten.

Cecilia.

Hvor mine Søstre ville blive forundrede! De
 ere alle paa Deres Bærelser, undtagen Barbara og
 Mette. Hvor mon de er?

Mad. Sivik.

Hvor Frøken Mette er, veed jeg ikke. Men
 Frøken Barbara er gaaet ud for at kjøbe Rattun til
 at svøbe Liget i.

Cecilia.

Ja hun kan best prutte, og Negotien forstaaer
 hun. Mine andre Søstre har deres Spas med hen-
 de der ude paa Gaarden. De siger at hun prøver
 Æg, som man prøver Kanonfugler, med en Jern-
 ring; og alle de Høns, hvis Æg ikke ere saa store
 at de bliver hængendes i hendes Jernring, dem sæl-
 ger hun.

Mad. Sivik.

Det har hun ikke saa meget Uret i. De gjør
 ikke Gavn nok for Jøden.

Cecilia.

Men Hillemand! jeg maae hen til Viintapperen
for at kjøbe Viin. Det er min Sag, at have Op-
sigt med Viinkjelderens.

Mad. Sivik.

Den er i gode Hænder. Saaledes bør det være.
Det er gandske besynderligt, hvad for en Sympathie
der altid er imellem en Postil og en Viinflaske.

Cecilia.

Utsaa Farvel til videre!

Mad. Sivik.

Adieu, Frøken! Gud velsigne Dem!

(Cecilia gaar.)

Tredie Scene.

Mad. Sivik. Søren (kommer frem.)

Søren.

Bravo! du kunde blive Doctor Juris, naaer
det skulde være.

Mad. Sivik.

Jeg gab nok vide, hvorledes det skulde gaae til.

Søren.

Intet er simplere. Du kaager jo Suppe, saa
godt som den beste Køl i hele Byen?

Mad. Sivik.

Det vil jeg haabe. Men hvad kommer det Sa-
gen ved?

Es:

Søren.

Den der forstaaer sin Videnskab af Grunden, han er Doctor. Altsaa er du Doctor Juris; for Suppe hedder paa Latin: jus juris.

Mad. Svik.

Men saa skulde jeg jo hedde Doctor jus juris?

Søren.

Nei vi Latinere vi sige, for Kortheds Skyld, Doctor Juris.

Mad. Svik.

Ja saa. Men hvor har du lært Latin?

Søren.

Du veed da ikke, min Beste! at jeg har siddet i Mesterlektie? Det var min Direktors Koffepige, der var Skyld i at jeg kom ud af Skolen. Forresten er den Affære saa langt fra at være nogen Plet paa min Karakter, at den meget mere, i en vis Henseende, er en Rekommodation for mig. Men lad os ikke tale mere derom. Jeg skammer mig ved at roese mig selv. Nu til vores Historie igjen. Jeg maae tilstaae at du er en Slange til at forføre.

Mad. Svik.

Og du er en Døsmer til at skrive Breve. Er det en Dumbhed, der er tilgivelig, saaledes at sætte dit eget Navn under Brevet? Der har du Svaret.

(Siger ham Drepst.)

Es

Søren.

Jeg mener at det havde været mere utilgiveligt, om jeg havde sat et andet Navn derunder; det havde jo seet ud, som om jeg ikke tiltroede dig Forstand nok til at reede dig, ud af den allermest forbandede Sag i Verden.

Mad. Svik.

Jeg takker dig for de gode Tanker du har om mig.

Søren.

Ogsaa maae jeg tillige sige dig, at af alle Navne paa Jorden, er der intet, jeg holder saa meget af, som af mit eget.

Mad. Svik.

Du er, i det mindste, beskeeden.

Søren.

Jeg skulde troe det. Er nogen Ting skjønnere og behageligere end en varm Sommer? og er det mueligt for et Fruentimmer at holde af en Mand, der hedder Vinter?

Mad. Svik.

Ja jeg har ladet mig sige at det skal være gandske mueligt.

Søren.

Det maae da være Undtagelse fra Regelen. Og saa vil jeg sige dig, at een af de Aarsager, hvorfor jeg holder saa meget af mit Navn, er fordi du snart skal gjøre mig den Ære at bære det.

Mad.

Mad. Sivk.

Det er da en anden Sag. Saa skal altsaa din
Korsfængelighed være dig tilgivet. Jeg vil til Gjen-
gjæld fortælle dig, at alle Frøkenerne brænder i lys
Lue, saa Charmant har jeg malet dig.

Søren.

Mal mig som jeg er; det er nok. Jeg behøver
ikke at smigres.

Mad. Sivk.

Du er uforstammet i dine Indbildninger om
dig selv.

Søren.

Men, min Gud! den, der er saa lykkelig at be-
hage dig, skulde jeg troe, maae være Charmant. For-
resten gjorde du ikke ilde i om du gif ind, for at
faae een af mine Skjønne til at komme ud.

Mad Sivk.

Du har ret, men jeg troer at een af dem kom-
mer. Stille! det er Frøken Magdalene.

Fjerde Scene.

De Forrige. Magdalene

(med en Hund paa Armen, og en Skaal Sukker i Haanden.)

Magdalene

(kastet til Madam Sivk.)

Hvem er det du taler med?

Mad.

Mad. Svik.

Det er Advokaten, Broderen til ham, som her
var i Formiddags.

Magdalene.

Det er, min Erve, en smuk Mand; lad os
være allene.

Mad. Svik.

Gjerne. Jeg vil gaae ud i den forreste Stue,
og forhindre at ingen skal komme herind.

Magdalene.

Det var et godt Indfald. Gjør det.

Mad. Svik gaaer ud ad Døren i Baggrunden, men seer af
og til ind i Stuen.)

Femte Scene.

Magdalene. Søren.

Magdalene.

Tjenerinde, Herr Procurator!

Søren.

Underdanige Tjener, min smukke Frøken!

Magdalene.

Jeg og mine Søstre har taget os den Frihed at
bede Dem umage sig herhid, for at vi kunde confus
lere Dem.

Søren.

Min Broder har allerede raadet Dem saa vel,
at jeg intet bedre Raad kan sige Dem.

Ma ge

Magdalene.

Og De har inter. at tilføie?

Søren.

Aldeles intet, i Henseende til Hovedsagen.

Magdalene.

Saa faaer vi da finde os i at følge dette Raad. S det mindste er det min Beslutning.

Søren;

Jeg skal have den Ære at, sige Dem, mit smukke Frøken! min Broder og jeg vi har kuns een Billie, een Meening; saa at sige, kuns eet Hoved; og Folk der kjender os, siger, at man skulde sværge paa, at vi vare kuns een eneste Person.

Magdalene.

De er lykkelig, min Herre! at leve i en saadan Gendragtighed.

Søren.

O det er en Himmel paa Jorden. Endnu har ingen dødelig hørt os disputere eller være ueenige.

Magdalene.

Jeg misunder Dem denne Lykke. Den blev ikke min Lod.

Søren.

Hvorledes, Frøken? Deres Søstre

Magdalene.

Jeg er, uden at rose mig, Fromheden selv. Men mine Søstre! Ja de har ingen større Glæde,

end

end den at sige mig imod bestandig. Den eeneste, der aldrig siger mig imod, og aldrig klammres med mig, det er det lille velsignede Dyr.

Søren.

Hvilken dydig Hund! og saa deilig tillige. Til-
lad mig at gjøre min underdanige Opvartning hos
denne Deres Favorit. Den bider dog vel ikke?

(Kysser den paa Foden.)

Magdalene.

O den er saa from som jeg selv. De kan tage
den paa Deres Arm.

Søren.

De gjør mig megen Ære.

(Tager Hunden men taber den paa Gulvet.)

Magdalene

(Smækker ham paa Pret.)

Klodrian! kan han ikke holde fast paa hvad han
har i Haanden! (Tager Hunden op.)

Søren

(griber hendes Haand og kysser den.)

Tilgiv mig, naadige Frøken!

Magdalene (forvirret)

Om Forladelse! . . . kjære Herr Advocat! . . .
Jeg forglemte mig selv; . . . men dette lille Dyr
ligger mig saa meget paa Hjerte.

Søren.

Hvor megen Grund har De ikke til at fortørnes
paa mig!

Ma g

Magdalene

(klapper ham paa Kinden.)

Kan De glemme min Overilelse? (Syder haars
Suffer.) Vær saa god; Herr Advocat!

Søren

(tager et Stykke.)

Gud velsigne Dem, Frøken!

Magdalene,
Hvem er nu god imod Dem?

Søren.

Det er De, min Naadige!

Magdalene.

Jeg ubesindige! Jeg troer sandelig at jeg var
paa Vej til at give Dem et Drefigen.

Søren.

Og om nu saa var? Der er tilforladelig ingen
Ting, som jeg holder saa meget af som af Drefigen.

Magdalene.

Det er en besynderlig Smag.

Søren.

Ikke endda saa besynderlig, naar De veed hvors
for. Jeg skal have den Ære at fortælle Dem Nar-
sagen dertil. Jeg tjente for endeel Nar siden hos
en Frue . . .

Magdalene.

De tjente? hvorledes det?

Søren.
 Det er at sige: jeg tjente som Skriverdreng hos en Frue, hvis Mand var Procurator. Det var i min blomstrende Ungdom. Og De veed nok, at i den Tid brugte Procuratorerne deres Skriverdrenge til at varte op, staae bag paa Karethen, og saa videre. Det maatte jeg finde mig i, saa vel som alle andre; for det var nu eengang Moden, og min salig Herr Fader vilde at jeg skulde vænne mig til alting i min Ungdom. Gud glæde hans Sjal for det! Fruen var lidt hidsig, men en fortræffelig Kone forresten; og den Hidsighed kjæledes desuden i hendes Alderdom, da hun blev lam i begge Hænderne af Skrak, fordi hun slog en Koffepige ihjel med en Skumstee.

Magdalene.

Gud bevare os! hvilket Sind!

Søren.
 Nu, for at komme til Sagen igjen: En Dag maatte jeg følge Fruen op paa det runde Taarn. Der gaaer jeg bag efter hende, og er saa uforsigtig at træde paa hendes Slæb, saa at Kjolen blev revet i Stykker. Hun blev vreed, og det havde hun da endelig ogsaa Grund til. Saa vender hun sig om, og smækker mig med den venstre flade Haand saaledes under Dret, at jeg deisede over Nækværket; men til al Guds Lykke fik jeg i det samme syndige Dieblif
 en

en saa veldig Kindhed med hendes høire Haand, at jeg blev fastet ind paa Taarnet igjen.

Magdalene.

Det var et besynderlig Lykke.

Søren.

Jaa, maae De ikke nok sige det? Jeg glemmer aldrig den Dag. Smæk, sagde det; og havde det blevet derved, saa havde jeg ligget nede paa Kirkegaard, og døet som et Bæst, uden Doctor og Apoteker; men saa kommer det velsignede Smæk, og reddede Livet paa mig. Og siden den Tid faaer jeg aldrig et Drefgen, uden at kysse den Haand, der giver mig det.

Magdalene.

Hænder det sig da ofte, at De faaer Drefgen?

Søren.

Undertiden faaer jeg; undertiden giver jeg. Vi Profuratorer, naar vi ingen andre Argumenter har, saa griber vi til dem.

Magdalene.

Jeg er dog inderlig skamfuld over denne Tildragelse. Vidste jeg bare hvorledes jeg skulde forson Dem?

Søren.

Tæl ikke derom. Deres Haand er som Philoctets Vile. Spidsen saarede, men Nusten lægede Taaret.

Mag

Magdalene.
 Befaal over mig! Jeg skylder Dem almindelig
 Satisfaktion.

Søren.

Nu vel da! Den Haand som saarede, lad den
 ogsaa læge. Deiligste! Skjenk mig denne almindelige
 Haand.

Magdalene.

Hvad er Deres Hensigt? min Herre!

Søren.

At elske Dem indtil Døden; og at skaffe Dem
 Stamgodset.

Magdalene.

Skjelmistretter! hvad skal jeg gøre? Nu,
 der har De denne Haand. Straf den, som den har
 fortjent.

Søren (køber den.)

O jeg skal straffe den. See saaledes! (køber den
 igjen.) Jeg skal straffe den fra Morgen og til Aften.
 (køber den atter.)

Mad. Svif

(raaber ind. ad. Døren.)

Frøken Ophelia.

Magdalene

(trækker Haanden til sig.)

Stille! lad os ikke blive røbede endnu. Jeg
 gaaer, og vil blot fortælle mine Søstre, at De er
 af samme Mening, som Deres Broder. (Til Ophelia, i
 det

det hun gaar.) Det nytter ikke, Søster, at konsulere Advokaten, for han veed ingen anden Udvæi.

(Saaer.)

Sjette Scene.

Søren. Ophelia (med en Bisebog i Haanden.)

Ophelia.

De veed intet andet Raad at give os? Herr Advocat!

Søren.

Intet andet end det min Broder gav Dem i Formiddags.

Ophelia.

Jh nu! det er ikke saa galt. Jeg er belavet paa alle Ting. (Blader i Bogen og synger:)

Komme hvo som komme kan!

Søren.

Frøkenen er Elsker af Sang og Musik?

Ophelia.

Jeg er Elsker af Poesie.

Søren.

Maaskee vel endogsaa selv Digterinde?

Ophelia.

Ikke saa synderlig at tale om. Muserne gjøre kun sjelden Besøg hos mig, som Digterne sige.

Søren.

Muserne ere Fruentimmer.

Ophelia.

Ophelia.

Ja desværre! derfor besøger de ogsaa helst Mandfolk.

Søren.

Men Phoebus er Sagens Gud; og har han seet Dem blot een Gang, saa er det unueligt at han kan gaae Deres Dør forbi.

Ophelia.

De smigrer, Herr Advocat!

Søren.

Aldrig har jeg talt andet end Sandhed; og det er virkelig meget sagt af en Procurator. Men tillad mig at spørge: Kan den lærde Verden ikke snart vente sig den Lykke, at see nogen af Deres deilige Arbejder?

Ophelia.

Hvad kommer der ud af det nuomstunder? Recensenterne har ingen Levemaade. De laster og roeser i Slæng, uden at bryde sig om hvad Kjon Forfatteren er af.

Søren.

Ja de er uforstammede, de Herrer! Saaledes har de affrækket een af mine intime Venner, der havde det herligste Anlæg til Poesie. Han havde skrevet et Heltediat over en Proprietær i Jylland, og ventede at fortjene sig en Ekillings Penge derved, som han høiligen trængte til, Stakkell! men aldrig

Seibergs Skuespil. 3die Deel. O saa

saasnart faaer Recensenterne at vide at han staaer i
 Aikford med sin Boghandler, førend een af dem skrev
 dette lumpne Epigram:

Da X Boghandleren sit Digt tilbød,
 Han med de samme Ord det anbefalte,
 Hvormed til Christus fordem Satan talte:
 Lad Herre! disse Stene vorde Brød!

Ophelia.

Naa, det maae jeg tilstaae, det var infamt.

Søren.

Ja, og siden den Tid har min Ven ikke kunnet
 skrive to Linier Vers. Men De, min deilige Frø-
 ken! Deres Talenter sikker Dem for en saadan Mod-
 tagelse. Og skulde nu en Ulykke indtræffe, saa kan
 De jo holde Dem skadesløs for Kritiken ved et billi-
 gere Omdømme af fornuftige Folk, som jeg og
 mine Lige.

Ophelia.

De er altsaa selv en Elsker og Kjender af Poesie?

Søren.

Jeg smigrer mig dermed, min smukke Frøken!

Ophelia.

O De er sikkert Digter! Jeg kan see det paa Dem.
 Dem er det, Dem, min Herre! som Muserne gjøre
 Besøg hos, som Digterne sige.

Søren

(med en forstilt Skamfuldhed.)

Betænk, naadige Frøken! . . . besøge mig! . . .

en Ungkarl! det var imod Belansthændigheden. Overalt ere de ni Muser alt for gamle for en Mand i min Alder. Jeg maae begeistres af en tiende Muse, een der har Ungdom og Yndighed. (Efter.) Oh jeg kjender vel en saadan, men . . .

Ophelia.

De maae endeligen lade mig see nogle af Deres utrykte Poesier.

Soren.

De vil ydmyge mig. Hvorledes skulde mine usle Smørerier kunne holde Prøve ved Siden af Deres Mesterværker? Forresten bestaaer min Styrke egentlig i disse Inpromptuer, der gjøres i eet Dieblik, og glemmes i det næste, og som man sjelden gjør sig den Umage at skrive op.

Ophelia.

Glød mig dog i det mindste med eet af disse Inpromptuer, som Digterne kalde dem.

Soren.

Strax? naadige Frøken? . . . Vilde De ikke forunde mig et Par Dages Tid til at betænke mig i?

Ophelia.

Betænke Dem? o det behøver De ikke. De er sikkert stedse begeistret.

Soren.

I det mindste burde jeg være det i Nærvarelsen af den tiende Muse.

D 2

Ophelia

Ophelia (skrivende.)

Bravo!

Søren (dikterer.)

Englemilde! ikke ilde vilde elske mig!

Ophelia.

Bravissimo!

Søren (dikterer.)

Jeg dig med bestandig mandig Kjerlighed tilfulde
fulde elske, Rebeliske!

Ophelia.

Guddommeligt! elske og rebeliske . . . det over-
gaaer alt hvad jeg endnu har seet af Poesie.

Søren.

De smigrer. Men tillad mig at slutte.

(Reciterer videre.)

Øh! dig ei at være troe, o Ophelia! det . . .

Ophelia.

Ophelia! hvad skal det betyde?

Søren.

Tillad mig at forklare Dem det, naar Verset er
tilende. (Reciterer)

Var at sætte paa mig en ret net flet Plet.

Ophelia.

Jeg forgaaer af Glæde over denne himmelske Poesie.
Det er som Sphæernes Sang, som Digterne
ne sige.

Søren.

Jeg Kammer mig virkelig, min deilige Frosken,
over en saadan Bagatelle. Ophes

Ophelia.

Min Gud! kalder De det en Bagatelle? Jeg var saa glad da jeg hørte treë Ord. efter hinanden at rime, og jeg troede at det var det høieste som Konsten kunde drive det. Men saa kommer De, i det sidste Vers med en ret, net, slet Plet. Det har jeg endnu aldrig seet Magen til. Jeg beder Dem: lad mig høre det. eengang endnu, for at see om jeg ikke har skrevet Feil.

Søren.

Med megen Fornøielse. Og saa skal jeg tage mig den Frihed at mærke Rimene for Dem.

(Reciterer, og Ophelia følger efter paa Papiret.)

Deilige!

Lige=

=Som Solens Skjer

tier!

Din Munds Kandes Balsom

Som

Som=

=merens er.

D!

at troe

som Duen,

du en

Due liig,

Engelmitbe!

ikke. ilde

wilde

elste mig!

Seg dig

med bestandig

mandig

Kjerlighed tilfulde

fulde

elste

Rebelste!

Thi dig ei at være troe,

O

O:

Ophelia det,

Var at sæt

ste paa mig en ret

net

flet

Plet.

Ophelia.

Det kan man kalde Poesie. Jeg gad nok see hvad Recensenterne torde vove paa at lasse i et saadant Madrigal. O du Thaarup! du Thaarup! Hvorfor har du ikke gjort saadanne Vers?

Søren.

Jeg er uendelig smigret, min Deilige! med at De finder Formen raalelig. Men værdiges dog at sige et Par Ord om Materien.

Ophelia.

Materien . . . jeg veed ikke . . . kan jeg vel . . . Overalt . . . Hvem er den Ophelia, De mener?

Søren

Søren

(Paa begge Knæe.)

Hvem uden Dem? deiligste Datter af Hippocrene og Pegasus! (Kysse hendes haand.) Tillad mig at kysse den hjælperige Haand, der har umaget sig med at bringe min Hjernes Foster til Verden!

Ophelia.

Staae op! staae op! jeg besværges Dem, som Komedieskriverne siger.

Søren.

Jeg staaer ikke op fra Deres Kædder, førend De bønholder mig. Jeg elsker Dem . . . De tier . . . Gud! skal jeg fortvivle eller haabe?

Ophelia.

Staae op! Jeg bønholder Dem; som det hedder hos Digterne.

Søren (staaer op.)

Min Glæde er som Bækken.

Ophelia.

Deres Person og Deres Talenter staaer mig an. Men een Ting staaer endnu tilbage: Deres Helbred? . . . Jeg gysrer allerede ved Tanken om . . . at blive Enke.

Søren.

O jeg er næsten vis paa at blive ubødelig. Hver Gang jeg seer min Doctor paa Gaden, gaaer jeg om ad en anden Gade, for ikke at møde ham; og
det

det af Skamfuldhed, for i de sidste sex Aar har jeg ikke havt saa meget som en Venuelse engang.

Ophelia.

Velan da! saa antager jeg Deres Tilbud. Ar m' omflyng et! . . . Favnopflyng et! som Digteren siger.

Søren.

Ypperligt! Og jeg, til Deviis paa min Erkjendtlighed, lover jeg Dem Stangodset.

Ophelia.

Naar jeg skal sige Sandhed, er det ogsaa blot dette Haab, der bevæger mig til at forandre min Stand; thi jeg forudseer, at denne Forandring vil skade mine Studeringer. Les Muses sont vierges, siger Ordsproget.

Søren.

Hvorledes, min Deilige! De kan ogsaa Engelsk?

Ophelia.

Engelsk? Kjender De ikke Forskjellen paa Fransk og Engelsk?

Søren (assides.)

Fanden fare i det! (hoit.) Jo vist, min Deilige! men det kommer sig deraf, at De har en saa fortræffelig Udtale i det franske Sprog, at man skulde troe at det var Engelsk De talte. Men, min uforsignelige Gudinde! De har ved Deres Samtykke gjort

gjort mig saa lykkelig, som nogen Dødelig kan blive; min Lykke vilde blive Gudernes Liig, ifald De vilde værdiges at forfatte Deres Kjærligheds-Erklæring paa Gudernes Tungemaal.

Ophelia.

Jeg skal tænke derpaa.

Søren.

O Deres Tanker ere mere hastige end Tanken. Jeg veed at De kan tale baade i Vers, og i Prosa, og i solut Stiil, eftersom De behager, ligesaa let som en anden taler Hverdags-Sprog. De gjør sikkert Vers i alle muelige Sprog.

Ophelia.

Gikke uden i mit Modersmaal. Jeg er det danske Sprogs Borger, som Digteren siger.

Søren.

Altsaa et lille bitte dansk Vers, paa Stantepe.

Ophelia.

Jeg faaer sige Dem. Hør nu.

Min Læbe

Skal stræbe

Min Elskov at udtrykke.

Søren:

Min Gud! den Bise har De dog vel neppe gjort. Det var min Moders Livstykke. Jeg kan huske at hun sang den altid for mig, naar hun vilde have mig til at sove.

Ophes

Ophelia.

Ekjelmæmester! jeg mærker at De er ikke let at narre. Altsaa af en anden Art. De skal see at jeg, ligesom De, er Elskerinde af de meget korte Vers. Jeg vil skrive Verset op. Ikke sandt? Jeg har Papiir i mit Bademecum.

Soren.

Et uforligneligt Indfald! (Ophelia sætter sig og skriver.) Min Gud! hvor hastig! Det gaar som det var smurt, som Ordsproget siger.

Ophelia

(efter at have skrevet, læser)

Troc mig!

Jeg dig

Inderlig

Elsker af mit Hjerte.

Tag min Haand hen . . .

Soren

(kysker hendes haand.)

O lad mig kysse denne deilige Haand.

Ophelia (læser.)

Tag min Haand hen,

Beste Ven!

Dil Pandt paa den

Kjerlighed,

Som jeg veed

Med Besteed

Du begjerte.

Søren.

Guddommeligt! Men eet mangler endnu i min
Lykke.

Ophelia.

Og det er?

Søren.

Digterindens Navn under Berset.

Ophelia.

Ikke andet? Der har De det. (Skriver sit Navn og
siger ham Berset.) Er De nu forniøiet?

Søren.

O lad mig kysse den guddommelige Mund,
som . . . (vil kysse hende.)

Ophelia.

(Skyder ham fra sig)

Stille Fusetast! der kommer nogen. Taus-
hed! . . . hører De?

Søren.

Jeg er som en Bjørn, der har Laas for Munden.

Ophelia.

Og dermed være nu dette nok sagt om den Ma-
terie; som der staaer i Bornholms Beskrivelse.

S y v e n d e S c e n e.

De Forrige. Mad. Svik.

Mad. Svik.

Froken! Deres Søstre kommer.

Ophelia.

Ophelia.

Sa lad Dem komme. Jeg har aftalt, og vil ikke være dem i Veien. Jeg gaaer. Men hør: (affides til Søren.) Naad dem fra at gifte sig.

Søren.

Det forstaaer sig. Endskjøndt i sig selv kunde det være det samme, for de skulde dog ikke faae Stamgodset.

Ophelia.

Det sikreste er dog det beste. Farvel!

Søren.

Adieu, gratieuse Gratie!

Ophelia

(i det hun gaaer, synger.)

Saa kommer din Grethe vel cengang i Høst.

Titte Scene.

Mad. Svik. Søren.

Mad. Svik.

Det gaaer ret godt, synes mig.

Søren.

Saamænd! Vor Herre lægger sin Drøielse i min Døring. Nu har jeg da fem paa Halsen foruden dig.

Mad. Svik.

Og dermed er det endnu ikke gjort. De andre to har jeg gjort saa begjerlige efter at see dig, saa de brænder i lys Lue.

Søren.

Det vil da blive en forfækkelig Ildbrand, naar de faaer mig at see. Lad der gaae Bud efter Sprøiterne.

Mad. Svik.

Ja tænk nu paa hvad du har at gjøre, for ret strax har vi dem.

Søren.

Dog vel, for Fanden, ikke begge paa eengang?

Mad. Svik.

Jeg frygter for det. Ingen af dem vil være den sidste.

Søren.

Død og al Ulykke! hvorledes skal jeg da bære mig ad?

Mad. Svik.

Det maae du see til; men det siger jeg dig: gaaer det galt, saa er det ude imellem os to.

Søren

I Guder og Helgene! staae mig bi denne eenske Gang, saa skal jeg aldrig bede jer om noget mere.

Mad. Svik.

De kommer, nu Dreng stive! Jeg gaaer.

(Gaaer og aabner Døren for dem.)

Niende Scene.

Søren. Antoinette. Maren.

Antoinette.

Kan du dog ikke gie, til jeg har talt med Manden?

Maren.

Jeg vil kun sige to Ord til ham. Hør nu, saa skal jeg sige . . .

Antoinette.

Du kan ikke, Søster! du kan ikke lade det blive ved to Ord.

Maren.

Jeg vil tale to Ord, tree Ord, fire Ord, fem tusende Ord med ham, saa mange som jeg aarfer. Hør nu Herr Procurator! saa skal jeg sige . . .

Antoinette.

Søster! du er utaalelig. Herr Advocat! Tiden er kostbar, og jeg skal bede Dem, at De ikke vil bryde Dem om, hvad hun siger. Det er mig, som det tilkommer at afgjøre Affairerne med Dem.

Maren.

Ja snak du for din Veste! (tager Søren til Side.)
Kom og sæt Dem need og hør, saa skal jeg sige Dem . . .

Antoinette

(trækker ham til den anden Side.)

Hør ikke paa hende, hun dræber Dem med Snak.

Ma

Maren

(trækker ham til sin Side.)

Kom kun, kom kun, og vær ikke bange. Hør
nu . . .

Søren (til Maren.)

Tillad mig blot at sige to Ord til Deres Frøken
Søster, saa skal jeg siden være lutter Dre.

Maren.

Nu paa det Vilkaar tillader jeg det.

Søren

(tager Antoinette til Side.)

Vil Deres Naade tillade mig et lidet Krigspuds,
saa skal jeg faae Deres Søster til at gaae?

Antoinette.

Meget gjerne, ifald De troer at det kan lykkes
Dem.

Søren.

Men De maae love mig ikke at tage mig ilde op
hvad jeg gjør.

Antoinette.

Det lover jeg.

Maren (utaalmodig.)

Men faaer det ingen Ende? . . . Hør nu saa
skal jeg . . .

Søren.

Strax, min Frøken! (til Antoinette.) De behager
altsaa at gaae lidt til Side.

(Antoinette sætter sig paa en Stoel i Baggrunden.)

Seibergs Skuespil. 3die Deel.

P

Ma

Maren.

Naa, saa fik vi da endelig Fred. Hør nu en gang, saa skal jeg sige Dem . . .

Søren.

Jeg beder blot om Tilladelse, naadige Frøken! at sige endnu et Par Ord. Deres Affaire er mig gandske fuldkommen bekendt. De ønsker at blive Eier af Stamgodset, og dertil er aldeles intet andet Middel, end at De forekommer Deres andre Søstre med at gifte Dem.

Maren.

Det skulde jeg vel kunde beqvemme mig til, naar ikke den Ulykke var, at en Mand altid vil lægge sit Ord i Lauget med. Hvor finder man en Mand, der ikke har den Lyde? for hør nu, saa . . .

Søren.

Det er dog vel ikke umueligt. Jeg kjender i det mindste een Mand, der er en stor Mester i at tale og høre.

Maren.

Og hvor finder man da dette Vidunder?

Søren

(tager hendes Haand.)

Naadige Frøken! tillad min Taushed at tale.

Maren

(trækker Haanden til sig.)

Hvad betyder det? Er det maaskee Dem selv?

De

De vil bilde mig ind, at De skjætter om at høre, og at De kan lade være at tale? Og De er Profurator? Det Slags Folk kan ikke finde sig i nogen af Delene; for hør nu, saa

Søren.

Derfor er jeg heller ikke ret oplagt til at være Profurator. Min Fader, der kjendte min Karakter, vilde altid at jeg skulde være Hører ved en latin Skole, men da der ingen saadan Plads var ledig, saa søgte han om at faae mig til Landstingshører, da, til al Ulykke for mig, Landstingene bleve ophævede. Tillad mig . . . (Stribet hendes Haand igjen.)

Maren.

Og hør nu: hvad har De i Sinde?

Søren.

At trygle Dem om Tilladelse til at høre paa Deres Tale til mit Livs sidste Ende.

Maren.

Hvorledes skulde det gaae til? For hør nu saa

Søren.

Skjenk mig Deres Haand og Hjerte! Ak! jeg hører saa gjerne Deres Tale. Den er sød som Honning. Og seer De, hvad jeg skal gjøre. (Tager et Horn op af Kommen og holder for Mret.)

Maren.

Hvad skal det betyde?

Søren.

Det er et Hørerør. Uagtet jeg ikke er døv, skal jeg dog altid bruge det, for det hjælper til, at man hører destobedre.

Maren.

Der er noget i hvad De siger; men hør nu
saa

Søren.

Og uden at tale et eeneste Ord skal jeg make det saaledes, at Stamgodset skal tilfalde Deres Afkom.

Maren.

Vidste jeg, at De kunde holde Ord, hør nu
saa

Søren.

Derpaa giver jeg Dem min Obligation paa stemplet Papir, og lover Dem, at jeg aldrig skal tale, uden naar De spørger mig om noget, og saa naar De er træt af at tale.

Maren.

Og saa er jeg saa bange for Børneskrig; for seer De

Søren.

Det faaer De finde Dem i, min naadige Frøken! Der er ingen Rose uden Torne. Giv mig Deres Haand.

Maren.

Top! der har De den. (Giver ham Haanden) For hør nu, saa skal jeg

Søren.

Søren

(Kysser hendes Haand og holder Hornet for Øret.)

Antoinette

(Som i nogen Tid har vist megen Utaalmodighed, reiser sig og kommer frem.)

Hvad skal det betyde? Er det Spøg eller Alvor?

Maren.

Du kan tage det for hvad du vil, min Søster.
Men hør engang, saa skal jeg sige dig . . .

Søren

(holder for hendes Mund.)

Sig hende intet, min Beste! Men tillad mig blot at tale fem Minuter med hende allene, saa skal jeg være hos Dem, og aldrig høre paa nogen anden.

Maren.

Fem Minuter! det er en lang Tid. Men jeg faaer vel finde mig deri. Skynd Dem og see om De kan gjøre det af i halvfemte; for hør nu saa . . .

Søren.

Kjæreste Veninde! jeg skal gjøre mit beste. Men gaae nu.

Maren.

Nu vel da; jeg gaaer; men jeg har saa uendelig meget at sige Dem. (Gaaer.)

Tien de Scene.

Antoinette. Søren.

Antoinette.

Herr Advocat! jeg vil dog ikke haabe at dette var Alvor?

Søren.

Ik Deres Naade! det var kun General-Presiden paa en Rolle, som jeg har foresat mig at spille, med Deres Tilladelse.

Antoinette.

Jeg forstaaer ikke hvad De vil sige dermed, min Herre!

Søren (paa Knæ.)

Deres Naade fornærmer ikke allene mig, men Dem selv, naar De troer at man kan elske Deres Søster, efterat man har havt den Lykke at see Dem. Mit Hjerte brænder i lys Lue . . .

Antoinette.

Herr Advocat! De glemmer hvem De er, og hvem jeg er; hvad Afstand der er imellem os.

Søren.

De har Ret. Naar jeg tænker paa Deres Meriter og Fortjenester er Afstanden uendelig stor. Men her De derimod Fødselen, saa torde jeg maaskee endda . . .

An

Antoinette.

Hvorledes det?

Søren.

Denne lykkelige Omstændighed, eller ulykkelige . . . eftersom Udfaldet bliver . . . møder mig til at bryde min Taushed. Jeg er ikke den, som De antager mig for. Jeg lever her incognito. Vilde Deres Naade tillade . . .

Antoinette.

Staae op, min Herre! og lad os sætte os ned. Jeg vil gjerne høre Deres Historie.

Søren

(reiser sig og henter Stole. De sætter sig.)

Jeg er . . . Af Deres Naade! jeg kan neppe tale. (Tager sit Torklæde op og tørrer Sniene.) Tilgiv mig denne umandige Udfærd! men mine Ulykker overgaae næsten mine Kræfter. Jeg haaber dog at de næsten ere tilende.

Antoinette.

Fat Dem, min Herre! og tael. Jeg brænder af Begjerlighed efter at høre Deres Skjebne! og min Taushed kan De være overbevist om.

Søren.

Den vil jeg ogsaa underdanigst udbede mig, Deres Naade! Jeg maae da have den Ære at sige, at jeg er en Adelsmand fra Genf, og Commandeur-Capitaine i Statens Tjeneste. Min Adels er just ikke

ikke meget gammel, heller ikke har mine Forfædre erhvervet sig den ved blodige Bedrifter, men ved nyttige Opfindelser. Det var min Oldefader der opfandt den Kunst at garve Huden paa levende Kreature, og at gjøre Parykker af Kartøfler. Derfor blev han ogsaa nobiliteret. Faderen før ham havde opfundet en Dampmaskine, hvormed man kan barbære et heelt Regiment Soldater paa eengang. Deres Naade kan selv begribe hvor vigtig den Opfindelse maae være, især i Krigstider, deels fordi Staa-ten derved sparer den Mængde Feldtskiersvende, som en Armee ellers maae slæbe med sig; deels ogsaa fordi man, siden den Maskine kom i Brug, altid kan begynde en Bataille et Par Timer tidligere om Morgen end forhen, og saaledes faae et Par Timer tidligere Feierabend.

Antoinette.

Det er vel mueligt. Men nu videre med Deres Historie.

Søren.

Da nu vores Familie var blevet nobiliteret, saa forstaaer det sig selv at den ikke længere kunde befatte sig med Physik og Algebra, som forhen. Vi har altsaa bestandig tjent enten i Armeen, eller paa Flaaden, eller og i Politiken. I denne sidste Bei har især min salig Fader . . . Gud glæde hans Sjæl! det er hans Knæspender, som De seer her . . . i

den Bei har han gjort sig meget berømt. Det var ham der sluttede den sidste Fred med den store Mogul, og tvang Karlen til at afstaae Krabben-Øiland til Genf. Og dog var det ikke den Punkt, der holdt haardest i Traktaten; men den gode Mogul maatte, saa nødig som han endog vilde dertil, bevilge at Studenterne fra Genf, der studere ved hans Academies, har Ret til at gaae med Kaarde ved Siden. Ogsaa vare Studenterne saa taknemmelige derfor, at de skillingede sammen, og oprettede min Fader en Crestotte, som staaer paa Studiegaarden i Genf, under det store Lindetræ.

Antoinette.

Alt dette kan være godt nok. Men jeg ønskede at vide hvorledes De er kommen hertil.

Søren.

Der rører De ved Bylden, min Naadige! men Sandheden maae for en Dag. Jeg traf engang Storadmiralen i et Hus, som jeg undseer mig ved at nævne i Deres Naades Nærværelse. Vi drak en Bolle Punsch sammen, og derefter kom vi i en Dispyt, som saa let hender sig paa de Steder. Det eene Ord toeg det andet, han fordrede mig ud, jeg havde den Ulykke at stikke ham ihjel; og tænke engang, det var min Chef. Jeg maatte da flygte, og, for at blive ubekjendt, ifald nogen skulde sætte efter mig, kaldte jeg mig slet og ret Sommer, isteden for at mit

Adels

Adelsnavn i Genf er von Sommer. Det er nu fem Aar, jeg har opholdt mig her, uden at kunde faae Lov til at komme hjem, for Storadmiralens Familie er meget mægtig; men til Lykke for mig er min Morbroder nyelig blevet Cancellie-Præsident, og han har skaffet mig Moratorium. Det gaaer med Lykken, som med Ulykken, een kommer sjelden allene. Samme Post, som bragte mig mit Moratorium, bragte mig ogsaa den Efterretning, at min ældste Frøken Eosier skal giftes med Prindsen af Jerusalem.

Antoinette.

De opgiver da ventelig Deres Advocatskab?

Søren.

Det forstaaer sig, Deres Naade! det vilde være uanstændigt for mig at vedblive længere med det Lovtrækkerie. Men jeg maae først bringe alle de Sager i Orden, som man har betroet mig. Og saalænge indtil det er skeet, ønsker jeg at alt hvad jeg har sagt Dem, maae blive en Hemmelighed imellem os.

Antoinette.

Det kan De forlade Dem paa. Men Deres Broder . . .

Søren.

Min Broder? . . . hvem mener De? . . .

Ja han . . .

Antoinette.

De veed jo dog at han var her i Formiddags?

S 3

Søren (noget forlegen.)

Gandske rigtig . . . Jeg veed det nok
 men (fatter sig.) Jeg skammer mig derover;
 men jeg faaer da sige Dem, at han, Himlen være
 lovet! er kun min Broder i Lovbogen. Advocaterne
 her i Byen ere ligesom Herrenhuterne; de kalde hin
 anden Brødre, og Deres Koner sige Søstre til hin
 anden. Saaledes hænger det sammen med Slægts
 skabet. Men jeg skal snart rive mig løs fra det Bro
 derskab.

Antoinette.

Ja saa . . . men hvad er da Deres Hensigt?

Søren:

O Deres Naade! min Beslutning var taget før
 end jeg saae Dem. Men hvorledes skulde jeg nu
 kunde forlade dette Land!

Antoinette.

Min Herre! . . .

Søren.

Mit Hjerte er borte; og kom jeg hjem til mit
 Fødeland uden Hjerte, vilde jeg kun gøre en slet
 Figur. Nei, jeg bliver her.

Antoinette.

Betänk dog hvad De gjør! . . .

Søren

(reiser sig, og gaaer et Par Skridt frem paa Theatret.)

Gruesomme! hvor De plager mig! Nei der er
 ingen

ingen Lykke for mig i Verden, ifald jeg ikke bliver
Eier af Dem.

Antoinette

(reiser sig og holder Tørklædet for Øinene.)

Forfører! gaae bort, og lad mig være ufristet.
Jeg skjælder for min Svaghed. De vil maaskee mis-
bruge den? Jeg tør ikke troe Dem.

Søren

(paa Knæ, griber hendes Haand.)

Jeg sværger Dem ved min salig Faders og Mor-
ders hellige Skygger, at jeg elsker Dem som min
Djesteen, og at De skal see mig døe for Deres skjøn-
ne Fødder, ifald De ikke forbarmer Dem over mig.

Antoinette.

Staae op! Gud forbyde, at jeg skulde være Skyld
i Deres Død!

Søren

(reiser sig, og kysser hendes Haand.)

Uforlignelige! De er da min?

Antoinette.

For evig.

Søren.

O at jeg havde her min hele Formue, som har
været konfiskeret, men som nu er givet mig tilbage.
Jeg burde være hovedriig, naar Staten havde gjort
for mig hvad den burde. Men, imellem os sagt,
Kongen af Genf er en Gnausere. Imidlertid er
min

min Formue ikke ubetydelig, og jeg skal lægge den
heel og holden for Deres Fødder.

Antoinette.

Derom taler vi en anden Gang. Men nu maae
De sige Søster Maren Sagens Sammenhæng. Hun
venter Dem med Længsel.

Søren.

Det er mig umueligt. Det overlader jeg til
Dem.

Antoinette.

Nu vel da; jeg skal bringe den Sag i Rigtighed!

Søren.

Jeg maae ud i den frie Luft, for at drage min
Aande. Glæden knuser ellers mit Hjerte.

Antoinette.

Saa gaae da, men kom snart igjen.

(Søren knuser paa Fingeren og gaar.)

Ellevte Scene.

Antoinette (allene.)

Det var et godt Indfald vi fik at reise til Kjø-
benhavn. Sagerne har nu faaet den Vending, som
jeg vilde at de skulde faae. Men hvor vil mine Sø-
stre ikke gjøre store Dine, naar de faaer høre hvad
der er passeret, især den stakkels Maren! Det er
dog ikke saa gandske rigtigt at gjøre saaledes Nar af
hende O hvad! det siger intet.

Tolvte

T o l v t e S c e n e.

Antoinette. Magdalene.

Magdalene.

Det er vel, at jeg endelig fik min stakkels Hund til at sove. Nu skal jeg fortælle dig noget Søster

T r e t t e n d e S c e n e.

De Forrige. Maren. Dphelia.

Maren.

De fem Minuter er forbi, Herr Advokat! Hør nu saa vil jeg spørge Dem hvor blev Manden af?

Antoinette.

Han er gaaet sin Vej.

Maren.

Saa hør da Søster! disse to kloge Damer vil ikke troe at jeg gifter mig.

Magdalene.

Det har vi ikke sagt; du kan være gal nok til det. Men vi siger bare at det bliver ikke Advocaten som du faaer.

Maren.

Og jeg siger jo; det skal Søster Antoinette være mit Vidne til; for hør nu saa skal jeg

An

Antoinette.

Du er forrykt, Søster!

Ophelia.

Du behøver Nysekrud, som Digterne siger.
Jeg veed nok hvem han har fæstet sine Dine pag.

Magdalene.

Og jeg veed nok hvad jeg veed.

Fjortende Scene.

De Forrige. Cecilia.

Cecilia.

Naar Himlen være lovet, at jeg har gjort den
Sag af! Veed I hvad, Børn! Jeg vil lige saa
gerne sige Jer det nu som siden: Det er sidste Gang
at jeg kjøber, ind til Huset, for jeg har nu i Guds
Navn besluttet, at sætte Foden under mit eget Bord.

Ophelia.

Du vil sværge til Hymens Fane? som Digterne
siger.

Cecilia.

Jeg har intet at bestille med det ugudelige he-
denske Kram, Jeg gifter mig ærlig og kristelig.

Maren.

Jeg vil dse paa, at det er med Viintapperen
her paa Hjørnet; for hør nu saa skal jeg sige Jer . . .

Antoinette.

Det vil jeg ikke haabe; det var at kaste sig bort.

Mag

Magdalene.

Han er Enkemand.

Maren.

Og af de Hellige; for hør nu saa

Ophelia.

Nei det er med en Jødepræst.

Cecilia.

Det er det fornuftigste Ord, du endnu har sagt
i Dag, Ophelia! og dog tager du Feil.

Ophelia.

Hvem er da den lyksalige, treefold lyksalige Dø-
delige? som Digterne siger.

Cecilia.

Advokat Sommer.

Alle (paa eengang med Forundring.)

Advokat Sommer!

Femtende Scene.

De Forrige. Helene og Bredahl.

Ophelia (leer.)

Du er ikke flog Eyster! det er mig hans Hjerte
brænder for, som det hedder hos Digterne.

Antoinette (med Stolthed.)

Og jeg siger at det er mig.

Magdalene.

J tager Feil allesammen. Mig er det, og in-
gen anden.

Ma

Maren.

Det er mig, det er mig, spørg kun Søster Antoinette. For hør nu saa skal jeg

Antoinette.

Min Gud! der er uidentivt spillet os et skamommeligt Puds.

Helene.

Hvorledes det? kjere Tante!

Antoinette.

Herr Kammerraad! kjender De en Advocat, der hedder Sommer?

Cecilia.

Søren Sommer?

Bredahl.

Jeg kjender ingen Advocat af det Navn. Min Tjener hedder saaledes.

Antoinette.

Hu! det er affskyeligt.

Helene (til Bredahl.)

Jeg begynder at frygte. Husk paa i Morgen.

Bredahl.

Den Sag maae oplyses. (Gaaer til Døren og raaber.)
Søren!

Sextende Scene.

De Forrige. Søren (i Liberie.) Mad. Sivik.

Mad. Sivik

(til Søren, i det han gaar ind.)

Drene stive! nu bryder Uveiret løs.

Antoinette.

Hvad seer jeg! o jeg forgaaer af Skamfuldhed.

(Kaster sig i en Kænestoel.)

Magdalene

(til Bredahl.)

Er det Menneske der Deres Tjenere?

Bredahl.

Destoværre! jeg vilde ønske at jeg aldrig havde
seet ham.

Ophelia.

Det er ikke mueligt. Han spiller Comedien den
forliebte Authør og Tjener.

Maren.

Jeg troer det heller ikke; for hør nu saa skal
jeg sige Jer

Magdalene

(nærmer sig til Søren.)

Hør, min Ven! Er De Advocat, eller hvad
er De?

Søren.

Kun en simpel Laker, Deres Naade!

Magdalene.

Naa saa er der Betaling for dine Consultationer.

(Giver

(Giver ham Ørefigen) See der; og nok engang, og
nok engang. (Forfølger ham rundt om i Stuen med Ørefigen)
Jeg veed at du holder meget af Ørefigen.

Søren.

Nu ikke mere, Deres Naade! nu ikke mere.
Skaan mig!

Cecilia

(Killer dem ad.)

Skam dig, Søster! at lade Breden og den
onde Mand saaledes faae Magt over dig!

Magdalene.

Jeg vil slaae ham til han ligger død for mine
Fødder.

Ophelia.

Breden er et kort Kaserie, siger Digterne; men
hos Søster Magdalene er Kaseriet saa langt, at
det faaer ingen Ende.

Bredahl.

Skurk! hvor har du understaaet dig at spille
saadanne Streger?

Søren

(peger paa Mad. Svik.)

Spørg hende, som der staaer.

Mad. Svik.

Har De glemt, Herr Kammerraad, hvad De
lovede mig i Morges?

Helene.

Jeg begynder at forstaae Dem; men det gjør Dem meget lidt Være, Madame.

Mad. Sivik.

De burde snarere takke mig, thi jeg troer nok at vi har opnaaet vores Ønske.

Bredahl.

Straffes maae du, gode Karl! for det første er du ude af min Tjeneste.

Antoinette (reiser sig.)

Jeg troer det er bedre, at vi dysser den Sag ned, saa meget som det er mueligt.

Maren.

Det er ogsaa min Mening, for hør nu saa skal jeg . . .

Magdalene.

Jeg har hevnet mig selv, saa er jeg fornsiet. Nu kan han gaae hen og hænge sig, naar han vil.

Ophelia.

Jeg finder at Karlen har Genie. Synden er vel grov, men den skal være ham tilgivet for Inventionens Skyld.

Søren (til Cecilia.)

Og De, naadige Frøken!

Cecilia.

Gaae, gaae, mit Varn. Mig har I ikke fornærmet. Jeg kjender Jer ikke. Jeg har jo aldrig seet Jer.

S:

Søren

(leverer hende et Brev.)

Säg vil da slye Deres Naade det Brev tilbage,
som De veed nok.

Cecilia

(snapper Brevet fra ham.)

Hvorledes! Nederdrægtige! . . . Nei det er
for grovt. Det raaber om Hevn, (til Mad. Svik.) Og
du, Hælerste! . . .

Søren.

Tilgiv mig, naadige Froken! Verden skal dog
forgaae inden Søndag.

Cecilia.

Hvad siger du? hvoraf veed du det?

Søren.

Der staaer i Sibyllas Spaandom, at naar syv
Qvinder rives om een Mand, saa ligger Verden paa
det yderste.

Cecilia.

Skurk! nei jeg tilgiver dig aldrig.

Maren.

Du maae tilgive ham Søster! for hør nu saa
skal jeg . . .

Cecilia.

Aldrig, aldrig! Jeg skal hevne mig, inden jeg
dør, og det over dem begge.

O p h e r

Ophelia.

Det signer dine Folk, Cecilia! der er ingen, der
vansteligere lader sig forsones, end de Skindhellige.

Cecilia.

Slidder Eladder! Jeg har svoret, Gud forla-
de mig! og min Eed den bryder jeg ikke.

(Sæner.)

Syttende Scene.

De Forrige, undtagen Cecilia.

Søren.

Siden de andre tilgiver mig, saa gjør Herren
det vel ogsaa?

Bredahl.

Ja vel; men jeg tager dig ikke mere i min Tjeneste.

Mad. Sivik.

Jeg har lovet at tage ham i min Tjeneste. Men
De holder, hvad De har lovet, Herr Kammeraad?

Bredahl.

Jeg faaer vel holde det.

Helene.

Men paa Vilkaar at denne Historie ikke bliver
bekjendt.

Bredahl.

Og nu, mine kjære Damer! har jeg kun en
Ting at udbede mig af Dem; det er at De samtyk-
ker i mit Giftermaal med Fruen Helene.

U n:

Antoinette.

Det er det beste vi kan gjøre. Jeg har intet derimod. Hvad siger mine andre Søstre derom?

Ophelia.

Jeg samtykker at De gifter hende, Herr Kammerraad!

Magdalene.

For mig kan de gjøre hvad de vil. Jeg bryder mig kun lidt derom.

Maren.

Og jeg giver ogsaa mit Biesald, for hør nu, saa skal jeg . . .

Helene.

Gode Tante!

Attende Scene.

De Forrige. Barbara.

Antoinette.

Der har vi Søster Barbara. Hun har ogsaa en Stemme. Du bifalder vel som vi andre, at vores Broderdatter gifter sig med Kammerraaden?

Barbara.

Det forstaaer sig; men ikke endnu. Hun er for ung, og maae vie, i det mindste til nogen af hendes Tanter ere forsørgede.

Magdalene.

Men vi har jo ikke i Sinde at gifte os?

Bar

Barbara.

Det kan nok være. Men jeg har det i Sinde.

Antoinette.

Og med hvem da?

Barbara.

Nu det skal jo dog eensgang blive bekjendt; alt saa lige saa godt først som sidst. Med Procurator Bartholomæus, som vi saae i Morges.

Ophelia.

Ha ha ha! Det var herligt. Jeg tør sværge paa at det er ham, der staaer.

Barbara.

Den Spirrevip! Nei du skal have Tak; det er ikke saadan en Vindspiller; det var en smuk, sædelig, arbeidsom og sparsommelig Mand.

Søren

(lægger Plasteret paa sit Die.)

Al Deres Naade! tilgiv mig! denne sædelige, arbeidsomme og sparsommelige Mand, det var mig.

Barbara.

Svorledes! det er et uhyrt Skielmsstykke; og du er kuns

Nit-

Tittende Scene.

De Forrige. Mette

(driavaad med en drjppende Paraphe.)

Helene

(løber imod hende.)

Kjere Tante! hvad fattes Dem? hvorledes hænger det sammen?

Mette

(stænger sig i en Lænestoel.)

O jeg kan ikke mere; jeg er færdig til at forgaae af Harmen.

Antoinette.

Hvor har du været? Søster!

Mette.

I Haven.

Ophelia.

Og hvad bestilte du der?

Mette.

Jeg læste.

Magdalene.

Det var vist nok noget af hendes sædvanlige Vaar.

Barbara.

Og du mærkede ikke at det regnede?

Mette.

Skaan mig dog for Jeres Spørgemaal.

Maren.

Jeg troer jeg begriber det; før hør nu saa skal jeg . . .

Ophelia.

Jeg vil døe paa at det Genie, der staaer, har spillet hende et Puds ogsaa.

Antoinette.

Kjender du en Mand, der hedder Søren Sommer?

Mette.

Den Nederdrægtige!

Mad. Svif

(til de andre, saa at Mette ikke hører det.)

Elsk stille! jeg skal siden fortælle Dem Sammenhængen.

Bredahl

(til Mette og Barbara.)

De kjender min Kjerlighed for Deres smukke Broderdatter. Deres andre Søstre bifalder. Jeg mangler endnu Deres Samtykke.

Mette.

Mit hør De.

Barbara.

Og mit ligeledes.

Helene.

Tak, kjereste Tanter! hvor lykkelig gjør De mig ikke i Dag!

Søren (til Barbara.)

Deres Naade tillader mig altsaa at jeg leverer Dem Deres Ring tilbage, og udbeder mig min igjen.

(Vil levere hende Ringen.)

Barbara.

Nei, min Søn! nogen Straf maae du dog have for dine Sjelmstykker. Din Ring faaer du ikke tilbage; og min kan du gjerne beholde, for den er kun Sølv forgyldt. Havde den været af Guld kan du være forvisset paa at jeg ikke havde givet dig den.

Mette.

Det er da en, affkyelig Roman, man har spillet med mig.

Mad Svif (til Søren.)

Nu skal vi see at han har været saa uforstaaet, at give den Ring bort, som jeg har foræret ham.

Søren.

Jeg tilstaaer det, men jeg var nødt dertil; og naar du vil søge lidt, saa finder du sagte en bedre Ring at give mig.

Mad. Svif.

Slubbert!

Bredahl.

Altsaa evig Taushed, med hvad der er paßeret.
(til Søren og Mad. Svif.) Kommer denne Historie ud, faaer I ingen værre Fiende, end mig.

Mad.

Mad. Svif.

Bær forvikset paa vores Tausshed.

Ophelia.

Fingeren for Munden, saa gjorde Hippocrates;
han var Gud for Tausshed, som Digterne siger.

Maren.

Men jeg svær ikke for min Mund, for hør nu
skal jeg . . .

Magdalene.

Ja det ligner dig, Sladder-Maren!

Søren

(til Madame Svif.)

Nu troer jeg, at jeg dog har fortjent en Flaske
Vin, og saa det du veed nok selv.

Mad. Svif

(giver ham et Dresigen.)

Der har du, for det første, det du veed nok selv.

(Dækket falder.)

Den

Den gamle Skuespiller.

Comedie i een Act.

Forfatterens gamle Ven Schwarz tilegnet.

Personerne.

Erøn, under Navn af Brun; en gammel Skuespillet.

Madame Erøn, hans Kone.

Lysias Snic, Profurator i Ebbeltoft; Fætter til Erøn.

Syppocrates Snic, Feldtskjer i Ebbeltoft, den forrige
Broder.

August, Profuratorens Søn.

Lovise, Feldtskjerens Datter.

Jomfrue Wims, en Skuespillerinde.

Henrich, Erøns Tjener.

Skuepladsen er hos Erøn i Helsingør. Den fore-
stiller en Sal med to Kabinetter, eet paa hver Side,

.....☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆.....

Første Scene.

Grøn. Madame Grøn (i Rejseklæder.)

Grøn.

Men, min gode Kone

Mad. Grøn.

Men, min fjere Mand

Grøn.

For en Kone, der i mere end tyve Aar har spillet unge naive Pigers og Elskerinders Roller, er du mig i Dag alt for meget Skjendegjæst.

Mad. Grøn.

For en Mand der i tredive Aar har spillet Tjener- og Intrigant-Roller, er du mig alt for lettroende, alt for svag, alt for fæielig.

Grøn.

Hør, min beste Veninde! du gjør alt hvad du kan for at lade som du var ond; og i Grunden er du dog en god Kone.

Mad. Grøn.

Det er dig der upaatvivlelig er en god Mand, ret en iegod Mand. Men har du dog ikke der gjort mig

mig et net Stykke Arbejde færdigt i de fjorten Dage, jeg har været i Kjøbenhavn? Dingtet var allerede kommet derhen, og det blev mig sagt, at man ikke taler om andet i hele Helsingør. Hvorledes, min kjære Mand! du som er elsket og agtet af alle, som omgaaes med de beste Huse saavel her, som i Kjøbenhavn; der eier en betydelig Formue, som en brav Mand testamenterede dig af Afgiftelse for din Nærskafsenhed og dine Talenter; hvorledes? her engang, du modtager, og det ret paa den venkabeligste Fod, en liderlig, en slet Karl, der har gjort sig skyldig i en Bortførelse

Grøn.

En Bortførelse! hvad er det du siger? Kone!

Mad. Grøn.

Saa du maae nu sige hvad du vil, saa er og bliver det dog en Bortførelse. I de Comedier og Skuespil, som vi har spillet sammen i gamle Dage, der er det meget godt; men udenfor Skuepladsen, der er det meget slet; og for at gjøre Forargelsen fuldkommen, saa indlogerer du i dit eget Huus den stakkels Pige, der er en lille Gjante, en lille uestertænksom, for ikke at sige noget som er værre; for du maa nu ende og vende Sagen som du vil, saa er og bliver det dog en evig Sandhed, at en Pige, der forlader sine Forældre, for at rende bort med

en

en Slunk, hun fortjener . . . Ja du har ret; jeg er god, from, overbærende; men, paa min Ære, dette er noget, som kan sætte Blodet i Oprør, og mit er kommet i Raag.

Grøn.

Men hør nu, Kone! her er jo ingen Bortførelse i den hele Historie. Nigen kom her gandske allene med Posten, og et Par Dage derefter kom det unge Menneske til Fods, med sin Byldt paa Nakken. Jeg var paa Prove, for at vise disse Skuespillere, som er kommet hertil, hvorledes Condeman og Rose spillede deres Roller i gamle Dage; man kommer og siger mig at et ungt Fruentimmer ønskede at tale med sin Onkel Akteur Grøn. Du veed at man ikke kalder mig anderledes over hele Byen, uagtet jeg ikke mere spiller Comedie.

Mad. Grøn.

Ja det veed jeg. Nu videre.

Grøn.

Jeg kommer hjem, og finder der en lille Pige, med et net aabent Ansigt, men som sloeg Dinene ned, rødmede, skjelvede, stammede, og sagde at det var hende fjert at gjøre mit Bekjendskab; at hun og August ingen anden Tilflugt havde end mig; at August maae komme i Morgen eller i Overmorgen; at jeg nødvendig maae gifte dem med hinanden, uagtet det er imod deres Forældres Villie; og at jeg, saa-

Leibergs Skuespil. 3die Deel. N længe

længe indtil det kan ske, maae skjule dem begge hos mig; at jeg har Ord for at være en retskaffen Mand, og at man ogsaa kan see det paa mig. Hvordan fanden vilde du, Kone, at jeg skulde kunde staae imod alt dette?

Mad. Grøn.

Det forstaaer sig, min kjære Mand! Den lille Hykler ske veed ret godt, at hvem man ikke faaer Bugt med paa anden Maade, den fanger man med Smiger.

Grøn.

Jeg kjendte rigtig nok dygtig paa hende, men saa var det ogsaa forbi, og jeg beholdt hende i Husset. Du skal selv see, at det er ret et vakkert indtagende Barn. Og da nu den unge Herrekom, saa laste jeg ogsaa Loven og Propheterne for ham, og sendte ham siden hen til et Værtshuus, hvor jeg rigtig nok betaler et Bærelse for ham, og alt hvad andet han ikke nyder her i Husset. Og sig mig nu paa din Samvittighed: kunde jeg lukke min Dør for to Beslægtede, to saa nær beslægtede? siden August er en Søn af min Kætter Herr Lysias Smit, den meest berygtede Lovtrækker og Vinkelskriver i hele Ebbeltoft; og Lovise en Datter af hans Broder Herr Doctor Hippocrates Smit, den meest frygtede privilegerede Mennekeslagter, som hele Jylland eier.

Mad. Grøn.

Og just fordi det er dine Beslægtede, burde du
have

have været haard og ubøielig; først for de gode Sæders Skyld, og dernæst for at hævne dig.

Grøn.

Sy Kone! det mener du ikke med.

Mad. Grøn.

Ikke det? Ja ondt vilde jeg nu just ikke gjøre dem; men heller ikke meget godt. Har du ikke Mars sag til at være vreed paa din hele Familie, saa har ingen det. Da du, for nogle og tredive Aar siden, fulgte dit Talent . . . for du havde virkelig et Talent, min gode Mand . . . og gav dig til Comedien, hvordan opførte da din hele Familie sig imod dig? dog maae jeg undtage din Fætter Skipperen, som jeg maae lade vederfares Ret. De fornærmede dig paa alle muelige Maader; behandlede dig Ilet; forfulgte og bagvaskede dig; chicanerede dig; førte dig Processer paa Halsen; trykkede Skamkrifter imod dig, fik Rector Magnificus til at give dig en Grettesættelse; gjorde alt hvad de kunde for at faae dig gjort arveløs af din Fader, der havde sat sig i Hovedet, at du skulde være Præst; og kjøbte endelig tilsidst Kabaler, for at faae dig udpebet. See saaledes bar din hele Slægt sig ad; den vilde aldrig see dig for sine Dine; kaldte dig en forhærdet Synder; og dømte dig allerede her i Livet ned i Helvedes Afgrund. Og hvem vare de værste af dem alle? Netop denne berygtede Herr Prokurator, og denne frygtede

Feldtskjer, som jeg ikke kjender, som jeg aldrig har seet, aldrig vil see, og som jeg haaber, med Guds Hjelp, aldrig at faae at see.

G r ø n.

Nu, alt det veed vi; og hvad kommer saa derudaf?

Mad. G r ø n.

Lad mig faae udtalt: Siden efter gjorde du Lykke og Opsigt, som Skuespiller; nu begyndte de da ikke mere at skamme sig ved dig; men at forlige sig med dig, det tænkte de endnu ikke paa. Men aldrig saa snart dør, for nogle Aar siden, din Ven, og efterlader dig sin hele Formue, hvorved du blev sat i Stand til at tage din Afsked, og at leve i Hvøelighed paa dine gamle Dage, førend de gjorde alle muelige Forsøg paa at blive Venner med dig, siden de veed at vi ingen Børn har. See, saadan er Verdens Gang: er jeg fattig, kjender ingen mig; er jeg riig, søger alle mig. Hidindtil har du været stolt nok til ikke at give dig af med dem; og det er ret brav. Men nu, min gode Mand! . . . du maae have Karakter, ligesaavel udenfor som paa Theatret; den har du altid havt førend i disse Dage. Hvorfor mangler du den nu?

G r ø n.

Det er fordi mine to Herrer Fætttere opføre sig imod disse stakkels unge Mennecker, netop ligesom
de

De har opført dem imod mig. August og Lovise holder af hinanden fra deres Barndom af. Deres Forældre, der ikke ere rige, ere komne i Klammerie sammen angaaende en usel Toste, som der kanstee kan sees en halv Skjeppe Korn i. Fra den Tid af siger Feldtskieren i alle Selskaber at hans Broder Profuratoren er en Vinkelskriver; og Profuratoren siger, at hans Broder Feldtskieren har dræbt flere Patienter, end han selv har ruineret Folk, der førte Processer. Seer du: slette Handlinger, dem tilgiver man, men Sarkasmer forglømmes aldrig. Nu ere de da altsaa uforsonlige Fiender. De stakkels Børn lider derunder, som jeg vilde have lidt paa den Tid da de forfulgte mig, ifald jeg havde trængt til dem.

Mad. Grøn.

Og du vil blande dig ind i alt dette? Lad alle disse smukke Slægtninger klamres imellem sig selv. Børnene ere ikke bedre end deres Forældre, det tør jeg vædde paa. Vi klamres ikke vi to. Vi tilbade hinanden, saalænge vi vare unge, det forstaaer sig, saaledes maatte det jo være; vi holder af hinanden nu da vi ikke længer ere unge, og saaledes burde det altid være. Vil du beholde Fred og Roelighed i Huset, saa send mig strax denne unge Døgenigt, og denne lille Sjante tilbage hvor de kom fra. Nogle Dalere i Kommen paa Børnene, og et got, tørt, kras-

kræftigt og bidende Brev til Forældre, hvori du lader dem forstaae, at der er mindre ondt i at spille Comedie, end i at lade sine Børn løbe fra sig.

Grøn.

Nu ja vel da . . . du kan have Ret i en vis Henseende, og du veed at jeg aldrig vil gjøre noget som er dig imod. Men du maae selv paatage dig at give dem deres Reisepas. Jeg har ikke Mod dertil.

Mad. Grøn.

Meget vel. Har du ikke Mod dertil, saa har jeg. Lad mig kun raade. Megen Høflighed; megen Nrtighed; men bestemt, fast og alvorlig. Du skal faae at see.

Grøn.

Tab kun ikke Modet, naar du seer dem. See der kommer netop Lovise. Nu kan du begynde strax.

U n d e n S c e n e.

De Forrige. Lovise.

Lovise.

Er det sandt, Onkel, hvad Tjenestefolkene siger, at Deres Kone, min Tante, er kommet hjem fra Kjøbenhavn?

Grøn.

Ja mit kjere Barn! der er hun.

Lovise.

Det fornæier mig, kjære Tante.

Mad. Grøn.

Tjenerinde, Gømsfrue! . . . (Kysker hende.)

Lovise.

Onkel har da vel fortalt Dem al min Ulykke, og alle mine Forføelser. Skjend paa mig, Tante, men beklag mig! Enskjøndt min Fader har behandlet mig meget haardt, er jeg dog slet ikke vred paa ham. Jeg er ikke vred paa andre end paa mig selv, fordi jeg har været svag nok til, efter Overlæg med August, at forlade hans Huus. Men, i Sandhed, jeg kunde ikke handle anderledes. Det er Skjebnen allene, som er Skyld deri; men lykkeligviis kunde August og jeg aldrig falde i bedre Hænder. Deres kjære Mand har været saa overbærende imod os, og han har lovet os at De ogsaa vilde være det

Grøn.

Har jeg det? det havde jeg saamænd glemt.

Lovise.

Saa vist har De, Onkel! O jeg beder Dem, kjære Tante, siig mig: har han ikke sagt Sandhed? thi seer De, dersom De nægter os Deres Beskyttelse, saa er jeg reent ulykkelig; vi har nu ingen anden Tilflugt, ingen andre Venner, ingen andre Slægtninger end Dem.

Mad.

Mad. Grøn.

Det er gandske rigtig, Gomsfrue! at jeg paa en vis Punct nær . . . egentlig kan jeg ikke laste min Mand . . ., (affides til Grøn.) Det er sandt, hun har en Røst, der trænger til Sjelen. (Til Lovise.) Smidlertid maae jeg tage mig den Frihed at sige Dem . . . (affides til Grøn.) Hjælp mig dog at tale hende alvorlig til.

Grøn

(affides til sin Kone.)

Men det er jo dig, der skal spille den strænge Rolle.

Mad. Grøn

(affides til sin Mand.)

Det er rigtig nok; men saa lige strax kan jeg ikke sige hende noget der er haardt.

Lovise.

Men hvad fattes Dem dog? Det lader som De overlægger noget med hinanden.

Grøn.

Rigtig nok, lille Cousine! for i det Dieblik da du kom ind, gjorde min Kone mig nogle Anmærkninger, hvoraf Følgen

Lovise.

Nu da . . . Følgen . . .

Grøn.

Er den, at vi uden Ophold maae sende dig og August hjem til Jeres Forældre.

Lovise.

O min Gud!

Grøn.

Det er egentlig ikke min Meenig; men det er min Kones.

Lovise.

Skulde det være sandt? Tante!

Mad. Grøn.

Du ja det maae dog vel blive Enden paa Legen. Men det er derfor ikke sagt, at I skal reise strax.

Grøn.

Seer du, Lovise! det er fordi min Kone holder saa strengt paa sin Reputations; og at modtage to forløbne Mennesker, som du og August

Lovise.

Ja jeg føler at det kunde bringe Dem Uleiligheder Nu velan da! man faaer finde sig i sin Stjebne.

Mad. Grøn.

Derfom der endda var noget Middel til at faae Jeres Forældre til at finde sig i Billighed Men hvorledes skulle det være mueligt? Saadanne to opblæste Herrer! . . . saadanne to haardnakkede Personer! . . . Naar jeg tænker paa alle de flette Streger, som de har spillet min stakkels Mand

Grøn.

Grøn.

Her tales ikke om mig, min gode Kone! Jeg begaaer ingen flere Ungdoms Daarligheder. Sagen er her med disse to unge Mennesker. Jeg vil da bestille en Plads paa Postvognen til Lovise. Hvad August angaaer, han er en god Fodgjænger.

Mad. Grøn.

Men et Dieblif Taalmodighed, lille Mand! Du er da ogsaa alt for hastig

Grøn.

Nu vel, Kone! sagde jeg dig ikke nok, at du ikke kunde være haard? Saa gesvindt! omfavn din lille Cousine!

Mad. Grøn.

Uf mit gandske Hjerte. Velkommen i mit Huus min Pige! (Omfavner hende.)

Lovise.

Kjæreste Tante! hvor er jeg ikke nu lykkelig!

Grøn.

See der har vi August. Han kommer som han var kaldet.

Tredie Scene.

De Forrige. August.

Grøn.

Kom ind, kom ind, unge Menneske! at jeg kan præsentere dig for min Kone.

Nu

August.

Tante! Bertinden i det Huus, hvor Onkel har logeret mig ind, sagde mig, at De var kommet. Men hun sagde mig ogsaa een Ting, som jeg burde have ventet, nemlig at hun frygtede for at De var fortrydelig over, at Deres Mand havde taget saa vel imod os. De har Ret, Tante! Børn, der løber bort fra deres Forældre, fortjene ingen Medlidenhed. Men jeg beder Dem, lad ikke Lovise lide for min Feils Skyld! jeg er den eeneste Skyldige. Det er mig, der, i et Dieblif da jeg virkelig var udenfor mig selv, fik hende overtalt til at flygte, og at tage sin Tilflugt til Deres Huus. Det er altsaa mig De bør straffe; men skaan min Cousine. De er saa god, har man sagt mig. De maae ikke alt for haardt behandle en Bessægtet, hvis eneste Feil er, at bære større Kjerlighed til mig, end jeg fortjener.

Mad. Grøn.

End De fortjener? . . . min kjere Cousin! . . . men naar man udtrykker sig paa saa honet, saa beskedent en Maade . . . Han er ret vakker, dette unge Menneske.

Lovise.

Ikke sandt? Tante!

Grøn.

Saa fort Krabat! hen og kys din Tante; og lad os saa tale om din Affaire.

Mad.

Mad. Grøn (røber ham.)

Ja min kjære Fætter! alting er glemt.

Grøn.

Her har vi da den unge Herre, der har gjort sig skyldig i en voldsom Bortførelse.

August.

Bortførelse? min Onkel!

Grøn.

Kald denne lille Omstændighed med hvad Navn du behager. Sagen er at besmykke den noget i Jesers Forældres Dine.

Lovise.

Det er umueligt, kjære Onkel! De veed ikke at vores Forældre hade hinanden ligesaa meget, som vi elcke hinanden.

August.

Jeg havde tænkt paa et Middel, som skulde lykkes.

Grøn.

Og det var? Lad os engang høre.

August.

De maac begynde med at gifte mig med Lovise.

Grøn.

Det kunde jeg vel tænke Og det uden Jesers Forældres Samtykke. Hvad troer du de vilde sige om det?

Lovise.

Ja det er ogsaa sandt.

August.

O tilsidst giver de nok efter og samtykker. Og indtil det skeer, skal jeg nok vide at hjælpe os. Jeg er ung, har Hukommelse og en god Stemme. Jeg bliver Skuespiller, ligesom De, og saa trænger jeg til ingen. Jeg gjør Lykke, ligesom De, og vores Forældre vil tilsidst tilgive os, ligesom Deres Fader tilgav Dem.

Mad. Grøn.

Han har Ret. Det er det allerbeste de kan gjøre.
Grøn.

Min kjære August! Himlen bevare mig fra at ned sætte en Kunst, som jeg i tredive Aar har drevet med Ære! Comedien kan meget vel forsvare sin Plads iblandt de andre Konster; men til den, ligesom til alle de andre, maae man, saa at sige, drives ved en uimodstaaelig Kraft. Man maae blive Skuespiller af sand og virkelig Drift. Du derimod, du vil blive det af Fortvivlelse og Kjerlighed. Det er en Daarlighed, en Narrestreg. Nei, du maae gifte dig med din Cousine, og blive Procurator, ligesom din Fader, og bedre Procurator end han; for, saavidt som jeg har hørt, stikker han nok ikke meget dybt. Sagen er kun at erholde hans Samtykke.

Mad. Grøn.

Rigtig nok. Men hvorledes skal det gaae til?

Grøn.

Grøn.

Troer du da at jeg ikke har tænkt derpå. Det er nu henved fjorten Dage at disse kjere Børn er hos mig. De kom her Dagen efter at du var reist, Kone; og jeg skrev deres Forældre til strax efter at de var kommet.

Lovise.

De har skrevet til min Fader?

Mad. Grøn.

De veed da at det er til os, at deres Børn har taget Tilflugt?

Grøn.

Ja, og jeg venter deres Svar, og det endnu i Dag.

August.

J Dag?

Grøn.

Og jeg er belovet paa at tage imod dem.

August.

Hvorledes? at tage imod dem?

Lovise.

Skulde de komme her selv?

Grøn.

Jeg formoder det. I Følge Indholdet af de Breve jeg skrev dem til, troer jeg nok at de begge har begivet dem paa Reisen.

Lovise.

Min Gud! hvorledes skal vi kunne komme for deres Dine?

Mad. Grøn.

Jeg troer nok at I vil komme lidt i Knibe.

Grøn.

Det forudseer jeg ogsaa; men jeg skal ikke komme i Knibe, jeg. Det første Stød skal jeg nok afholde, og I skal ikke komme frem førend det er Tid.

Fjerde Scene.

Henrich

(leverer Grøn to Breve forsegledede med sort Lak.)

Herre! Postbudet bringer to Breve, som han siger at jeg skal levere Dem; men det er underligt at Udskriften paa det ene er til Herr Brun Profurator og paa det andet til Herr Brun, Feldtskjer i Helsingøer. Han sagde, at De selv havde været henne paa Posthuset, og bedet om, at sende Dem alle de Breve der maatte ankomme med disse Udskrifter.

Grøn.

De ere rigtig nok til mig. Lad os være allene.

(Henrich gaar.)

Rem-

Femte Scene.

De Forrige, undtagen Henrich.

Grøn.

Det er netop hvad jeg ventede.

Mad. Grøn.

Men hvad skal alt dette betyde? Herr Brun! . . .

Grøn.

Så det er et Komediensavn, som jeg har antaget.

Mad. Grøn.

Et Komediensavn?

Grøn.

Så vist. Jeg har kun skiftet Farve for en kort Tid.

Mad. Grøn.

Men hvad vil det sige? Er du baade Prokurator og Feldtskjer paa eengang.

Grøn.

Det skal jeg forklare dig siden. Men hør nu engang Børn! Jeg har forseet Jer meget imod Jeres Forældre; dog, man hør undskyldte Ungdoms Daarlighed, naar den ikke kommer af et ondt Hjerte. Du er et og tyve Aar gammel, August, og Lovise kun sexten Aar. Jeg erindrer meget vel da jeg var paa Jeres Alder; Ganden tage mig! . . . Gud forlade mig, jeg bander . . . om jeg vidste hvad jeg gjorde mange Gange. De har selv eet og andet at bebreide

sig

sig i Henseende til Jer. Hvad mig angaaer, saa bærer jeg intet gammelt Nag til dem; min Hensigt er, at hævne os allesammen paa dem, ved at gjøre Jer lykkelige. See, her er nu disse to Breve fra mine to Kolleger. Dette, til Procurator Brun, det er fra Din Fader, August; og det andet, Lovise, til Chirurgus Brun, det er Din Faders Brev. Bræk dem nu, og læs hvert sit. (styer dem Brevene.)

August

(brækker Brevet og læser)

"Jeg var i Retten, for at afgive et Indlæg
 "imod en Mand, der vil tvinge sin Datter til at
 "gifte sig med en Person, som hun ikke lider, da jeg
 "fik Herr Kollegas ærede Skrivelse, hvoraf jeg med
 "den største Beemodighed erfarede de to sørgelige
 "Nyheder, som De har den Godhed deri at melde
 "mig. Det er da altsaa sandt, at min ulydige Søn
 "er kommet til Helsingør, for at søge Understøttelse
 "hos sin Onkel Skuespilleren, og at han, desto værre!
 "er ankommen i en saa ulykkelig Tid, for at være
 "tilstede ved en saa agtværdig Slægtnings Jordes
 "færd, hvis Tab jeg min hele Levetid skal be-
 "græde." . . .

Mad. Grøn.

Hvis Tab jeg min hele Levetid skal begræde
 Hvad skal det betyde?

Grøn.

At jeg er død, som Du seer. Slet intet andet. Nu videre.

August (læser.)

"Jeg er glad over, at min salig Fætter har valgt til Exekutor af sit Testament en saa brav Mand, som De har Ord for at være." . . .

Grøn.

Seer I, at Prokurator Brun er mere bekjendt end I troede.

August (læser.)

"Da jeg kan være borte fra Retten i en fjorten Dages Tid, saa reiser jeg strax efter at mit Brev er afgaet, for at være tilstæde ved Voets Aabning, for at tugte min ulydige Søn, og bringe ham hjem igjen, samt for at trøste den bedrøvede Enke, med hvem jeg inderlig ønsker at gjøre Bekjendtskab." . . .

Mad. Grøn.

Det skal da vel være mig? Hvor han er bleven artig!

Grøn.

Er der mere endnu?

August.

Et Par Ord. (læser.) "Dersom Testamentet, efter Skik og Brug, skulde blive disputeret af Enken eller andre, da ville vi, ligeledes efter Skik og Brug,

"Brug, forenes med hinanden, som gode Kolleger,
 "enten for at bilægge Sagen i Mindelighed, eller
 "for at procedere med hende og de andre til det aller-
 "yderste, ifald det skulde behøves."

Grøn.

Seer J Prokuratorens Næverumpe, Børn!

Mad. Grøn.

Jeg takker ham for hans venstkabelige Hensigter
 med mig.

Grøn.

Nu er det din Tur, Lovise!

Lovise

(brækker Brevet og læser.)

"Herr Doktor! Jeg kom netop hjem fra en ritg
 "Herremand i vores Egn, som jeg havde kureret for
 "en ulægelig Sygdom, da jeg modtog Deres behas-
 "gelige Skrivelse, hvori De melder mig, at min
 "Datter er i Huset hos min Fætter Aktøren, og at
 "denne fjere agtværdige Mand har lagt sig til at
 "døe." . . .

Mad. Grøn.

Hvor Du dog er bleven fjer og agtværdig med
 eet!

Grøn.

Seer Du Kone, det er gode Christne. Deres
 Had gaaer ikke over Graven. Bidere, Lovise!

Lovise (læser.)

"Jeg har været meget misfornøiet over, at der
 "i denne Sommer grasserer saa faa Sygdomme;
 "nu er jeg derimod vel tilfreds dermed, siden jeg
 "altsaa kan være borte i nogen Tid, og formoder
 "derfor at kunne komme til Helsingør næsten lige
 "saa snart som mit Brev. Det er ilde, at min Fæ-
 "ter ikke lod mig falde i sin Sygdom. Jeg har
 "Tillid nok til mine svage Talenter i Medecinen,
 "for at troe, at jeg skulde have reddet hans Liv. . .

Mad. Grøn.

Seer man, der stikker Quakksalveren frem.

Lovise (læser.)

"Dog han brugte vel Dem, Herr Doktor! og
 "var altsaa i meget gode Hænder; ligesom det ogsaa
 "var meget klogt af ham, at betroe Exekutionen af
 "hans Testament til Dem, isteden for at man ellers
 "i Almindelighed dertil bruger disse Blodigler af
 "Profuratorer, der ikke tænker paa andet, end at
 "skabe Processer. Mere herom, naar jeg har den
 "Tid at tale med Dem. Jeg har den Tid, og
 "saa videre."

Grøn.

Da jeg var borte for at de maaskee kunde kjende
 min Skrift, lod jeg mine Breve skrive af en god
 Ven. Paa Posthuset veed de, at jeg hedder Brun
 og at jeg er baade Lovtrækker og Quakksalver paa eens-
 gang.

gang. Ogsaa paa Bærtshusene veed de det, og at de skal vise vores Folk herhid, naar de kommer. De har i tredive Aar ikke seet mig, de kjender mig altsaa ikke igjen, og jeg venter dem. Jeg har meldt dem, at Grøns Enke for det første har sat Lovise i Kost i et honet Huus; at jeg vel at forstaae Herr Brun har sendt August hen til en af mine Venner i Friderichsborg; og at Enken er taget paa Landet for nogen Tid til en Veninde. I kan altsaa lukke Jer allesammen ind i min Kones Stue, eller gaae ned i Haven, og lade mig være allene med dem, for at udføre den Plan, som jeg spekulerer paa.

Mad. Grøn.

Nej mange Tak! Jeg vil være med. Jeg er ret glad over at kunne benytte mig af denne Lejlighed. Jeg har nogen smukke Sandheder at sige Dem. Jeg har nu i fem Aar ikke spillet Comedie, men jeg skal nok finde paa at spille min Rolle og at gjøre ret brav Nar af dem.

August.

At gjøre Nar af dem! Men det kan Lovise og jeg ikke tillade.

Grøn.

Det kommer Jer ikke ved, Børn! det er min Sag. I skylder dem Erbødighed og Lydighed; men jeg er kun deres Fætter. Hævne mig over dem,

dem, det er ikke mere end ret og billigt. Overalt er det min Stand de har angrebet; og det er min Stand jeg vil hevne. Deres Stand bliver derfor ikke mindre ærefuld eller æret, fordi jeg gjør mig en Smule lystig over en enkelt Procurator og en enkelt Quaksalver, der fortjener det.

Lovise.

Min kjære Onkel! sig mig dog i det mindste . . .

Mad. Grøn.

Et Ord endnu, min gode Mand! Naar jeg skal kunne spille en Rolle med i dette Stykke, maas jeg vide hvori Din Plan bestaaer.

Grøn.

Det forstaaer sig. Vi har heller ingen Tid at spille. Vi kan vente de gode Herrer hvert Øjeblik. Gaae nu Du ind, Kone, i Din Stue, og lav Dine Sørgeklæder til, saa at Du kan lægge Sorg an, naar det skal være, saa skal jeg strax komme, og sige Dig Resten.

Sjette Scene.

De Forrige. Henrich.

Henrich.

Herre! een af de Damer der spiller Comedie, begjærer at tale med Dem. Jeg troer det er Frøen frue Wims hun hedder.

Grøn.

Grøn.

For en Ulykke! hun kommer ret ubeleiligt.

Mad. Grøn.

See til at Du bliver af med hende, saasnart som mueligt.

Grøn.

Naar jeg ret betænker mig, saa skal jeg faae hende til at spille en Rolle med, uden selv at vide det. Lad hende komme.

Mad. Grøn.

Jeg gaar min Vej. Farvel!

(Gaar ind i sit Værelse, og Pentrich aabner Døren for Jomfrue Wims.)

Syvende Scene.

Grøn. Lovise. August. Jomfrue Wims.

Jomfrue Wims.

God Morgen, Herr Confrater! Tjenerinde det unge Herrskab! Men hvad tænker De paa? Vi venter paa Dem med Prøven. Ulysses von Ithaca, som vi giver i Morgen Aften i al sin Pragt, med Dragen, og Træerne, og Svinene, og saa videre. De har i gamle Dage spillet den skønne Helenes Rolle; og den stakkels Langbeen, han veed ikke hvorledes han skal enten vride eller vende sig i et Fiskebeensskjort. Han lader sig barbære hver Time, for det sorte Skjeds Skyld, og saa er han bange for,
at

at han kommer til at lægge en Skjønplet fem Tommer lang paa den Smøre han har over Ansigtet. De maae endelig komme og hjælpe ham tilrette og muntre ham lidt op. Der er desuden en heel Høben Smaaeting, som ikke staaer i Bogen, men som De kjender. Ogsaa faaer vi hele Sverrig herover, det veed vi. Sundet er allerede som det var besaaet med Waade. Kom, kjere Herr Grøn, og følg med mig.

Grøn.

Det er mig ikke mueligt i Formiddag. Jeg har Forretninger.

Somfrue Wims.

O her gjelder ingen Forretninger. Hvordan? vi har den Lykke her i Byen at eje en gammel Skuespiller, der har spillet i mange Aar i Kjøbenhavn med det største Bifald, og som er blevet til en riig Mand oven i Kjøbet; og vi skulde ikke benytte os af Lejligheden for at danne os, for at lade os undervise? De skal see mig i Aften som Engelse i Barselstuen. . . . Hvor jeg skal være godt klædt! . . . hvor jeg skal neye som en Engel! Paa min Ære! vi har hidtil intet at klage over. Huset er næsten altid fuldt. Det er en herlig Stand, vores Stand. Man leer ad alle Ting, endogsaa naar det hænder sig iblandt at vi har Smalhans i Kjøkkenet. Slut saa deraf, hvorledes man moerer sig, naar alting
gaaer

gaaer vel. Man taler om Kabaler imellem Kulis-
serne. Men finder man ikke dem i alle Stænder?
Søger ikke den eene Kjøbmand at raabe den andens
Bare ud for flette? Rives ikke Doktorerne om Pa-
tienter? Advokaterne om Processer? og Mæglerne
om Auktioner og Skippere? Man bebreider os vo-
res Egenfjerslighed; og hvem har vel ikke den? Lyses-
støberens Kone vil hedde Frue; Papirsmørreren fal-
der sig Litteratus; og Urtekrammerens Dreng bliver
vreed, naar der ikke uden paa hans Breve staaer
Velædte Herre. . . .

Grøn.

De har fuldkommen Ret i hvad De siger; men
De maae tilgive mig; jeg har andre Ting at tale
om.

Jonfrue Wims.

Åh min Gud! hvor er jeg dog uestertænk-
som. Jeg er kommen til Uleilighed. Nu velan da. Jeg
faaer sige til vores Kammerater, at De ikke kan
komme i Dag, men at De sikkert kommer til Gene-
ralprøven i Morgen. Ikke saa?

Grøn.

Ja det lover jeg Dem.

Jonfrue Wims.

Altsaa gaaer jeg da. Farvel! Der er ingen
mere bange end jeg for at være til Uleilighed. Apro-
pos; har De hørt den Nyhed, at Klingman for-
lader

lader os? Han er antaget ved Theatret i Odense. Jeg troer han gjør en Gottise. Det Theater staaer sig dog ikke. Vi taber rigtig nok en god Petitmaitre ved ham. Det er sandt: De har en herlig Karrikatur-Dragt; Den vil vores Selskab kjøbe af dem.

Grøn.

O jeg sælger den ikke. Jeg vil bede Selskabet modtage den til en Erindring. Men endnu engang, Gomsfrue Wims

Gomsfrue Wims.

De har Ret. Jeg gaaer. Men jeg har glemt at sige Dem, Altenberg gaaer ogsaa fra os. Han bliver Degn i Sjælland. Det har han sin Stemme at takke for. Der har vi da to Huller at stoppe. Dog, jeg glemmer mig. Adieu. Endnu eet Ord, Herr Grøn! Jeg hører at Deres gode Kone er kommet frisk og vel hjem. Hvor hun er elskværdig at hun vil spille til min Benefice! Det er aftalt. Hun flæder sig paa i mit Kammer. Jeg skal pynte det op. Det skal blive charmant. Det er et lille Galanterie, som jeg skulder hende. Men sig mig: blev hun ikke ret forundret, da hun kom hjem fra Kjøbenhavn, og fandt Deres lille Fætter og Cousine? De er ret interessante de gode Vørn; ikke sandt? Naar skal de have Bryllup, Herr Grøn? Jeg vil sandelig med til Bryllupet. De er jo dog som om De var Deres Fader.

Grøn.

Grøn.

Og det er just for dette Bryllups Skyld, at jeg vilde

Jomfrue Wims.

Adieu, Adieu! Jeg siger ikke et Ord mere. Jeg har faaet et Brev fra Kiøbenhavn. Man har opført et nyt Stykke. Deres Kone har vel seet det? Det er oversat af Tydsk, og har altsaa, som De beskriver, gjort megen Lykke. Overalt er det af Røgsbue, og det er nok sagt. Der skal være en herlig Soubrette deri; men Elskerinderollen betyder intet. De maae see, kjære Herr Grøn! at De kan overtale Jomfrue Maanskin til at spille den. Lovet De mig ikke det Jeg gaaer; jeg gaaer Det er sandt: jeg glemte at sige, at der er to Debütanter, der gjør megen Opsigt; en Comedie; halv udpebet, og halv applauderet; en Ballet af første Skuffe; et Syngestykke, oversat af Tydsk, der skal spilles. Det løfter man til Skjerne. Der er Spøgelse, Heretier, underjordiske Huler og Rovere, alt hvad trække kan. Rabaler vil der vel sagte blive sat i Gang; men de maae gjøre hvad de vil, saa skal de dog kalde de tydske Syngestykker graae, og lade dem gaae.

Sttende

D t t e n d e S c e n e.

De Forrige. Henrich.

H e n r i c h.

Herre! Postmesteren har sendt sin Dreng herhen, for at lade Dem vide, at der er kommet en Mand i dyb Sorg, som spørger om Deres og om Profurator Bruns Huse.

G r ø n.

Hillemend! der har vi allerede den eene.

A u g u s t (til Kusine.)

Gud hjælpe mig! det er min Fader.

G r ø n.

Hør Henrich! bliv her for at tage imod dem. Og I, mine Børn! gaaer bort, som jeg har sagt Jer! Jeg skal komme til Jer, naar Tid er.

(August og Kusine gaaer.)

N i e n d e S c e n e.

Grøn. Tomfrue Wims. Henrich.

G r ø n.

Og De, Tomfrue Wims! vær saa god at gaae ud af Bagporten. Tag det ikke ilde op, men jeg skal siden sige dem Aarsagen. Det er sandt; De har sagt mig, at De mister to Personer af Deres Selskab; det kunde sætte Dem i Forlegenhed; men jeg troer, at jeg kan skaffe dem to andre.

Tom

Jomfrue Wim s.

Det var herligt. Ere de ugifte?

Grøn.

De ere Enkemænd begge to.

Jomfrue Wim s.

Fortræffeligt. Alle vores Mandfolk ere gifte; og der gaaer vi fire Piger og seer paa hinanden. Fortjenesten strækker dog bedre til, naar man er gift, og har to Lønninger, end naar man er eene.

Grøn.

Det har De ret i. Men vær saa god derfor at komme herhid igjen efter Prøven, saa vil De faae Dem at see.

Jomfrue Wim s.

Med Fornøjelse. Jeg skal sandelig ikke ude blive. To Personer, rekommenderede af Dem; de maae nødvendig have Talent og Øvelse paa Skuespladsen. Jeg skal fortælle det for det hele Selskab. Hvor megen Tak skylder vi Dem ikke. De vil blive glade, ret fornøjede. Det er herligt; det er fortræffeligt; det er guddommeligt.

Grøn.

Saa; men fortryd nu ikke paa, at jeg ligefrem beder Dem gaae.

(Tager hende ved Armen og leder hende til Døren.)

Jomo

Somfrue W i m s.

De har Ret. Jeg beder Dem om Forladelse.
Jeg gaaer. (gaaer.)

T i e n d e S c e n e.

Grøn. Henrich.

Grøn.

Hør engang, Henrich! . . . Ja, min Herre! . . .
Ret, min Herre! . . . det er alt hvad Du maae
svare denne Mand, saavel som hans Broder, der
snart maae komme efter; for Du maae vide, at de
troer, at jeg er død; derfor maae Du hulke, sukke
og græde saa meget som Du kan. Hold Lomme-
tørklædet for Djnene, ifald Du ikke kan komme ud
af det paa anden Maade.

Henrich.

Jeg vil lade Koffepigen give mig en Klud med
et Løg eller noget Peberrod i.

Grøn.

O Sagen er ikke saa vanskelig. Men Du bli-
ver her i Stuen. Jeg skal give Pigerne Ordre til
at vise de Fremmede herind, naar de kommer.

(gaaer.)

E l l e v t e S c e n e.

Henrich (allene.)

Hulke, sukke og græde, holde Lommestørklædet
for

for Dinene . . . Seg seer at vi skal spille Comedie i Dag. Nei, det maae nok være en Tragedie, siden her skal grædes. . . . Det er dog ikke afgjort, for jeg har ladet mig sige, at der er mangen en Comedie, som man kan græde Blod over. . . . Jo vist er det en Tragedie, for min Herre er jo død. Men tyst! der har vi udentviol vores Mand. Nu gjelder det at spille sin Rolle.

T o l v t e S c e n e.

Henrich. Profurator Snit.

Profuratoren.

Hør min Ven! En Pige har viist mig herind. Er det ikke her, at Madame Grøn boer?

Henrich.

Ja min Herre! . . . ah! . . . (græder.)

Profuratoren.

Vil De ikke være saa god at melde hende, at hendes Fætter, Pylas Snit, Advokat i Ebbeltoft, er her, og ønsker at tale med hende. Eller er hun kanske endnu paa Landet?

Henrich.

Nei, min Herre! . . . ah! . . . (græder.)

Profuratoren.

Destobedre min Ven! . . . Græd ikke! Man maae søge at glemme sine Sorger.

Hen-

Henrich.

Ja, min Herre! . . . af! . . . (græder)

Profuratoren.

Maaskee hun er i Byen hos een af sine Veninder?

Henrich.

Nei, min Herre! . . . af! . . . (græder.)

Profuratoren.

Nu, saa vær da saa god at melde mig.

Henrich.

Ja, min Herre! . . . af! . . . (græder.)

Profuratoren.

Et Dieblisk endnu, min Ven! Jeres Graad gjør Jeres Karakter Vere, og beviser hvor meget I holdt af Jeres Herre. . . . Det gaaer mig ogsaa ind i Sjelen . . . men vi ere nu engang alle dødelige . . . og, for at sige Sandhed, saa er Livet underkastet saa mange Gjenvordigheder . . . naar man har den Ulykke at være Huusfader, som jeg . . . Desuden var min Fætter Grøn ikke ung mere . . . over sine halvhundrede Aar. . . . Woer Profurator Brun langt her fra?

Henrich.

Ja, min Herre! . . . af! . . . Nei, min Herre! . . . af! . . . (græder.)

Pro

Profuratoren.

Vær da saa artig, ogsaa at melde ham, at jeg er kommen. Jeg kan vel blive her i Stuen?

Henrich.

Ja, min Herre! . . . af! . . . (græder.)

Profuratoren.

Naa, min Ven! lad nu alting være godt. Trøst Mod! en Smule Philosophie! Troe mig, at jeg som staaer her, jeg kan trænge mere til Trøst, end nogen anden.

Henrich.

Nei, min Herre! . . . af! . . . (græder.)

Profuratoren.

Ja jeg veed det bedre. Men gaae nu og meld mig, som jeg har bedet om.

Henrich.

Ja, min Herre! . . . af! . . .

(gaaer grædende ud.)

Trettende Scene.

Profurator Snit (allene.)

Den stakkels Karl har ret rørt mig til Sjelen. . .
 En deilig Sal! ret en deilig Sal!
 Smukke Møbler! ret nydelige Møbler! Der
 er ingen Børn men jeg har en Broder . . .
 en Broder, der raaber mig ud for en trættesjer
 Mand, og som den, der kunde være i Stand til at
 Heibergs Skuespil. 3die Deel. L gjøre

gjøre den stakkels Enke Fortrød. Nei, min Broder! Jeg skal forsvare hende, det er min Pligt. Jeg er den ældste, og jeg er lovfyndig. Jeg veed nok, at han vil indsmigre sig hos hende. Han er lige i Hælene paa mig, men jeg er kommen først, og lad ham nu komme, naar han vil. Jeg ønsker intet mere, end at forlige mig med ham; det er jo min Broder; men hvorledes glemme alle de Streger, han har spillet mig og hans Datter spiller under Dække med ham. Har hun ikke der sat mig Fluer i Hovedet paa min Laps? . . . har hun ikke faaet ham til at gjøre et Skridt? . . . Men jeg samtykker aldrig i det Giftermaal. . . . Det vil sætte en Plet paa hende. . . . Desto bedre! . . . destoværre for min Broderdatter og hendes Fader! . . . Denne Profurator Brun lader til at være en brav Mand; det er ham, der har forliget os med den afdøde Fætter; og siden han har ladet os kalde for at være tilstede ved Voets Nabning, saa maae nok den Afdøde have betænkt os noget anseeligt i sit Testamente. Vilde nu blot den gode Profurator Brun ikke glemme, at han bør holde med mig, som hans Kollega! . . . Esprit de corps! . . . Esprit de corps! . . . Det er en vigtig Sag . . . Min Broder er jo kun en Feldtskjer, og

Fjortende Scene.

Prokurator Smit. Feldtskjer Smit.

Feldtskjer en (uden for)

Jeg siger, at De maae lade hende aarelade-
strax.

Prokuratoren.

Er det ikke min Broders Stemme jeg hører?

Feldtskjer en (uden for.)

Det lader som den stakkels Tiggerkone netop
har ventet med at besvime til jeg var kommet. Er
det dog ikke en Lykke, at der just var en Doktor ved
Haanden?

Henrich (udenfor.)

Vil Herr Doktoren da ikke selv have den God-
hed at aarelade hende?

Feldtskjer en.

(I det han kommer ind.)

Nei, jeg tager ikke Næringen fra Byens Folk.
Jeg har givet et godt Raad, og det har jeg gjort
gratis. En anden havde ladet sig betale derfor.

Prokuratoren.

See, er Du der, min Broder?

Feldtskjer en.

Skal jeg træffe Dig her, Monfrere?

Prokuratoren.

Jeg er ret glad ved at see Dig.

Feldtsjeren.

Det fornøier mig meget at møde Dig.

Prokuratoren.

Du er vel kommet her for Fatterens Testament's Skyld?

Feldtsjeren.

Vær oprigtig, Konfrere! det er det, som har trukket Dig hid. Jeg kommer for at trøste en agt-
værdig Enke.

Prokuratoren.

Det er netop mit Bønde, min Broder! men jeg kommer ogsaa for at afhente min Herr Søn.

Feldtsjeren.

Din Søn! ja det er saamænd en smuk Karl.

Prokuratoren.

Altid saa god som Din Datter.

Feldtsjeren.

Ja saa! at bortføre sin Cousine, er det ikke smukt?

Prokuratoren.

Bortføre? her er ingen Bortførelse; hun er løbet efter ham.

Feldtsjeren.

Da havde hun saamænd ogsaa en Karl at løbe efter.

Prokuratoren.

Lad os lade det fare, min Broder! Vi maae
takke

takke Herr Brun og Enken for, at vores Børn strap bleve skilte fra hinanden, da de kom hertil. Vi kan gjøre den Sag af, naar vi først har faaet Testamentets Indhold at vide. At han har betænkt os deri, det veed vi, men hvor lidt eller hvor meget vi faaer, see, det veed vi endnu ikke. Den stakkels Fætter Grøn! er det dog ikke smukt af ham, at han har tænkt paa os i sin Dødsstund, uagtet han har været saa vreed paa os.

Feldt Kjeren.

Tilforladelig. Deraf seer man, hvor meget man havde Uret i den Tid, da man saaledes forfulgte og chicanerede ham.

Prokuratoren.

Hvad er det, Du siger der? Er Du vel paastaae, at det ikke er Dig, der har været Hjulet og Drivefjedren i alle de Maskiner, der bleve sat i Gang, for at gjøre ham Fortrød?

Feldt Kjeren.

Jeg? jeg skulde troe at det var Dig. Paastaer Du ikke altid, at det er Dig, der bør føre Ordet, fordi Du er den ældste? Er det ikke Dig, der ved Dine smukke Phraser har sat alle Mennesker i Fyr og Flamme imod ham?

Prokuratoren.

Siig heller, at jeg, som den ældste, og som den, der har de fleste Kundskaber . . . for dem har
jeg

jeg . . . (Feldtsjeren leer.) Ja lee kun! . . . Det er dog sandt . . . jeg burde føre Ordet, og staae i Episfen for Jer andre. Du og Dit øvrige Sleng gif lumsk og underfundig til Værks. Jeg gif aabent lyst frem; Du snigede Dig omkring i Mørket, og saarede ham, uden at han kunde see, hvor Saaret kom fra. Jeg sukede hemmelig over, hvad jeg var nødt til at gjøre. Gode Gud! Jeg . . . jeg jeg skulde laste min Kætter Grøn, fordi han spillede Comedie? Jeg, der har saadan Passion for Comedien? der selv har skrevet en Comedie?

Feldtsjeren.

Afskrevet, vil Du sige. Du veed sagte, hvad Folk mumler om: at Du sandt den i et Stervboe.

Profuratoren.

Dagvaskelse, min Broder! men som ingen Skade kan gjøre mig. Gud ske Lov! hele Verden veed, at en Profurator er en Videnskabsmand.

Feldtsjeren.

Jeg skulde troe, at en Læge er ligesaameget Videnskabsmand, som en Profurator.

Profuratoren.

Hvorfor siger Du ikke en Doktor? Du har jo dog faaet Folk narret til at give Dig den Titel.

Feldtsjeren.

Lad dog ikke Misundelsen tale saa høit, Monfrere! Du har gjort Dig Umage nok for at Folk skulde

skulde kalde Dig Herr Advokat; men Folk har ikke villet bide paa.

Prokuratoren.

O, man kjender mine Fortjenester; man kjender ogsaa Dine. Man har endnu ikke glemt Kammerraad Staldstue, som Du gav Brækmiddel for at kurerer ham for Blodstyrning, og som Du da ogsaa kurerede ind i Evigheden.

Feldtskieren.

Husser Du, da Du brændte et Hoved-Document op for Din Principal, fordi Din Contrapart havde sendt Dig et hundrede Gladstrandste Østers, som han selv havde ædet Dyrene ud af, og siden fyldt Skallerne med Rigeorter, Kroner og Dukater?

Prokuratoren.

End den Gang, da Du havde drukket for meget Champagne, og begyndte at skjere det sunde Been af en Patient, istedenfor det syge?

Feldtskieren.

End den Gang, da . . . Dog jeg vil ikke tale mere om Dine Bedrifter. Du skal faae at see, at vores Fætter altid har udmærket mig fra Resten af sin Familie.

Prokuratoren.

Ja, det vil vi faae at see, og det ret strax. Jeg hører nogen komme, det er rimeligviis min Kollega, Procurator Brun.

Feldts

Feldtsjeren.

Chirurgus. Brun, vil Du vel sige? Kanstee han endogsaa er Doktor.

Profuratoren.

Kan vel være; men sikkert ikke i den Konst at dræbe Mennesker.

Feldtsjeren.

Og endnu mindre i den Videnskab, at plyndre dem.

Femte Scene.

De Forrige. Grøn.

Grøn.

Velkommen, mine Herrer! De er formodentlig min afdøde Vens 10 Fættre?

Profuratoren.

Jeg er Advokaten Lysias Snit, Herr Advokat!

Feldtsjeren.

Herr Advokat! . . . ha ha ha! . . . Om Forladelse, Herr Doktor! at jeg leer ad min Broder. Jeg er Doktor Hippocrates Snit, Herr Kollega!

Profuratoren.

Kollega! . . . Han troer, Herr Advokat, at De er Medikus.

Grøn.

Det har han ikke Uret i, min Herre!

Feldtsjeren

Feldt Kjæren.

Seer Du, Monfrere!

Prokuratoren.

Hvorledes, min Herre? De er da ikke Advokat?

Grøn.

Jo vist er jeg. Man kan jo gjerne være begge
Dele paa een Gang?

Feldt Kjæren (affides.)

Nu, for en Ulykke! nu er jeg lige nær.

Prokuratoren (affides.)

Jeg vil dog haabe, at Advokaturen kaster mere
af sig end Lancetten, og at han altsaa skal hælde til
min Side.

Grøn.

Hvad fattes Dem? mine Herrer! De taler jo
med Dem selv?

Prokuratoren.

O det er ingen Ting.

Feldt Kjæren.

Ingen Ting. De er da Executor Testamenti?

Grøn.

Ja, mine Herrer! Jeg har først i Morges
faaet de Breve, som De har skrevet mig til.

Feldt Kjæren.

Disse Breve have kunns svagt kunnet udtrykke
det sørgelige og forfærdelige Indtryk, som den græs-
selige

selige Efterretning' . . . Af, min Herre! det er af de Ting, som . . . naar man tænker derpaa . . . uagtet jeg er vant dertil, i Betragtning af mit Levebrød . . .

Grøn.

Ja, De er Læge.

Feldt Skjeren.

Jeg kan ikke skildre Dem . . . Tal dog Monfrere! Du, hvis Profession det er at tale.

Profuratoren.

Dersom det, for en Mand, der er øvet i at tale, er ofte saare vanskeligt at finde nogen Bestaaenhed, endog naar det gjelder om Undersøgelse, der høre til hans Fag, hvor maae det da ikke være tidobbelt vanskeligt og smertefuldt for ham, at befinde sig i en Stilling . . . hvor sammenstødende Omstændigheder . . . hvor han maae . . . hvor han ikke kan, . . . Af, min Herre! det er en meget ulykkelig Hændelse.

Feldt Skjeren.

Det er gandske vist, min Herre! at dersom . . . Men hvad var dog den salig Fatters Sygdom?

Grøn.

Hans Sygdom? . . . Paa min Ære! jeg veed det ikke engang selv, og Doktorerne vidste ikke mere derom end jeg. . . . De fulgte den store Doktor Molières Forskrift: Clysterium donare, postea

postea seignare, ensuite purgare. Først gav de ham Suppe med en Pind i, saa aarelod de ham, og endelig bombarderede de ham med Laxativer.

Feldtffieren.

Gud bevare os! Hvad siger De? at give Suppe i en ubekendt Sygdom! Stakkels Fætter! ham har de da dræbt! . . . (forvirret.) Om Forladelse! Tusende Gange om Forladelse! Herr Doktor! det var ikke saaledes meent.

Grøn.

Skader ikke. Vi veed meget vel, baade De og jeg, hvad man beskylder os for. Men jeg seer tydeligen af Deres Breve og Taler, hvor oprigtig De ere bedrøvede over Deres Fætters Død. Hør nu: imedens vi venter paa Madam Grøn, tillader De mig vel at tale noget med Dem om Deres Børn.

Prokuratoren.

De har handlet som en ærlig Ven, i Henseende til Dem, min Herre!

Grøn.

De har dog vel ikke gandske fast besluttet, ikke at foreene dem?

Feldtffieren.

Hvad mig angaaer . . . Jeg siger just ikke . . . men, tilforladelig, jeg fornædret mig aldrig til at gjøre et Skridt, som . . .

Pro:

Prokuratoren.

Lad os først gjøre Ende paa Sagerne med Testamentet, Herr Advokat! og siden ville vi tænke paa hvad der kan gjøres for vores Børn.

Grøn.

Det kan ikke staae længe paa med Testamentet. Jeg har ladet mig give en Kopie deraf. Men der kommer netop Madame Grøn.

Sextende Scene.

De Forrige. Madame Grøn (i dub Sorg.)

Grøn.

Velkommen, min gode Veninde. Disse to Herrer ere Deres to Fættre. Der seer De Herr Advokaten, og der Herr Doktoren.

Mad. Grøn.

Mine Herrer! . . .

Feldtsjeren.

Det vilde have været behageligere for os, Madame, at gjøre et saa interessant Bekjendtskab, som Deres, under andre Omstændigheder.

Prokuratoren.

I denne store Sorg, som Tabet af en saa fjer Elægtning forvolder os, er det os en Trøst at tænke paa, at han dog ikke har taget med sig i Graven det maaskee ikke aldeles ubillige Nag, som han i saa lang Tid bar til os.

Feldt

Feldtſjeren.

Og vi ſmigrer os med, at De ville være ligesaa overbærende ſom han, og værdige os Deres Venſkab ſom Slægtninge, der . . .

Mad. Grøn.

Jeg beder Dem om Forladelse, mine Herrer! men De maae ikke ſmigre Dem dermed. Min ſalig Mand var vred paa Dem ſin hele Levetid. I det Dieblif, da han ſkulde døe, glemte han ſit Had. Naar det kommer ſaa nær med mig, kan jeg maaskee gjøre den ſamme Opofrelſe; men ſaalænge, ſom jeg endnu ſeer Døden langt borte, maae De ingen Regning gjøre paa Tilgivelse.

Prokuratoren.

Men, Madame! det ſynes mig . . .

Feldtſjeren.

Under ſaa ſørgelige Omſtændigheder . . .

Mad. Grøn.

Ja, mine Herrer! jeg er bedrøvet . . . meget bedrøvet . . . Men Sorgen har den Virkning hos mig, at min Brede forges.

Prokuratoren.

De, der elskede Deres Mand ſaa høit . . .

Mad. Grøn.

Ja viſt nok elskede jeg ham; jeg elsker ham endnu, og jeg ſkal aldrig aflade at elſke ham; men det er juſt for denne Kjerlighedſ Skyld, at jeg er ſaa
vred

vreed paa Dem, der har forvoldet ham de eeneste Fortrædeligheder, som han havde saa længe som han levede.

Feldtskieren.

Madame! det er ikke mig.

Prokuratoren.

Jeg forsikrer, at jeg ingen Deel havde deri.

Mad. Grøn.

Jeg gad nok vide, mine Herrer! hvad gode Grunde De kan have til Forsvar for den Fordom, som man i gamle Dage havde imod Skuespillerne.

Prokuratoren.

Jeg tilstaaer gandske oprigtig, Madame! . . .

Mad. Grøn.

Og jeg tilstaaer ogsaa gjerne, at denne Stand er mere til Fornøielse end til Nytte for Selskabet og Staten. Men er det den eeneste Stand, man kan sige det om? Det er nu eengang saa med alt, hvad man kalder Konster: Ildt Underviisning, og megen Fornøielse. Men det er dog vel noget?

Feldtskieren.

De har Ret; saa gaaer det med min Konst og saa, Madame.

Mad. Grøn.

Fornøielsen maae da nok være ene paa Deres Side. Men fordi en Profession er mindre nyttig end

end en anden, er derfor den, der driver en saadan Profession, mindre brav Mand?

Prokuratoren.

Det veed Gud, han ikke er.

Mad. Grøn.

Mindre nyttig, naar han gjør Lykke, er det ikke at være mindre skadelig, naar hans Forsøg mislykkes? og Aftøren, der spiller Ret, gjør han ikke mindre Skade i Verden, end Doktoren, der tager Feil af en Sygdom, eller Advokaten, der vaaser?

Feldtskieren.

Det er gandske vist, Madame! men . . .

Mad. Grøn.

Dersom endda Eftertanke havde gjort Dem fornuftige; men langt fra. . . . Jeg seer at De ere lige saa affindige, som De har været, mine Herrer! og den Maade, hvorpaa De opfører Dem imod Deres Børn, som De tvinger til at løbe bort fra Dem

Prokuratoren.

O Madame! hvad den Sag er angaaende . . .

Mad. Grøn.

De har Ret. Den vedkommer ikke mig. Jeg vil heller ikke mere have dermed at bestille. Det er mig nok at jeg har lættet mit Hjerte. . . . Jeg trængte dertil . . . Jeg er saa bedrøvet. . . . Af, Herr Brun! De var denne fjere Mand's Ven . . .

Mine

Mine Taarer Jeg kan ikke tale mere
 (han tørrer sine Øine; de to Brødre ligelædes. Efter nogen
 Tanshed.) De, har skyndet Dem, at komme hertil,
 mine Herrer!, for at faae Testamentets Indhold at
 vide. Herr Brun er saa god at forelæse Dem det.

(Gron bringer Stole.)

Feldtskjeren (affides til sin Broder.)

Mønstre!

Prokuratoren (ligelædes.)

Nu da, min Broder!

Feldtskjeren.

Denne Kone holder just ikke meget af os.

Prokuratoren.

Vi maae see at stille hende tilfreds. (hoit.) Lad
 os da høre Testamentet.

Gron

(i det alle sætte sig.)

Svrend jeg begynder at læse, maae jeg erindre
 Dem om Testators Karakter. Han var noget
 hængjerrig.

Feldtskjeren.

Hvordan? Skulde han have villet hævne sig paa
 os ved sit Testamente?

Prokuratoren.

Skulde han have ladet Walden flyde ud paa et
 saa høitideligt Dokument?

Gron.

Grøn.

Ikke saa aldeles. Men det kunde vel hændes sig, at De ville finde Testamentet noget urimeligt. Og jeg maac ærligen tilstaae Dem, at jeg har været ham behjælpelig, og at Spasen er min Opfindelse.

Prokuratoren.

Destobedre! . . . (affides til sin Broder) Du skal see, at det gaacr ud over Dig. Han gjør sig vist ikke lystig over en Stand, der giver ham Leilighed til at fortjene mange Penge.

Feldtsjeren

(affides til sin Broder.)

Og jeg vedder, at han gjør snarere Nar af Lovbogen end af Pharmakopeen.

Grøn.

Har De noget hemmeligt at tale om, saa vil jeg hie.

Prokuratoren.

Aldeles ikke. Jeg beder

Grøn.

De Herr Advokat! der har saa mange Kundskaber i Praxis, kjender De nogen Skuespil?

Prokuratoren.

O ja . . . nogen . . . temmelig mange . . . næsten allesammen.

Grøn.

Altsaa kjender De sikkert en Comedie, der hedder Trillingerne i Venedig?

Prokuratoren.

Trillingerne i Venedig? . . . Det kommer mig for, som . . . O ja vist kjender jeg den.

Mad Grøn.

Ik, hvor min stakkels Grøn spillede Harlekin i det Stykke!

Feldtskeren.

Harlekin?

Prokuratoren.

Min salig Fætter spillede Harlekin?

Mad. Grøn.

Ja, mine Herrer! og det mesterligt.

Prokuratoren.

Men jeg beder Dem, hvad har Testamentet at gjøre med disse Trillinger i Venedig?

Grøn.

Fordi der i denne Comedie tales om et Testament, og om et lille Bilkaar, som Testator paalægger sine Arvinger.

Prokuratoren.

Et Bilkaar! og det er?

Grøn.

At bære deres hele Levetid en grøn Kjole med Guldgaloner paa.

Pro

Profuratoren.

Den Dragt er ikke passelig for en Advokat.

Feldtskjeren.

Det var et besynderligt Vilkaar.

Profuratoren.

Er det en *Conditio sine qua non*?

Grøn.

Upaatvivlelig!

Profuratoren.

En grøn Kjole med Guldgalonér paa! Man kunde vel overtale sig . . .

Feldtskjeren.

For min Stand er den ikke saa urimelig; og for at vise, i hvor høi en Grad denne kjere Fætters Minde er os dyrebart . . .

Profuratoren.

Og dersom en saadan Føielighed kunde forlige os med vores kjere Cousine . . .

Grøn.

Vilkaaret med den grønne Kjole er just ikke netop det samme her i dette Testamente, dog nærmer det sig noget dertil. Vil De engang høre de to Artikler, som angaaer Dem. (læser.) "Stem, jeg giver og testamenterer til min Fætter Lysias Enit, bestemt Procurator i Ebbekøst i Jylland, i Betragtning af det Slægtskabsbånd, der forbinder os, og af det Venskab, som jeg i gamle Dage bar for

"ham, og som jeg nu føler paa ny oplivet, den
 "Summa Fem Tusende Rigsdaler, skriver 5000
 "Kdr. Dansk Courant, der, imod hans blotte Qvit-
 "tering, skal betales ham ud af Voets netto Be-
 "holdning" . . .

Prokuratoren (tørre Vinene.)

Den stakkels Fætter! Jeg kan ikke høre hans
 Testament læses, uden at føle mig bevæget ind til
 Sjelen. (affides, til sin Broder.) Kan Du nu høre?
 min Broder!

Grøn (læser videre.)

"Men saasom bemeldte Lysias Snit længe har
 "forfulgt mig i min Ungdom for at forhindre mig
 "fra at blive Skuespiller, hvilken Stand jeg dog
 "skylder min Formue, og hvorved jeg følgerigen og-
 "saa er bleven sat i Stand til at vise bemeldte min
 "Fætter i Gjerningen, hvor kjer han er mig, saa er
 "det min alvorlige Villie og Meening, at han for-
 "meligen og højtideligen skal affone denne sin
 "Forbrydelse imod Skuespillerstanden paa saadan
 "Maade" . . .

Feldt Kjeren

(affides til sin Broder.)

Kan Du nu høre? Monfrere!

Grøn (læser videre.)

"At bemeldte Summe ikke maae udbetales ham,
 "med mindre han, en smuk Sommer-Solskins-Dag,
 "Klofz

"Klokken tolv om Formiddagen, gaaer fra mit
 "boende Huus hen paa Helsingørs Raadstue, for at
 "undertegne Qvitteringen, klædt som Oldfux i den
 "Stundesløse"

Profuratoren.

Som Oldfux!

Feldt Skjeren (affides.)

Profuratoren har han ikke sparet.

Grøn (læser videre.)

"i sin fulde Dragt, graae Kjole, sort Flors Hals-
 "klud, sort Paryk med lang Vidst, sorte Støvlet-
 "ter med Messingknapper i, Hjortelæders Gehæng
 "uden paa Kjolen, med en lang Kaarde i, og store
 "gule Handsker."

Feldt Skjeren (affides.)

Jeg længes efter at høre min Dom.

Profuratoren.

Men hvad er alt dette for Spas? min Herre!

Mad. Grøn.

Åh, Herr Advokat! vi ere sandelig ikke i Hu-
 mør til at spase.

Feldt Skjeren.

Min Broder som Oldfux!

Grøn.

Nu kommer den Artikel som angaaer Herr
 Doktoren.

Feldt

Feldtskieren.

Jeg svæder allerede. (tørre Svøden af Panden)

Gron (læser.)

"Item af samme Marsager og Bevæggrunde som
"ovenmeldt, giver og testamenterer jeg til min Fæts
"ter Hippocrates Snit, vel renomméret Feldtskier i
"bemeldte Ebbeltoft i Sjælland, en lige Summe af
"Fem Tusende Rigsdaler, skriver 5000 Rdlr. Dansk
"Courant" . . .

Feldtskieren.

Hidtil gaar det herligt.

Profuratoren (affædes.)

Jeg vil dog haabe, at her ogsaa er et Vilkaar.

Gron (læser.)

"der paa samme Maade skal ham udbetales, dog
"under det Vilkaar" . . .

Profuratoren (affædes.)

Bravo!

(Feldtskieren tørre Svøden af sig.)

Gron (læser.)

"at han, ligesom hans Broder, gaar til Bods fra
"mit Huus hen paa Raadstuen en Køn Solskinsdag,
"Klokken tolv om Middagen, for at undertegne
"Qvitteringen, klædt som Jeppe paa Bjerget" . . .

Profuratoren (affædes.)

Bravissimo!

Feldts

Feldt Skjeren.

Jeppe paa Bjerget! hvad er det for en Regle?

Mad. Grøn.

Åh min Gud! det var een af min Mand's bril-
lante Roller. Kjender De ikke den forvandlede
Bonde af Holberg?

Grøn (læser.)

"saaledes som han er flødt i anden Akt, med Gyl-
denstykkets Sloprof og Guldbrofadens Nathue paa"

Prokuratoren.

Guldbrofade, min Broder!

Feldt Skjeren.

Tusend Tak, Monsfrere! Medicinen har intet
at rose sig af.

Prokuratoren.

I det mindste har den salig Mand været
upartisk.

Feldt Skjeren.

Er det alt hvad der angaaer os i Testamentet?

Grøn.

Det er Hovedsagen. Dog er der en lille Artis-
kel endnu.

Prokuratoren.

Lad os da høre den. Den er vel lige saa smuk
som de andre.

Grøn (læser.)

"Og saasom begge mine kjære Søstters' ere Enke-
mænd,

"mænd, saa giver og testamenterer jeg end videre
 "Fem Tusende Rigsdaler, skriver 5000 Rdlr. Dansk
 "Courant, til den af bemeldte min Fætter, der finder
 "sig i at gifte sig med en Aktrise". . . .

Prokuratoren.

Gifte sig med en Aktrise! . . . Var Manden
 gal? . . . Om Forladelse! Madame!

Mad. Grøn.

Uden Omstændigheder, Herr Advokat! Det for-
 nærmer mig ikke.

Feldt Kjeren.

Det var altsaa ti tusende Rigsdaler.

Prokuratoren.

Men, med Tilladelse at spørge: Skulde der
 ikke mangle en lille Formalitet?

Grøn.

Confirmation vil De vel sige? Vær rolig i den
 Post. Testamentet er confirmeret. Men De kan
 jo gaae fra Arv og Gjeld.

Prokuratoren.

Au for en Ulykke! . . . Men seer De, min
 Herre! De begriber selv, at det er os umueligt . . .
 Enten er det Spøg eller Alvor, etc. Er det Spøg,
 saa er det meget uanstændigt og upassende . . . Er
 det Alvor, saa . . . Fem til ti tusende Rigsdaler
 . . . klædt som Oldsur . . .

Felder

Feldt skjeren.

Som Jeppe paa Bjerget . . . Nei min Herre,
nei . . . aldrig . . . imidlertid . . . ti tusende
Rigsdaler . . . lad mig see . . . Nei, det er et
Tyrannie, et iusamt Vilkaar; det ene som det
andet.

Prokuratoren.

Det er et skammeligt Vilkaar, uantageligt,
som ikke kan bestaae for Retten. Vi procederer . . .

Ern.

De glemmer at Testamentet er confirmeret.
Forresten, mine Herrer! De ere jo ikke tvungne til
at antage Gaven, som Testator har tiltænkt Dem,
og saa ophører Vilkaarene af sig selv.

Prokuratoren.

Hvordan, min Herre! meener De, at jeg ikke
veed saa meget selv? . . . Jeg takker Dem forre-
sten. Jeg seer, at om De har været den Afsødes
Ven, saa har De ikke været vores.

Ern.

Jeg har ikke havt den Ære at kjende Dem
fjærend nu.

Prokuratoren.

Fem til ti tusende Rigsdaler! . . . men, gifte
sig med en Aktrise! . . .

Feldt

Feldtsjeren.

Ti tusende Rigsdaler! Du min Gud! de vilde have kommet mig ret tilpas. . . .

Grøn.

Det gjør mig virkelig ondt, at jeg har været Opfinder af disse Vilkaar. . . . Vel er det sandt, at man kunde sige Dem: Et Korters-Tid løber snart; at De har forvoldet Deres Fætter mange tiere Timer; at fem tusende Rigsdaler for en lille Spadseretur hen paa Raadstuen ere ikke at foragte. . . .

Feldtsjeren.

Ligger Raadstuen langt borte?

Grøn.

I den anden Ende af Byen, Herr Doktor!

Feldtsjeren.

Maa saa Gud være os naadig!

Grøn.

Man kunde sige Dem, at det at gifte sig med en Uktrise, er ikke saa meget urimeligt, især naar hun har en Medgift af fem tusende Rigsdaler, og desuden en god aarlig Indkomst. . . .

Prokuratoren.

Ja, naar man var saa lykkelig at finde en Madame Grøn.

Mad.

Mad. Grøn.

Jeg takker for Komplimenten, ifald den er oprigtig meent.

Grøn.

Man kunde end videre forestille Dem, at det er just en saadan smuk Sommerdag som i Dag, at Testator har bestemt; at Pengene ligge aftalte paa Raadstuen, og at det beroer eene paa Dem, naar De vil hente dem. Men jeg skal vel tage mig i Agt for at gjøre den mindste Bemærkning, at bruge den mindste Overtalelse. Jeg vil blot sige, at da jeg ikke vidste, om De vilde opfylde det første Vilkaar, eller ikke, saa har jeg ladet bringe de bestemte Dragter herhid. Seer De! . . . i dette Kabinet paa høire Side ligger Oldfures Dragt; og i dette paa venstre vil De finde alt, hvad der hører til Jeppe paa Bjerget.

Prokuratoren.

Hvad, min Herre! tænker De . . .

Grøn.

Ikke for hastig. Overlæg Sagen nøie. Om et Korters Tid kommer jeg igjen, for at høre Deres endelige Bestutning.

Prokuratoren.

Men tilfald mig dog, kjære Ven! eet Ord endnu. De er Procurator af Testamentet. Kunne vi ikke forenes om denne Sag?

Grøn.

Grøn.

Hvad vover De at foreslaae mig?

Prokuratoren.

Men hvad kan det skade? Vi nødes til at re-
noncere paa Arven, saafremt De er paastaaelig; thi
De begriber dog sagte, at en Advokat . . . en Dok-
tor kan ikke . . . man vil gjøre Nar af dem . . .
Seer De: den kjere salig Fætter har jo dog bestemt
disse Penge for os. Om De nu lader os faae dem
uden at fordre Vilkaarenes Opfyldelse, hvem ska-
der det da? Ingen; slet ingen.

Grøn.

De glemmer Enken, som Pengene, i dette Til-
fælde . . .

Feldt Kjeren.

Ik, den kjere Søster! hun har jo selv samtyk-
ket i, at hendes salig Mand betænkte os? Høi os
dog i denne Post, Madame!

Mad. Grøn.

Hvordan? mine Herrer! jeg skulde overtræde
min afdøde Mand's Villie? Læsningen af de tre Ar-
tikler har paa nye aabnet alle mine Saar. Man
kjender deri saa fuldkommen min stakkels Mand's
gode Hjerte. Ik! hvor er det dog ikke tungt at
miste alt hvad man elsker! Hvor en stakkels Enke
dog er at beklage! Kom, Herr Brun! følg med
mig. Tjenerinde, mine Herrer!

(gaaer.)

Grøn.

Grøn.

Mine Herrer! jeg har den Ære Jeg siger
Dem ikke Farvel endnu. (gaaer.)

Syttende Scene.

Prokurator Snit. Feldtskjer Snit.

Prokuratoren.

Min Broder!

Feldtskieren.

Nu vel, Monfrere!

Prokuratoren.

Det har været en dum Karl; den salig Fætter.

Feldtskieren.

Et Halehoved, Monfrere! eller ondskabsfuld,
som en Rat.

Prokuratoren.

Endogsaa efter Døden at spille Comedie med
Folk!

Feldtskieren.

Det er nok den første Gang, at en død Mand
har gjort sig tilgode paa en Doktors Bekostning.

Prokuratoren.

En Advokat, klædt som Oldfux!

Feldtskieren.

En Doktor, som Jeppe paa Bierget!

Pro

Prokuratoren.

« Og det er for de Narrestregers Skyld, at jeg har passeret baade det store og det lille Belt!

Feldtsjeren.

Og jeg reiste over den salte Sø fra Narhus til Kallundborg! Var det endda paa en Tid, da man spillede Masketænder.

Prokuratoren.

Det siger jeg ikke.

Feldtsjeren.

Ti tusende Rigsdaler! det var en flønnen Kapital for en . . . for to fattige Djeule som vi . . . Vidste man bare at de ikke fik det at vide i Ebbeltoft.

Prokuratoren.

« Jeg vil dse paa, at det kommer i de Svenske Aviser.

Feldtsjeren.

« Og den Raadstue, der ogsaa skal ligge saa forbandet langt herfra.

Prokuratoren.

« Ja ikke nok med det: Der er saadan en Mængde Skriverkærlige. De vil artig see ad os, disse unge Mennesker.

Feldtsjeren.

Det er afgjort: Jeg tager min Datter med mig, og reiser . . . Du min Gud! . . . Ti tusende Rigsdaler!

Pro

Prokuratoren.

Jeg vil have at vide, hvem min Søn er hos; jeg henter ham, og reiser hjem til Ebbeltoft.

Feldtsjeren.

Ja lad os reise!

Prokuratoren.

Og det strax. Men jeg lægger Proces an imod Stervboet: det skal i det mindste betale mig Reispengene. Og saa skal Du see, hvor jeg skal vide at skrive Regning.

Feldtsjeren.

Det er imidlertid Dig, Monfrere, der har volde os denne Ydmygelse.

Prokuratoren.

Det er ligesaameget Dig, min Broder! Men ingen Bebreidelser!

Feldtsjeren.

Ti tusende Rigsdaler!

Prokuratoren.

Du er fordømt interessert. Var her paa det samme en Aktrise, saa friede Du til hende strax. Jeg seer nok, at Du vil hen og tage den Guldbroskades Nathue paa.

Feldtsjeren.

Siig heller, Monfrere, at Du ønskede, jeg vilde foregaae Dig med mit Exempel.

Pro

Profuratoren.

Gaae fun! . . . gaae fun! . . .]. uden Cere-
monie! Din Mafferadedragt ligger i det
Kabinet.

Feldtffjeren.

Og Din, Monfrere, her i det andet.

Profuratoren.

Fanden fare i Forfatteren af disse Trillinger i
Benedig! og i hans gallonerede Kjole!

Feldtffjeren.

Ja det siger jeg med. Det er den Kjeltring,
der har indgivet den anden Kjeltring Sdeen til disse
Marrestreger.

Profuratoren.

Naa hvad venter vi da paa? Kom lad os gaae!
(affides.) Gud forlade mig! Fem til ti tusende Rigs-
daler!

Feldtffjeren.

Ja lad os det. Vi kan intet bedre gjøre.
(nærmer sig til Kabinettet.)

Profuratoren.

Hvad vil Du der? min Broder! Jeg troer Du
vil derind.

Feldtffjeren.

Saamænd vil jeg ikke . . . jeg gaaer
men der er jo intet Ondt i, at jeg er nysgjerrig
efter

efter at see den Dragt, som jeg paa min Vre,
aldrig tager paa.

Profuratoren.

Nysgjerrigheden kunde faaskee dog faae dig til
at prøve den.

Feldtskieren.

Prøve den? Jeg forstkrer dig, nei Forres-
sten, om jeg endog prøvede den, gif jeg derfor ikke
ud med den paa Gaben (Abner Dorren) Du
min Gud! det er dog Alvor. Ligger ikke Klæderne
der paa en Stuel?

Profuratoren.

Meget vel, min Broder! meget vel! Du er
er allerede næsten bestemt. Vil du, at jeg skal agere
Baron Nilus med dig?

Feldtskieren.

Sie stille, Monfrere! Troer du at jeg er i Stand
til (Profurateren nærmer sig til det andet Kabinet)
Men du gaaer jo selv hen til dit Værelse?

Profuratoren.

Jeg tager bare min Hat og Stof, for at gaae
min Vej.

Feldtskieren.

Og hvad mig angaaer Ti tusende Rigsd-
daler Jeg vil ikke see mere (Abner Dor-
ren igjen) Hvad seer jeg! Salig Fætters Biblio-
thek Jeg maae see om der ere nogle medicin-

ste Bøger iblandt. Finder jeg nogen til Forsvar for Vaccinationen, saa sværger jeg ikke for mig selv, at jeg river det forbandede Kram i Stykker.

Prokuratoren.

Du søger kun om en Undskyldning, for at kunne gaae ind.

Feldtskieren.

Det er vist nok at disse Bøger denne Dragt ti tusende Rigsdaler Ih hvad! Klokken er jo ikke saa mange. (Gaaer ind)

Stende Scene.

Procuratoren (allene.)

Nu da! er han ikke inde i Kabinettet? Stafkels Broder! Penge har dog altid været hans svage Side Men for det Kjob misunder jeg ham dem sandelig ikke Smidlertid troer jeg at jeg døde af Ergrelse, ifald han blev rigere end jeg Ti tusende Rigsdaler! Dersom jeg vilde søge en Udflugt som han paa hans Side er Bøger (aabner Døren.) her er Kobberstykker syperbe Kobberstykker! Og jeg, som et Kjender Skal jeg gaae derind? Min Gud! hvor har man dog ikke sin Plage i denne Verden Der er jo ingen Jeg gaaer ind Paa min Sjæl gjør jeg det ikke!

(Gaaer ind.)

Nit

Nittende Scene.

Grøn. Madame Grøn (kommer ind fra Baggrunden.)

Grøn.

De er gaaet ind begge to.

Mad. Grøn.

Jeg vædder at de tilsidst finder dem i at tage Klæderne paa.

Grøn.

Og jeg vædder at de allerede er ifærd dermed.

Mad. Grøn.

Seer man dog hvor Pengegjerrighed kan faae Bugt med os.

Grøn.

Give Gud, at den aldrig bragte Folk til at gjøre noget værre! Du begriber nok at jeg ikke lader dem gaae saaledes ud paa Gaden. Min Broder Skipperen, og din Søster, der er Enke, ere begge rige; ingen af dem har Børn, og vi skal jo arve dem? Vi kan altsaa nok gjøre et lille Greb i vores Pung. Ikke sandt? Jeg gaaer, for at bringe Nysten af min Plan i Orden, og saa gaaer jeg ned i Haven for at beroelige vores ungo Mennesker, der ikke er altfor vel tilmode. Du bliver her for at modtage dem, naar de kommer ud igjen. Men vær ikke altfor stem imod dem: De Staffels Fattere! de har allerede udstaaet nok.

Mad. Grøn.

O de ere ikke færdige endnu med mig. Jeg har endnu ikke sagt dem alt hvad der ligger mig paa Hjertet.

Tyvende Scene.

De Forrige. Sjomfrue Wims.

Sjomfrue Wims.

See her er jeg da. Jeg gik bort fra Prøven i fjerde Act; for jeg er saa nysgjerrig efter at see de Debutanter, som de har lovet os . . . Er de kommet? . . . Hvor er de? . . . Har de et fordeelagtigt Udseende? en god Aulstand? Det var paa et hængende Haar at alle mine Kammerader vare kommet herhen, for at gjøre Bekjendtskab med dem.

Grøn.

Jeg fornæier mig ret meget over Deres Iver for Konsten, min kjære Sjomfrue Wims! Ja vist er de kommet, men De vil faae noget at lee ad. Neppe vare de stegne af Bognen, og kommet herhid, før end de lukkede sig inde i disse to Kabinetter, for at gennemløbe deres Debutroller, Oldsur og Jeppe paa Bjerget; og det skal slet ikke falde mig forunderligt, om de, af bare Enthusiasme, ogsaa prøver deres Dragter.

Sjomfrue Wims.

Hvad siger De?

Grøn.

Grøn.

Ja de er Akteurer med Liv og Sjel . . . De har en Passion for Comedien . . . Tilgiv mig; jeg maac overlade det til min Kone at forstille disse to Herrer for Dem, jeg har noget at udrette, men jeg skal strax være her igjen. (Gaaer.)

Een og tyvende Scene.

Mad. Grøn. Jomfrue Wims.

Jomfrue Wims.

Men er Deres kjære Mand bleven forrykt i Hovedet? . . . Og de selv! . . . denne Dragt . . .

Mad. Grøn.

Jeg skal forklare Dem det paa en anden Tid. Men De maac undskylde mig, ligesom min Mand. Jeg har nogen Ordres at give. Naar man er iblandt Kammerader, behøver man ikke at præsenteres . . . (affides.) Min Mand maac gjøre hvad han vil, men jeg vil have den Fornoielse at bringe dem deres Børn. (Gaaer.)

To og tyvende Scene.

Jomfrue Wims (allene.)

Men hør dog! hør dog, Madame Grøn! . . . det er en besynderlig Maade, saaledes at lade mig være allene med to ubekjendte Personer.

Ere

Tred og tyvende Scene.

Jomfrue Wims. Feldtskjer Snit (som Zeppe.)

Feldtskjer.

Det er sandt, at Mennesket er saare svagt i sine Beslutninger.

Jomfrue Wims.

Hvad seer jeg? Ja tilforladelig. Herr Grøn har dog ikke narret mig. Der har vi jo een af dem i sin Dragt.

Feldtskjer.

Jeg skal love for at min Broder vil gjøre Nar af mig. Mon han er gaaet?

(Seer sig om og, bliver Jomfrue Wims vaer.)

Jomfrue Wims.

Jeg har den Ære at ønske Dem en god Morgen.

Feldtskjer.

Du min Gud! hvorledes skal jeg nu bære mig ad?

Jomfrue Wims.

Jeg glæder mig over at jeg er den første af alle vores Aktører og Aktriser, der gjør Bekjendtskab med en Mand, der er saa ivrig for sin Kunst, som De.

Feldtskjer (assides.)

En Aktrise! . . . (hoit.) Tillad mig, Madame! . . .

(Wil gaae ind i Rabinettet.)

Jom

Zomfrue Wim s.

(holder paa ham.)

Wie dog! hvorhen? Ere vi ikke
Kammerader? (trækker ham frem paa Theatret.)
Heida, Jeppe! nok et Glas Viin af Karnaliesæk
. . . forstaaer I vel? Vær ikke bange! det
er lutter Indbildning, at Nille har en Krabask, der
hedder Mester Erik Velkommen igjen fra Pa-
radis!

Feldtskieren.

Forlad mig . . . Madame!

Zomfrue Wim s.

Jeg er Zomfrue, Jeppe!

Feldtskieren.

Tag ikke ilde op Jeg ubbeder mig
Jeg meente (affides.) Jeg maae holde gode
Miner.

Fire og tyvende Scene.

De Forrige. Procuratoren (som Oldsur.)

Procuratoren.

Jeg tør neppe gjøre et Skridt.

Zomfrue Wim s.

Ha ha! den Karl kjender vi ogsaa. Man behø-
ver saamænd ikke at spørge om, hvad Regiment han
hører til. Kom hid Oldsur! og gjør smukt din Com-
pliment for Pernille!

Pro-

Procuratoren (affides.)

Jeg forgaaer af Skamfuldhed . . . Gud see
 Lov at min Broder er ligesaa gal.

Feldtskieren (affides.)

Jeg var tilfreds at Monfrere var Dolket i Bold,
 for sine Marsagers Skyld.

Jomfrue Wims.

God Dag, Oldfux! god Dag . . . Naa hvad
 staaer du der og gaber efter? . . . See her, kys
 Pernille paa Haanden! . . . hvor han er undseelig
 . . . Ich durste nicht anklopfen, Ihre Gnaden! denn
 das wäre all zu dreistig, all zu dreistig . . . Seer De,
 jeg er Eulalia Wims, Kronen for alle Kammerpiger
 i Danmark, Kiøbenhavns Theater allene undtagen.
 Jeg har den Ære at være Aktrise ved det Selskab
 hvorved De skal debutere.

Feldtskieren.

Hvordan? hvor vi skal debutere.

Procuratoren.

Hvem tager De os an for?

Jomfrue Wims.

Før de to Skuespillere som vi venter.

Procuratoren.

For to Skuespillere? . . . (Affides til sin Broder.)
 Seer du her, min Broder! hvad din latterlige Svag-
 hed udsætter os for.

Feldts

Feldtskieren

(affides til sin Broder.)

Det synes mig, Monsfrere! som vi ikke har noget at lade hinanden høre.

Gomfrue Wims.

Tilgiv mig, mine Herrer! De hører Dem noget fjantet ad i disse Klæder. Skulle De maaskee ikke være de to Skuespillere, som man har lovet os?

Prokuratoren.

Skuespillere? (affides til sin Broder.) For Djeveln! lad os vel vogte os for at sige hvem vi er.

Feldtskieren.

(affides til sin Broder.)

Jeg skal nok holde Dreene stive.

Gomfrue Wims.

Lægger De Naad op med hinanden?

Prokuratoren.

Aldeles ikke. Vi ere rigtig nok Skuespillere. Er Madamen Aktrise?

Gomfrue Wims.

Aktrise er jeg, men endnu ikke Madame. Hvad jeg kan blive med Tiden, det staaer i Skjebnens Haand.

Prokuratoren.

De er charmant, Gomfrue!

Feldtskieren.

Ket en Engel.

Pro-

Prokuratoren.

Hvilke glimrende Dine! Vidste De, hvad mit Hjerte i dette Dieblig siger mig?

Feldtskieren.

Det siger intet, Gomsfrue! men jeg sværger Dem til, at mit brænder i lys Lue af Kjærlighed.

Gomsfrue Wims.

Nu seer jeg, at De ere Skuespillere, siden De tændes saa let i Brand. De elsker mig da begge to? Men hvorledes skal jeg kunne vælge?

Feldtskieren.

Deiligste Gomsfrue! vælg mig! jeg er den yngste.

Prokuratoren.

Forskjellen paa vores Alder er ikke saa stor; og naar De seer paa os, saa vil De neppe troe det.

Feldtskieren.

Hør, min smukke Gomsfrue! eet Ord saa godt som mange: See her er mig Haand, staae til! De er bedre tjent med mig end med ham. Han er kun Professor, og jeg er Feldtskier, og oven i Kjøbet Accoucheur.

Prokuratoren.

Rider Fanden dig? min Broder!

Gomsfrue Wims.

Ha ha ha ha! Naa jeg kan ikke holde mig længer. Vener De ikke, at jeg fra først af har seet paa Dem, at De ikke vare Skuespillere? Det er noget som

Som jeg forstaaer mig paa. Det er ikke Dem, der spiller Komedie, men man spiller Komedie med Dem.

Profuratoren.

Hvorledes? spille Komedie med mig?

Feldtskieren.

Destoværre Jomfrue! Jeg begynder nu at begribe det.

Jomfrue Wimé.

Han er ondskabsfuld, den kjere gode Herr Grøn!

Profuratoren.

Men det gaaer dog for vidt, at være det endogsaa efter sin Død.

Jomfrue Wimé.

Efter sin Død? Hvad er det, De siger der?

Fem og tyvende Scene.

De Forrige. Mad. Grøn. Lovise. August.

Mad. Grøn.

Kom ind, mine kjere Børn! I vil her finde et Par Personer, der ville være ret glade over at see Jer.

Profuratoren (assides.)

Død og al Ulykke! hvad seer jeg? Er det ikke min Søn! Og jeg seer ud som et Spektakel.

Feldts

Feldtskieren.

Du min Gud! det er min Datter! . . . det er mig umueligt . . . i denne Naaklædning . . . jeg kommer strax igjen. (Løber ind i Kabinettet.)

Procuratoren.

Hvordan! Landstryger! bic kuns! vi skal strax tales ved. (Løber ind i Kabinettet.)

Ser og tyvende Scene.

De Forrige, undtagen Feldtskieren og Procuratoren.

Mad. Grøn.

De Stakkels Folk! hvor ere de ikke skamfulde!

August.

Men var det min Fader, som jeg saae?

Lovise.

Drømmer jeg, eller var det virkelig min Fader, som løb derind?

August.

Hvad er det for en Mascarade, her spilles?

Jomfrue Wims.

Kjere Madame Grøn! betroe mig dog Hemmeligheden! For en nysgjerrig Kammerpige som jeg, er det en Pine at see at man har Hemmeligheder, som man ikke vil meddele hende. For et Dieblik siden var det de Skuespillere, der skulde spille med os, og nu er det Forældrene til disse to unge Mennesker.

nesser. Jeg forstaaer intet deraf. Jeg begriber ikke
 hvad det vil sige. Forklar mig dog . . .

Mad. Grøn.

Lad min Mand forklare Dem det selv. See
 der er han netop.

Syv og tyvende Scene.

De Forrige. Grøn.

Grøn.

Hvad er her paa Færde? hvorledes gaaer det?

August.

Er De der? kjære Onkel! Jeg veed ikke hvad
 det er De har taget Dem for; men det lader, som
 De paa en meget ubarmhjertig Maade har hevnet
 Dem over min Fader og Lovises Fader. Jeg for-
 sikkerer Dem, det kan jeg ikke taale, og . . .

Lovise.

I Sandhed, Herr Onkel! det er at lade os dyrt
 betale Deres Godhed imod os.

Grøn.

Nu da. Min Kone har ikke kunnet nægte sig
 den Glæde at vise Jer Jeres Forældre i Paaklæd-
 ning. Værer roelige, og I skal see, at om der fra
 min Side er lidt Malice deri, saa er der dog ingen
 Ondskab. Forresten troer jeg at det er en afgjort
 Sag, at vores to Arvinger har fundet sig i deres
 Ekjebne,

Mad.

Mad. Grøn.

Gandske fuldkommen. Spørg Jomfrue Wims,
hun har seet Dem, ligesom vi andre, i fuld Costume.

Jomfrue Wims.

Komplet; den ene som Oldfux, og den anden
som Jeppe paa Bjerget; og det, som mere er, de
har begge friet til mig. Ha ha ha!

Grøn.

Har De det? naa det er mig fjert . . .

Jomfrue Wims.

Det kan vel være, men det er ikke mig fjert,
undtagen for saa vidt at det har moeret mig. Men
lad mig dog faae at vide . . .

Grøn.

Et Dieblis Taalmodighed, mine Venner!

Stte og tyvende Scene.

De Forrige. Feldtskieren og Procuratoren

(i deres egne Klæder.)

Feldtskieren.

Endelig finder jeg dig, Mammeselle! det er dig,
der løber bort fra . . .

Procuratoren.

Træffer jeg dig endelig, Vandløber! du, med
din naragtige Kjerlighed. Men vi skal tale om det,
naar vi kommer udenfor dette Hus, hvor jeg troer
at Fanden selv har ført mig ind. Følg med!

Au:

August og Lovise (paa engang.)

Men, min Fader!

Feldtskieren.

Spar dine Bønner, Jomfrue! de ere unyttige.
Sag reiser, og du er saa god at følge med.

Procuratoren.

I Henseende til Fætter Grøns Testamente, saa erklærer jeg Dem herved, Herr Brun! at vi skal snakkes sammen derom ved Lov og Rét.

Feldtskieren.

Og jeg ligeledes.

Procuratoren.

Et saadant uforstammet ydmygende Vilkaar! det skal Folk ikke faae at sige, at Advocat Lysias Snit har nedladt sig saa dybt . . . Jeg har den Ære at ønske Dem en god Dag. (Wil gaae.)

Feldtskieren.

De troede at en Doctor . . . nei mange Tak!
. . . Farvel! . . . (Wil gaae.)

Grøn

(holder dem tilbage.)

Et Dieblisk, mine Herrer! Tillad at jeg, førend De gaaer, forelæser Dem et Tillæg til Testamentet, eller et Codicil.

Pro.

Procuratoren (kommer tilbage.)

Et Codicil? . . . Det er vel lige saa smukt?

Ern.

Ja, mine Herrer! det hører til min Vens Testamente, men jeg maatte ikke underrette Dem om sammes Indhold, uden i det Fald at De prøvede Klæderne.

Feldtskieren.

De forbandede Klæder!

Procuratoren.

Jeg vil intet mere høre om den uforfammede Fætter. Der er Lov og Ret til. Farvel Herr Brun.

Gomfrue Wims.

Herr Brun! Jeg forstaaer ikke et Ord af alt dette.

Ern.

Et Dieblis's Taalmodighed, Gomfrue. Hør, mine Herrer! ved Lov og Ret vinder De intet. De kan jo sagte høre; derved forbinder De Dem jo dog ikke til noget.

Feldtskieren.

Skulde vi? Monfrere.

Procuratoren.

Lad os engang høre, hvad dette Tillæg siger.

Ern.

Erøn.

Det siger, at naar De har fundet sig i at prøve de to Dragter, saa skal De være befriede for at gaae længere, og at den bestemte Summa skal dette Tilfælde tilhøre Dem.

Feldtskieren.

Nu, det lader sig høre. Det var fornuftigt af den salig Mand.

Erøn.

Dog under Vilkaar . . .

Prokuratoren.

Jeg troer, Gauden rider Manden. Alter et Vilkaar!

Feldtskieren.

Lad os høre det, saa skal jeg sige, om han rasode, da han gjorde Testamentet, eller ikke.

Erøn.

At De samtykker i Deres Børns Giftermaal.

Prokuratoren.

I vores Børns Giftermaal?

August.

At min Onkel! hvad Erkjendtlighed skylder vi Dem ikke!

Lovise.

Er det mueligt?

Mad. Grøn.

— Naa hvad siger De derom? Det kalder man Bilkaar, der ere billige, anstændige, antagelige. Saae til, mine Herrer! Saa tilgiver jeg Dem.

Lovise.

Kjære Fader! finder De nu ikke dette Partie paa seligt?

Feldtsjeren.

Hvad siger Du? Monfrere!

Prokuratoren.

Hvad vil Du, jeg skal sige? Lad os forlige os og gifte vores Børn.

Feldtsjeren.

Herligt! Det er, min Troe! ikke Fordelen, der driver mig; men . . . naar kan vi have Pengene? . . . Jeg er bange for, at der endnu er et Tillæg.

Grøn.

Saa det er der ogsaa.

Prokuratoren.

Endnu eet? Det faaer aldrig Ende. Taalmodigheden forgaaer mig.

Grøn.

Dette Tillæg siger, at de ti tusende Rigsdaler skulle være Medgift til disse to unge Mennesker; at

Stens

Kenterne deraf skal betales dem aarlig i fire Terminer, men at Kapitalen ikke udbetales, førend en vis Formalitet finder Sted.

Prokuratoren.

Hvad er det for en Formalitet?

Grøn.

Det er, at jeg skal døe først.

Mad. Grøn.

Og det har han saamænd ikke Lyst til endnu saa snart. Det skal jeg svare for.

Feldtskieren.

Men hvad er alt det, De her siger?

Prokuratoren.

Saa er vi jo lige nær, og faaer ikke en Skilling. Jeg seer, Herr Brun! at De ikke har glemt Dem selv, og at De har narret den stakkels Fætter Grøn.

August.

Men, min Fader! det er jo Onkel Grøn selv.

Lovise.

Ja vist, vores Onkel Skuespilleren.

Feldtskieren.

Er det mueligt?

Prokuratoren.

Naa: jeg maae tilstaae, at jeg har ret ladet mig trække ved Næsen.

Gomfrue Wins.

Alt dette er godt nok, Herr Grøn! nu begynder jeg at forstaae Dem. Men veed De vel, at jeg har der paa eengang faaet to Elskere?

Grøn.

Hvorledes det?

Feldt Skjæren.

Jeg kan endnu ikke sige at . . .

Prokuratoren.

Jeg haaber dog, Gomfrue! at De ikke tager Spøg for Alvor.

Grøn.

Jeg forstaaer Dem, og det er nok. Men hvorledes skal vi komme ud af den Sag? Der var kun bestemt fem tusende Rigsdaler for den, der vilde begynde sig til at ægte en Aktrise; og jeg mærker, at De begge to var paa Vej til at gjøre dette Skridt. Hør, jeg vil gjøre Dem et Forslag: De fem tusende Rigsdaler skal jeg strax udbetale til lige Deeling imellem Dem. Ere De saa fornuftede?

Prokuratoren.

Jeg for min Deel vil være tilfreds.

Feldt

Feldt Kjeren.

Der har De min Haand! De er en brav Mand.

Komfrue Wims.

Der ligger da mine to Friere.

Mad. Grøn.

Giv Dem tilfreds Komfrue! De vil saamend ikke komme til at mangle.

Grøn.

Den Afdøde takker Dem for al den Omhed De har vist ham. Hør nu engang, kjere Fætter! intet mere Nag fra nogen af Siderne! Lad det nu være qvit imellem os.

Mad. Grøn.

De har i gamle Dage gjort alt, hvad De kunde for at faae min Mand's Fader til at gjøre ham arveløs; han hævner sig med at udstyre Deres Børn; og hvem veed, hvad mere godt han kan have tiltænkt Dem med Tiden. Nu bliver De her til Deres Børns Bryllup, som vi besørger; hver beholder det Kabinet, som De har spillet Comedie i; der vil De finde en god Seng, og alt hvad der ellers kan behøves, skal ikke mangle.

Komfrue Wims.

Men, Herr Grøn! de to Skuespillere, De har lovet os. Skal jeg ogsaa miste dem?

Grøn.

Erøn.

Olv Dem tilfreds, Gømsfrue! Jeg skal see at finde dem. (til de Gamle.) Jeres Børn har forset sig imod Jer, men de elsker hinanden, de har et godt Hjerte, og jeg svarer for, at de ville gjøre hinanden lykkelige. Hvad Dem angaar, Kjære Fættre! saa gid jeg bare kunde have overbevist Dem om, at man i ingen Stand bør hade andre end Skurkerne; og at en Skuespiller, der er en retskaffen Mand, har lige saa stor Ret, som enhver anden, til brave Folks Agtelse.

I n d t o g e t.

Syngestykke i to Acter.

Per

Personerne:

Breger, Degn i en Landsbye.

Mariane, hans Datter.

Johan von Thuren, Forvalterens Søn paa næste,
Herregaard.

Franz Eberhard, en Student.

Salomon Joseph, en Jøde.

Chor af Skoledrenge og Piger.

Chor af Bønderfolk.

Handlingen skeer i en Landsbye i Sjælland.

Første Akt.

(Et Bærelse i Brægers Huus, hvori staaer et Klavesin med Nodestoel og Noder paa, og en Stoel ved Siden.)

Første Scene.

Bræger (siddet ved Klaveret), Mariane, Johan von Thuren, og endeel Bønderdrenge og smaae Piger, samt nogle vorne Piger og unge Karle (med Instrumenter.)

Bræger.

Naa, lad nu see, Børn! at I passer vel paa, at I falder ordentlig ind, der hvor jeg har sagt; og saa, at I holder Takten. Du Mariane! Du kan nok passe lidt paa og hjælpe mig.

Mariane.

Saa, min Fader!

Johan

(lister sig hen til hende og holder hende i Haanden.)

Bræger.

Nei, min kjære Johan! der staaer Du ikke godt.

Johan.

Johan.

O! jeg kan aldrig staae bedre, end her.

Bræger.

Tusind Tak! nei Du skal være saa god at staae der henne, for at passe paa ved denne Side, medens min Mariane har Opsigt her. (han viser ham til den anden Side.) Naa, vær saa god!

Mariane (stoder til ham.)

Ih men gaae dog Johan! naar min Fader siger det og vil have det.

Johan.

Jeg faaer da vel gjøre det.

(han gaaer hen til den anden Side.)

Bræger.

Naa da! holder jer nu særdige. (han præludeer.)

Ch'or.

Vær velkommen til

Bræger.

Tyst, Tyst; jeg har jo ikke begyndt endnu paa Musikken. Det er jo kun Præludium.

(han begynder igjen og spiller Rittornellen.)

Ch'or.

Vær velkommen til

Bræger.

Tie dog stille. Kan I ikke huske, hvor I skal falde ind. Du Mariane! kan Du dog ikke give dem dem

dem Signal. Nej, det er best at jeg! synger selv
 med. Nu maae J ikke begynde før end jeg.
 (han spiller og begynder endelig at synge.)

Vær velkommen

(De andre tie.) Naa! hvor bliver J af? begynder nu!

G h o r.

Vær velkommen til vort ringe Tag
 Store Prinds! Maroccos Glæde!
 Smil med naadigt

B r æ g e r.

Hj, Hj. Der var nogen af Jer, som tog
 djevleblendt falsk. See, saa skal det gaae (han
 synaer for dem.) Nu for fra igjen, og det med alle
 Instrumenter.

G h o r.

Vær velkommen til vort ringe Tag
 Store Prinds! Maroccos Glæde,
 Smil med naadigt Velbehag
 Ned til os, som quæde.
 Som Degnens Stemme vækker Lyft
 I Meenighedens Bryst,
 Saaledes vil Du, store Mand!
 Glæde Danmarks Land.
 Vort Rige frydes ved Dit Navn,
 Skjændt tusinde Nationers Vre,
 Som slænge sig i Danmarks Favn,
 Kan aldrig Danmarks Sønner være

Vær velkommen ic.

B r æ g

Bræger.

See saa, det gik gandske brav. Jeg havde vel begyndt paa et Recitativ dertil; men det fik jeg ikke Tid til at gjøre mere færdigt af, end den første Linie, og den var saadan: (spiller.)

Recitativ.

Soel! saae du nogen Tid en mere belmørkt Nat? icke.

Johan.

Musikken var. fortreffelig; men Ordene . . . dem forstaaer jeg ikke.

Bræger.

Ja, Du er ogsaa for ung endnu, til at forstaae Dig paa Poesie.

Johan.

Hvem har gjort de Ord?

Bræger.

Oh, hvem er her vel i Byen der kunde gjøre saadant noget uden jeg? Jeg er jo den fornemteste Mand her i hele Anneret; og, var det ikke for at rose mig selv, saa torde jeg sige den klogeste med, baade her og i Hovedsognet, uagtet Præsten sagte vil have Ord for at være Lærd. So Poesien har jeg selv gjort, men Musikken har jeg taget af en Opera. Hør nu Børn! nu kan I vel sagte huske det Chor til i Aften. Naar saa Prindsen kommer, saa skal vi tage imod ham med al den Højtidelighed, som vi kan komme aifsted. Gaaer nu hen til

Gades

Gadestevnet, og over Jer lidt i den Dands, som jeg har lært Jer, saa skal jeg strax komme til Jer. Die lidt, tag dette Klavesin og bær det ind i Stadsfestuen, naar J gaaer, for at hans Excellence kan see, at han ikke kommer ind til nogen Idiot.

(De bære Klaveret og Stolen ind.)

Anden Scene.

Bræger. Mariane. Johan.

Bræger.

Her maae gjøres reent, Mariane! og pyntes op, for rimeligviis tager Prindsen her ind, siden vi ere de fornemste Folk her i Byen.

Mariane.

O min Fader! lad de Anstalter være. Jeg er bange for at Folk vil gjøre Nar af os i Naboe-lauget.

Bræger.

Pige! det er noget Du ikke forstaaer. Det kan aldrig slaae Fejl, at baade Du og jeg maae gjøre vores Lykke derved. Naar Prindsen seer alle de Anstalter, jeg gjør til Ære for ham, og hører den Cantate jeg har gjort i Stand til ham, saa recommanderer han mig sikkert, saa at jeg bliver Hof-Cantor, eller i det ringeste Cantor ved en af Kirkerne i Kjøbenhavn. Og jeg har allerede den Sang færdig, som jeg vil synge, naar

jeg

Jeg tager Afsked her fra Menigheden. Nu skal
 I høre:

Farvel min elskte Menighed!
 Farvel I lave Bønder-Hytter,
 Hvor jeg saa mange Dage leed!
 Seg Eder nu med Staden bytter.
 Farvel I Heste, Føl og Køer!
 Ej meer I Brægers Stemme hør.

Du Mark, som jeg indhegne loed!
 Ej mine Træskoer meer dig stamper.
 Paa Gliser dandse skal min Foed,
 Og snart med vendte Skoer jeg tramper.
 Farvel du Mark! Farvel I Faar,
 Den gamle Bræger fra Jer gaaer.

I Bønder! I som mangen Gang
 Sab Iyttende til Brægers Stemme!
 Naar Kruset og hans raske Sang
 Bød Eder Fogdens Pibst at glemme;
 For sidste Gang I Bræger seer,
 Paa Landet synger han ej meer.

D sørger ej for Eders Degn!
 Lad Eders Graad ej meere flyde.
 Vel mister I ham fra Jer Egn,
 Men bør hans Vel ej Eder fryde?
 Thi Bræger følge maae sit Kald:
 Han nu for Hoffet synge skal.

Johan.

Det var ypperligt.

Bræ

Bræger

(som bliver vaer, at Mariane græder.)

Hvad fattes Dig, Tøs! sang jeg saa rørende?

Mariane.

Nej, min Fader! jeg græder af Sorg over, at De kan forestille Dem saadant noget med den Bished, da jeg dog troer at der aldrig kan blive noget af.

Bræger.

Oh Du Tøsse! ja Du kjender ikke Verden; . . .
 Jo Du kan være vis paa, at jeg er ligesaa sikker paa at blive forflyttet til Byen, som om jeg allerede var der. Jeg har gjort de herligste Anstalter til at imodtage Prindsen med, som man kan tænke sig. Han skal bæres ind i Byen — saadan gjør de i store Stæder — og ved Bangeledet skal Sognefogden og Kirkeværgerne staae, hver paa sin Side, med Kirkens Sprøjter, og holde Straalen i Kors over Veien, hvor han bliver baaret. Byen skal være illumineret, og i mit ene Vindue der inde i Stuen, har jeg malet et Sindbillede, som der skal hænge Lamper bag ved.

Johan.

Og hvad forestiller det?

Bræger.

Ja det skulde jeg vel sige saa aabenhjertig. . . .
 Dog, . . . imellem os kan jeg sakte sige det. Det fore-

førestiller en Skolemester, som giver en Dreng Niis paa Rumpen, og neden under staaer dette Vers:

Jeg dig, din Knægt! skal lære
At vise Prindsen Vere.

Johan.

Det er ypperligt; fortreffeligt; kan ikke andet end gjøre Opfigt.

Mariane

(med en betændende Mine.)

Johan! Johan, meener Du det, Du siger, saa kan det være, hvad det er; men hvis ikke, saa kan jeg lade Dig vide, at jeg fordrer, at Du skal have Respekt for min Fader.

Johan.

Kjæreste Mariane! jeg svær

Bræger.

O ja vist meener han det, han kan jo ikke meene andet. Du bærer Dig jo ogsaa ad, som om Du var gal, Læs!

Johan.

Men lad os tale om noget andet. Jeg har et Brev til Dem, Fader Bræger! husker De, at det i Dag er et Aar, siden De gav mig Løfte paa Mariane?

Bræger.

Det kan gjerne være, men . . .

Johan.

Johan.

Jeg veed hvad De vil sige. De satte mig et Bilskaar, nemlig: at jeg i den Tid skulde lære at synge. De veed selv, hvor troelig jeg har stræbt at opfylde Deres Ønske; og, at jeg ikke har været saa gandske uhældig i mit Arbeide, skal dette bevise. (han tager nogle Noder op af Lommen.)

Bræger.

Jeg tilstaaer det gjerne; men . . .

Mariane.

Min Fader! nu staaer det til Dem at gjøre Deres Datter lykkelig; jeg elsker Johan, det veed De selv.

Bræger.

Kan vel være; men . . .

Johan.

De har Ret. De kan ikke opfylde Deres Ønske med mindre De er først overbevist om, at jeg har opfyldt min Forpligtelse. Her er mit Mesterstykke: men De maae begge hjælpe mig; thi Musikken er for tre Stemmer. (han sner dem hver sine Noder.)

Bræger.

Ja, jeg havde noget at sige; men . . .

Johan.

O lad os synge først, siden staaer det Dem frit for at bedømme.

Johan.

Den hele Jord er fuld af dine Underverker,
 Din Glød, o Elskov! brænder i hver Barm.
 Hvor Diet skuer, man Din Almagt mærker,
 Tyrannen selv maae bukke for din Arm.
 Fra Menneſket til Miden ned
 Hver Skabning foler Kjærlighed.

Mariane.

I unge Bryst den fyrig brænder,
 En Gnist til Flamme blusser op.

Bræger.

Selv Alderdom dens Fakkell kjender,
 Der varmer tidt den kolde Krop.

Johan.

Ej frygte vi for Amors Bue,
 Ej for hans spidse Piiil vi grue;
 Thi fød er Smerten af hans Stub.

Mariane.

Forgjebes man for ham sig skjuler,
 Han herſker selv i Havets Huler,
 Hans Ild med Vand ej ſlukkes ud.

Bræger.

Han varmer,

Mariane og Johan.

Opliver,

Bræger.

Tidt plager.

Mariane og Johan.

Tidt fryder.

Bræger.

Bræger.

Tidt volber han Smerte,

Mariane og Johan.

Som ingen fortryder.

Alle tre.

Den hele Jord er fuld af dine Underverker,
 Din Glød, o Elskov! brænder i hver Barm!
 Hvor Diet skuer, man din Almagt mærker!
 Tyrannen selv maae bukke for din Arm!
 Fra Mennesket til Miden ned
 Hver Skabning føler Kjærlighed.

Bræger.

Meget godt. Det fornøjer mig, at Du har
 avanceret saa vidt.

Johan.

O jeg er endnu kun en Begynder. Men jeg
 merker nu for sildig, at jeg gjorde ilde imod mig
 selv i at synge med Dem og Deres Datter; Deres
 og Marianes Konst har reent gjort mig til intet.

Mariane.

O det meener Du ikke, det kan Du ikke meene.

Bræger.

Ja, min Mariane hun synger virkelig godt og
 har en herlig Stemme, om jeg selv skal sige det.
 Hvad mig angaaer . . . ja det er en anden Sag,
 om jeg synger bedre end Du; for Du er jo ogsaa
 kun en Pøg, at regne imod mig. Jeg var jo alt
 en aldrende Mand, da jeg lærte Dig at kjende Bog-

staver. . . . Men jeg staaer her og fladdrer, og huffer ikke paa, at her er meget at gjøre i Dag endnu, og der er ikke langt til det bliver mørkt, og som der er bleven sagt, saa kan vi vente Prindsen til den Tid.

Johan.

Wie lidt, Fader! De maae give mig Svar. Har jeg nu ikke opfyldt min Forpligtelse? Har jeg nu ikke fortjent Mariane?

Bræger.

Saa det kan vel være, naar Omstændighederne være anderledes. Men da min Datter og jeg nu staaer paa Springet til at gjøre en anseelig Lykke, saa kan det umuelig gaae an. Det var jo at fornedre sig, om min Datter gif hen og tog Forvalterens Søn paa Herregaarden, og det netop paa en Tid, da alle Sognepræsterne i Kjøbenhavn ville slikke Fingrene efter hende. Nei min Søn, det lader sig ikke gjøre.

Mariane.

Kjære Fader . . .

Bræger.

Godt, mit Barn! Du behøver ikke at takke mig for det. Det er jo noget som en Fader skylder sit Barn, at see til, at hun ikke reent slænger sig bort. Nei, min gode Johan! de Griller maae Du slaae Dig af Hovedet. Du maae gjerne komme
her

her, den korte Tid vi endnu bliver boende her; og hvad min Datter og jeg kan lære Dig i Sang og Musik, det vil vi gjerne; men det andet er ikke at tænke paa.

M a r i a n e.

Men, min bedste Fader! hvor kan De føre det over Deres Hjerte saaledes at bedrøve mig? Har De ikke lovet mig Johan, som jeg elsker? Og hvorfor vil De bedrøve mig det eneste Gode, som jeg ønsker mig i Verden.

B r æ g e r.

O Snak! Du skal blive lykkelig, ja min Sjæl skal Du det. Men en fornemme Mand skal Du have, det siger jeg Dig.

J o h a n.

Dyrebare Mariane! er da min Ulykke besluttet?

M a r i a n e.

Hvad nytter Stand og Erestrin, naar man er misfornøiet? og mon ikke Johan er af ligesaa god og høi Stand som jeg, der kun er en stakkels Wondepige?

B r æ g e r.

Wondepige? Primer Du Løs? En Degnedatter en Wondepige? Ved Du da ikke at Din Fader er den fornemmeste Mand her i Sognet? Og desuden er jeg jo paa Springet til et fornemmere Embede.

M a r i

Mariane.

Det seer jeg sandelig ikke. Men om nu saa var, vilde De da købe den Forfremmelse paa min Lykkes Beføstning?

Johan.

Kan De føre det over Deres Hjerte at skille to Mennesker ad, og styrte dem i den yderste Bedrøvelse, da De dog selv ved Deres Tilladelse er Narresag i at de elske hinanden?

Bræger.

Slidder Sladder! Dreng! der er jo mange Piger til for Dig, og min Mariane vil nok glemme Dig, naar hun kan kjøre i Kareth med sin Mand langs ad Kjøbenhavns Gader.

Mariane.

Er det da saadant Narrefjas, der skal gjøre et Menneske lykkelig? O hvor strider ikke det imod de Lærdomme, som De selv har givet mig! husker De ikke, hvad der staaer i den Vise, som De selv har lært mig?

Bræger.

Ja, jeg veed nok, hvad der staaer i den; syng kun Du den! for det er dog kun en Vise og ingen Troes-Artikel. Lad mig kun høre den, det er dog bedre, end at Du skulde flæbe.

Mari-

M a r i a n e

(falder sin Fader om Halsen og kysser ham.)

O min bedste Fader! betænk hvor lykkelig De
kan gjøre mig!

B r æ g e r

(Naar hende sagte paa Rinden.)

Du listige Syklerste! syng, siger jeg Dig, saa
kan vi siden altid tale om det andet Sjæs.

M a r i a n e.

At høre Fjanters tomme Moes,
Og dumme Løgne ydmygst troes,
See Narre krumme deres Rygge,
Mon det er Lykke?

Med Flor og Fjær at maies ud,
Gaae hver Dag pyntet, som en Brud,
Med Perler og med Gyldenstykke,
Mon det er Lykke?

At mædste sig og blive feed
Ved daglig Dverflødighed,
At trættes ved at svælge, tygge,
Mon det er Lykke?

At gaae ad Kryberiets Gang
Fra lavere til større Rang,
At trykkes for igjen at trykke,
Mon det er Lykke?

Nei, vogte sig for høie Spring,
Og roelig see paa store Ting;
Selv nøies med et lidet Stykke.
Nei det er Lykke.

Bræger.

Men Du sprang jo saa meget over, min Pige!
Hvorfor gjorde Du det?

Mariane.

Fordi jeg er ingen Elsker af lange Viser.

Johan.

Deri har Deres Datter Ret; jeg bliver ogsaa
fjed af den beste Vise, naar den er for lang. Men
min gode Fader! giv mig dog lidt mere og bedre
Haab.

Bræger.

Som jeg har sagt: der bliver intet af. Og
min Mariane er en god Pige, som finder sig i sin
Faders Villie. Hør nu min Pige! sørg nu for at
Huset er ordentlig, og alle Ting saa got i Stand
som vi kan faae dem; det vil blive Din egen og
Din gamle Faders Lykke. Jeg maae nu hen og see
til Bønderne ved Gadestevnet, for at jeg kan faae
Dandsen og de andre Høitideligheder i Orden.

(han gaar.)

Tredie Scene.

Mariane. Johan.

Johan.

Er da mit Haab gandske forsvunden?

Mari

M a r i a n e.

Ikke gandske, min Ven! men vi maae give
Tid. Min Fader kan endnu forandre sine Tanker.

J o h a n.

Men om han nu ikke forandrer dem?

M a r i a n e.

Saa' maae det være Din Trost, at jeg ikke for-
andrer mine Tanker.

J o h a n.

Er det al den Trost, Du kan give mig?

M a r i a n e.

Jeg troer, den bør være Dig nok. Min Fader
kan vel forbyde mig at ægte Dig; men aldrig stræk-
ker hans Magt sig saa vidt, at han kan tvinge mig
til at tage en anden; og saalænge dette ikke skeer,
saa' bør vi være glade i den Overbeviisning, at vi
elske hinanden, og vente med Taalmodighed paa
bedre Tider. Det er jo dog en stor Lykke med alt
det, at min Fader ikke nægter os at omgaaes med
hinanden.

J o h a n.

Det er sandt; men for en Elsker er denne Lykke
alt for liden. . . . Dog, jeg veed et Raad, om
min Mariane kun vil følge det.

M a r i a n e.

Og det er . . .

J o h a n.

Johan.

At kaste Dig i mine Arme og følge mig.

Mariane.

Hvad? at forlade min Fader? løbe bort med Dig? og dette Raad kan Johan give mig? Nei, det er umueligt, at Du kan meene det.

Johan.

Min gode Pige! naar Du kun vil betænke . .

Mariane.

Johan! jeg hører ikke et Ord mere. Tael ikke videre. Vidste jeg, at det var Dit Alvor, saa vilde jeg hade Dig, ligesaa meget som jeg nu elsker Dig.

Johan (affides.)

Forbandet! (hoit.) Nei, det var heller ikke mit Alvor, jeg vilde ikkuns sætte en Prøve paa min Pige. Men imidlertid er det vist, at jeg staaer her i en sorgelig Forsatning, og at min Skjebne seer mørk og sort ud for Fremtiden, og Din Fader er saa egenindig . . .

Mariane.

Johan! Erbødighed for min Fader, det er een af de Egenskaber, som Du veed, at jeg, uden Undtagelse, fordrer af Dig; derfor glem den ikke!

Johan.

Det er sandt; jeg meente vist heller ikke at fornærme Din Fader; men Sorgen over min Forsatning gjør, at jeg ofte ikke veed hvad jeg siger.

Mari

M a r i a n e.

O sørg ikke for Tiden, tænk paa hvad vi saa
tidt har sjunget sammen. Sang muntret Hjertet,
lad os synge den engang endnu, og saa gaa vi
hver til sit Arbeide.

J o h a n.

Vel, Du lille musikalske Skjælsmester!

J o h a n.

Naar sorte Skyers Sørgeslor
Os Solens Straale raner;
Dg suser Storm fra Syd til Nord
Med hvirvlende Dreaner;
Naar Lynet splitter Himmelen,
Dg Jordnen hastig ruller hen,
Med Slag og Lyn og Slag igjen;
Naar alle Stjerner flygte;
Hvem maae da vel ej frygte?

M a r i a n e.

Men naar den milde blide Soel
Sit Dække gjennembryder,
Dg Skabningen fra Pol til Pol
Dens varme Straale fryder;
Naar Jordens-Skyen splittes ad;
Dg Zephyr Stormen flygte bad;
Dg Regnen staaer paa grønne Blad
Saa skjon som Duggens Draabe;
Hvem maae da vel ei haabe?

J o h a n.

Johan.

Men haabe, da naar alting leer,
Er ingen Konst.

Mariane.

Haab, naar end Skiebnen fortæst seer,
Er ei omsonst.

Johan.

O Haab, du er saa skjon, saa skjon!
Du væger Smertens usle Søn.

Mariane.

Ei Jorden har saa skjult en Braae
Hvorhen ei Haabets Straaler naae.

Begge.

Hvad Ulyksalighed end Jordens Barn maae
friste,
Hans sidste Støtte ei kan briste,
Du lindrer altid Sammers Naab,
Belgjørende, salige Haab!

Johan.

Jeg forlader Dig, lille Mariane! men jeg skal
snart være her igjen. Længe kan jeg dog ikke være
borte, der er immer noget som trækker mig herhid.

Mariane.

Jeg skal ogsaa til at gjøre nogle Anstalter,
eftersom min Fader har befalet mig, uagtet jeg us-
dig gaaer dertil; men er det ikke et Barns Pligt
at adlyde sine Forældre, endogsaa i deres Urime-
ligheder?

Johan.

Johan.

Tillader Du mig da, min Pige! at stoele paa Din Bestandighed i alle Tilfælde? Kan jeg gjøre sikker Regning derpaa?

Mariane.

Det kan Du; saavidt min Bestandighed ikke strider imod de Pligter, jeg skylder min Fader. Men hør engang: troer Du ikke, at Jeg, ligesaa vel som Du og andre, indseer min Faders Skrøbeligheder? Men hvad skal jeg gjøre? Jeg maae tie stille og beklage ham; lade som jeg ikke seer dem, og paa en behændig Maade stræbe at forekomme, at han ikke skal vise dem offentlig; og undertiden lykkes det mig ogsaa; men aabenbare at bifalde hans daarlige Indfald, det var affølgelig Falskhed: ikke at forhindre ham fra at prostituere sig offentlig, var den græffeligste Uafnemmelighed imod ham; og at sige ham sine Fejl lige i Dinene, det var uanstændigt for en Datter. Nei det passer sig ikke at unge Mennesker vil lære de Gamle. Ikke sandt?

Johan.

Du har fuldkommen Ret, min bedste Mariane.

Mariane.

Der er da en anden Vej, og den har jeg valgt. Disse Anstalter til i Aften smertes mig virkelig meget; men jeg maae sige min Fader, og jeg har det
Haab,

Haab, enten at Prindsen ikke kommer, eller dog at han reiser bort, uden at bryde sig om vores Anstalter.

Johan.

Mariane! gid Du spaaede sandt! men vilde Du . . . dog nei, jeg gaaer. Farvel! imod Aften seer Du mig igjen. (affides i det han gaaer.) Her maae dog tænkes paa en List, for at snyde den Gamle for denne Perle. (gaaer.)

Fjerde Scene.

Mariane (allene.)

Ubesindige! altid skal jeg lære paa dig, hvad du skylder min Fader? og dog elsker jeg dig. . . O ja! det er vist ikke Ondskab . . . Kunns Ubesindighed. . . . Men saa fjer du end er mig, saa har dog min Fader Rettighed til din Afgjælse. Gid bare denne Dag nu var til Ende efter mit Ønske! saa kunde vi dog vente at blive lykkelige igjen; saa vilde min Fader vist ikke nægte mig min elskede Johan.

Taalmodighed er Livets Krav;
 Man ei paa Roser altid træder.
 Mig Verden ofte Smerter gav,
 Men ogsaa mange Glæder.
 Og hvor jeg gaacr paa Livets Wei,
 For Lidserne jeg frygter ei.
 Nei nei,
 For Lidserne jeg frygter ei.

Dg synker end paa Banen tidt mit Mod,
 Naar skarpe Steene skær min Fod;
 Saa hæver Haabet mig igjen,
 Dg hvifker: see lidt længer hen!
 Snart naaer du til en Blomster-Sti.
 Dg Smerten er forbi.

Men der kommer nogen. Hvem mon det kan
 være?

Femte Scene.

Mariane. Frank Eberhard.

Mariane.

Gud! den stakkels Mand!

Frank.

Dyrebare Pige! tillad at en ulykkelig Elsker for
 sidste Gang nærmer sig til Dem. Jeg veed det er
 i Dag, at min lykkelige Medbeiler skal høre den
 Dom af Deres Faders Mund, som skal bestemme
 hans Skjebne. Dog den er jo bestemt. Deres
 Mund har for længe siden afgjort den. De elsker
 ham, og mit Duffe er kuns: Gid han maae for-
 tjene Dem! thi da er der ingen Tvivl om, at De
 jo maae blive lykkelig. Men hvor ville det ikke
 smerte mig, om jeg saae Dem iile Ulykken imøde,
 siden jeg ikke engang torde vove paa at redde Dem.

Mariane.

Jeg er Dem forbunden for Deres Doeltagelse i
 min

min Lykke. Jeg kan ikke gjengjelde den bedre, end ved at ønske Dem snart, meget snart, at blive lykkelig med en Pige, som fortjener at eie Dem.

Frank.

O! hvor saa ere ikke de Lykkelige i Verden? Og er jeg i deres Tal? Langt fra! Der er en Pige, hvis Besiddelse jeg har arbeidet paa at fortjene, men . . . Dog, jeg maae ikke knurre. De veed hvor højt jeg elsker Dem, og hvad min Attraa har været; men De elsker en anden, og jeg nøies med Deres Hviagtelse. Umueligheder er det kunns Daareren der gjør Paastand paa. Jeg ønsker: Gid De maae blive lykkelig! og er fornøiet.

Mariane.

Edle Ven! Hvem kunde jeg vel elske uden Dem, naar jeg ikke havde seet eet Menneske i Verden foruden Dem? Men, jeg elsker Johan, og hvorfor skulde jeg nægte det? Kjendt der ere Hindringer i Veien fra min Faders Side, som jeg ikke saa let seer at kunde overvinde. Kan De være fornøiet med min Hviagtelse, o! saa har De den i den allerfuldkomneste Grad.

Frank.

Engel, for sidste Gang Farvel! Gid Din Brudgom matte fortjene at eie Dig; men jeg frygter . . . (affides.) Ubesindige!

Mariane

Mariane.

De er urpelig, fat Dem, De har Forstand nok dertil. Jeg vil forlade Dem. Farvel!

Frank.

Nei, jeg maae forlade Dem. Farvel!

(Mariane løber hastig ind, Frank gaaer langsom til den anden Dør; men da han seer, at Mariane er borte, kommer han tilbage igjen.)

Sjette Scene.

Frank Eberhard. (allene.)

Hun gif! og nær havde du ved din Ubesindighed opvækket Sjælser hos hende, som hun, af alt for snart, vil komme til at erfare. Han, den lumste, den nedrige Johan von Thuren skal blive Ejere af en saadan Juvel? Men, burde Du ikke advare hende om hendes Skjebne? Bliver ikke Mariane uheldig, og bør Du ikke forekomme det? Jo naar du ikke heed Frank Eberhard, saa burde du gjøre det. Men! er det Veien til Marianes Benskab, til hendes Højagtelse, at afmale en elsket Person med sorte Farver? Mon hun . . . Mon noget Menneſke vil troe dig? Nei, de vil sige, at det er Egennytte og Nedrighed, der driver dig til at styrte en Rival, for at sætte dig i hans Sted. Men længere maae jeg ikke opholde mig paa dette for mig saa farlige Sted. For sidste Gang betræder min Seibergs Skuespil. 3die Deel. A a Fod

God dette Huus. For evig maac jeg unddrage mig
herfra. For evig maac jeg sige Farvel.

Forladt, forsmaaet som en Misbæder,
Landflygtig vandrer jeg til fjerne Steder,
Dg undes knapt et smerteligt Farvel.

Skjøndt for mig selv mit Døie græder,
Hvert Suk, som mig min Dval tilstæder,
Er blot for Marianes Vel.

Forladt, forsmaaet som en Misbæder,
Landflygtig vandrer jeg til fjerne Steder,
Dg undes knapt et smerteligt Farvel.

Bliv, Mariane, Kjønnet's Hæder!
Alt hvad dig fryder, hvad dig glæder,
Skal gyde Wellyst i min Sjel.

Forladt, forsmaaet som en Misbæder,
Landflygtig vandrer jeg til fjerne Steder,
Dg undes knapt et smerteligt Farvel.

Farvel! Farvel! (han gaaer.)

Syvende Scene.

Stuepladsen forandres til en aaben Plads i Byen;
paa en Forhøjning af Jord staaer en lang
Stage med en Krands paa Enden, og omflet-
tet med adskillige Baand. En Mængde Bøn-
der-Karle og Piger sidder paa Jorden rundt
omkring.)

Bræger (i det han vil gaae.)

See! det er godt, Børn! nu er Dandsen i Or-
den. . . . Vi maatte jo ogsaa mage det saa, at vi
ingen

ingen Skam skulde have deraf, og at ikke Prindsen
 skulle lee os ud. Nu kan I holde Jer lystige, og
 dandse og springe om, saa meget I vil; det skader
 intet; for med et muntert Sind vil Sagerne gaae
 bedre for Jer i Aften. (han gaar.)

Sttende Scene.

Chor og Dands af Bønderfolkene.

Hvad er dog Stadens Larm og Støi,
 Med alt sit Fias og Legetøi?
 Den mører ikkuns Daarer.
 Langt ædlere er Bondens Fryd,
 Den døves ei ved Sorgelyd;
 Han glæder sig ved Spil og Dands,
 Omkring en broget Blomsterkrands.
 Fornøiet, noisom, glad og mæt,
 Hans sunde Blod saa læt, saa læt,
 Dmløber i hans Aarer.

En Karl.

Dpbydes han til Herrefærd,
 Saa svinger han sit rustne Sværd
 Til Føderigets Hæder.

En Pige.

Dg Pigen synger ved sin Uld,
 Hvormed, til Værn med Vinters Kulb,
 Hun hendes Brudgom klæder.

Chor og Dands.

Hvad er dog Stadens r.

To Mands-Stemmer.

Vi glade følge Plovens' Spor,
 Og efter Sveden villig groer
 En Høst af gyldne Bipper.

To Kvinde-Stemmer.

Bor Haand gjør trivelige Riser,
 Saa lætter Ost og Mælk og Smør
 Om Vinters-Tid ei glipper.

Chor og Dands.

Hvad er dog Stadens oc.

(Dands af Vonderfolk, som afbrødes ved)

Tiende Scene.

Salomon Josefph (med en stor Hoben Klæder paa Ryggen.)
 De Forrige.

Salomon Josefph

(kommer listende sagte bag ved, saa at ingen bliver ham
 vaer, førend han skriger meget højt)

Was zu schakren?

Alle

(Kriger og løbe bort, hver til sin Side.)

Salomon (i det de løbe.)

Gammelt Guld, gammelt Sølv, gamle Kleer!
 Verstehen Sie?

Tiende Scene.

Salomon Josefph (allene.)

Mein Gott! was ist doch das? Warum laufen
 Sie doch? Bin ich denn so forskrækkelig? Salomon
 Josefph

Joseph ist ja ein schöner Mann, ein schöner Mann;
das weiß ich wahrhaftig. Verstehen Sie.

Fifvte Scene.

Salomon Joseph. Johan von Thuren.

Salomon.

Mein Herr! heren sie einmahl! ich weiß nicht
hvor det kom sich, aber alle die Bauerleute de leeb
væk, als sie mich sahen. Verstehen Sie?

Johan.

See, er det ikke Salomon Joseph?

Salomon.

Sersiteur! ich troer also ich har die Ehre at
Herren kjender mich?

Johan (affides.)

Fortreffeligt! han skal hjelpe mig.

Salomon.

Er Herren ikke in got Himeer, siden han taler
ved sich selbst? Verstehen Sie?

Johan.

So saamend er jeg saa. Men, Salomon! husker
Du ikke, at Du for fire eller fem Aar siden har seet
mig paa Herregaarden en halv Miil herfra?

Salomon.

Mein Gott! . . ich weiß nicht selbst . . . So
Gott helfe mich, wenn ich nich troer, at det er den
hübsche junge Herre, som ich einmal hjalp at schtielen
Frugten af Herkabet's Garten, und som ich siden
folgte

fulgte for ham. Du, mein Gott! mein Gott! er det ham? Es ist doch lustig daran zu denken. Verstehen Sie?

J o h a n.

Hør Salomon! jeg behøver Din Hjælp; og betale Dig skal jeg som en brav Karl.

S a l o m o n.

Wohl! aber schtjæle, daß thue ich nimmermehr. Verstehen Sie. Ich har so eine Affaire gehabt, darvon ich mit genauer Noth entkam; und so entsagte ich mich fra den Kunst. Kan jeg anders med andre smaa Fixfæxerien dem Herren nützlich sein, so diene ich ham med Plascer. Verstehen Sie?

J o h a n.

Ja det er et gandske uskyldigt Spøg, som Du skal ikke skal blive fagstrøget for. Seer Du, det er bare en Gjak, som vi vil drive lidt Narrestreger med. Det er en gammel Fyr, som har en Datter, og han har lovet mig hende, og nu vil han ikke holde Ord; og, seer Du, Krabaten har Grunker.

S a l o m o n.

Na! daß ist freilich gut? aber was schal vi mit den Tes machen? Verstehen Sie?

J o h a n.

Var det ikke for Pengenes Skyld, saa gid Fanden bryde sig om noget? men nu har jeg nok Lyst til

til at spille den gamle Abekat et Puds. Kan Du spille Comedie Salomon?

Salomon.

Jch schpille Comoedie min Herre! wissen Sie was? ich wil mich verobligeren die schonste Comoe die ganz alleine zu schpillen. Verstehen Sie? Denn ich agere Frauenzimmer, alter Mann, junger Bursch, Officier, Bauer, kurz: was sie nur wollen. Das ist nur Kinderspiel for Salomon Joseph. So ein Mann bin ich. Verstehen Sie?

Johan.

Ja men dette er noget meere: Du skal agere Prinds. Kan Du det?

Salomon.

Pakkedel! Sehen Sie, wi Jeder vi har en privat Theater, so unter uns, verstehen Sie? Da bin ich der erste Acteer. Ich har paa een Aften spillet Dagens Rolle, und Konig Hinrich den Vierte, und Emilie Galotti, und den Desenter aus Mutterleib. Verstehen Sie? So ein Mann bin ich.

Johan.

Godt; men dette er en Marrokkansk Prinds som Du skal agere.

Salomon.

Pakkedel, Pakkedel, ich har ja spillet Prinzen in Don Ranudo, und die Marrokkaner sind ja Juden. Das weiß ich von Kopenhagen her. Ich
war

war ja ein Freund von Salomon Sumbel. Verstehen Sie? Aber Kleider . . . ja die kann ich wohl finden hier in mein Bylt. Ein galloneret Hat muß noch dazu. Und so muß ich en Gefolge haben. Verstehen Sie? En Gefolge von wenigstens fünf Personen. Verstehen Sie?

Johan.

Ja, det skal have gode Beie. Men . . . det som jeg grunder paa, er . . . Seer Du, den gamle Abekat han er en Musiknar. En Mundfuld Musik, og især Sang, er bedre Recommendation hos ham, end en heel Keiserkrone. Kan Du synge, Salomon?

Salomon.

Mein Gott! Salomon Joseph schulle nicht singen können? Ich bin der erste Sanger in der Synagoge. Verstehen Sie? Und ich will des Teufels seyn, om ich nogen Mann in der Welt darinnen eftergiver. Ich singer, Gottstrafe mig, en Fistel. Verstehen Sie? So ein Mann bin ich.

Johan.

O! der behøves saamen kunz lidt, for at narre den gamle Idiot; og det, som jeg stoeler saameget paa, er, at han aldrig har været meere end tre Dage i Kjøbenhavn, saa han ikke veed, hvordan en Prinds seer ud, og allermindst en Maroccanisk Prinds.

Salom:

Salomon.

Åber heren Sie, ich vilt dog først gjere en Preve.
Verstehen Sie?

En Jede muß sin Kunst forschtaae,
Wenn han schal kunne leben;
Laß nicht Profit af Haanden gaae!
Hat Rabbi Moses schreven.
Die Christen siger: at vi vel
Dem, undertiden schnider;
Kansche! men mon de ikke sæl
Er bẽser mange Tider?
Det Sprichwort ist doch immer braf,
Und darum lieb ich's til min Graf:
Det er Profiten man schal leben af.

Heren Sie, min Herre! kan Salomon Joseph
nicht singen. Verstehen Sie? So ein Mann bin ich.

Johan.

So det er fortresselig. Kom nu med mig, saa
skal jeg lave vores Anstalter ferdige, og instruere
Dig videre.

(de gaer.)

Unden

Anden Akt.

(Et pyntet Bærelse i Brægers Huus. Det er i Mørkningen. Paa hver Side i Forgrunden staaer et Bord med Lys paa.)

Første Scene.

Mariane (allene.)

Johan kommer ikke, uagtet han lovede mig det; og dog er det, ligesom der var noget inden i mig, der siger: Sid han ikke kom. Min Fader er urokkelig, og vil hverken frafalde sin Beslutning med Høitideligheden, eller give Johan sit Samtykke. Men . . . der er jo Johan.

Anden Scene.

Mariane. Johan.

Johan.

Mariane! beste Pige!

Mariane.

Stille dog, saa sagte.

Johan.

Johan.

Hvor er Din Fader?

Mariane.

Her tæt ved, i sit Kammer.

Johan.

Saa kan han høre os.

Mariane.

Tilforladelig, og saa kan Du fordærve alting.

Johan.

Vel da. (singer)

Tag der min Haand. . . .

Mariane.

Jeg forstaaer Dig Johan. (singer.)

See her er mit Hjerte!

D u e t.

Johan.

Tag der min Haand!

Mariane.

See! her er mit Hjerte!

Be g g e.

Kjærligheds Baand

Forsøder al Smerte.

Mariane.

Hvilken Himmelsk Lust

Nu min Sjæl indtager!

Johan.

Elskov af mit Bryst

Alle Sorger jager.

Mariane

Mariane.

Tag der min Haand!

Johan.

See! her er mit Hjerte!

Begge.

Kjerligheds Baand

Forsøder al Smerte.

Hvilken Himmelsk Lyst

Nu min Sjel indtager.

Erkov af mit Bryst

Alle Sorger jager.

Johan.

Du er min.

Mariane.

Din evig jeg bliver.

Johan.

Jeg er Din.

Mariane.

Hvor Tanken opliver!

Johan.

Erkøvs sterke Haand

Os skal beskytte.

Mariane.

Dg Mistankens Vand

Fly fra vor Hytte.

Ja! Du er min.

Johan.

Din evig jeg bliver.

Maria-

Mariane.

Jeg er Din.

Johan.

Hvor Tanken opliver!

Begge.

Elfskøvs stærke Haand

Os skal beskytte;

Dg Mistankens Mand

Flye fra vor Hytte.

Stynd dig, Hymen! snart at binde

Os med dine Lænker fast!

Du os evig troe skal finde,

Om end Jordens Grundvold brast.

Johan.

Naar lille Mariane! nu hørte jeg, at Din Fader gik ud, lad os nu snakke lidt. Naar jeg bare sætter min Kjerlighed paa Noder, saa mærker jeg nok, at han ikke mistænker mig. Men hvad siger han nu? Er han endnu af samme Tanker?

Mariane.

O ja; han troer vist, at denne Dag vil gjøre hans Lykke.

Johan.

Det er besynderligt, at han kan troe saadant.

Mariane.

Hvad er der vel, som ikke Mennesker kan falde paa at troe? Men overalt er det ikke saa urimeligt;

at

at han kan indbilde sig noget saadant. Seer Du: hvor ung jeg endog er, tør jeg dog sige, at jeg kjender Verden bedre end min Fader; thi han har næsten aldrig været uden for Eognet, ja han kjender ikke engang Verden af Bøger, for han har aldrig havt Lyst til at læse; Musikken har været hans eneste Glæde. Jeg troer, jeg aldrig har fortalt Dig, at min Fader var en simpel, men smuk Boudeskarl, da han forelskede sig i min Moder. Hendes Fader, som var Degn her paa Stedet, gjorde sig Umage for at forhindre det, men forgjebes . . .

Johan.

Forgjebes! siger Du? Seer Du der, lille Mariane! at det er umueligt at lukke saa tæt, at jo Kjerlighed kan krybe igjennem.

Mariane.

Lie stille. Min Morfader maatte da villige i det, som han ikke kunde forhindre; og siden min Fader havde stor Lyst til Musikken, saa underviste min Morfader ham deri, og skaffede ham siden Expectance paa hans Embede. Da nu min Morfader var død, og min Moder siden døde, inden jeg var 12 Aar gammel, saa tog min Morbroder, som boede nogle Meile herfra, mig til sig, og der var jeg i sex Aar til han døde. Ham takker jeg i sin Grav for det, jeg veed, og at jeg har faaet Leilighed til at danne min Forstand noget ved Læsning.

Johan.

Johan.

Men Musikken har Din Fader lært Dig?

Mariane.

Ja, det er sandt, det skylder jeg ham, og hvad Fornoielse den ofte har skaffet mig, det veed jeg best selv.

Johan.

Mariane! Du er en Engel i alle Henseender, og jeg er usigelig lykkelig. Hør! Du er min endnu i Aften!

Mariane.

Umuligen. Du maae ikke smigre Dig med saa glad et Haab. Det kan gaae os efter Duffe, uagtet vores Attraa ikke strax opfyldes. Taalmodighed, har jeg læst i en Bog, er det bedste Kryderie i Livet; og det, som man aldrig med Magt kan tvinge igjennem, falder ofte af sig selv, naar man lader Tingene have sin egen Gang.

Johan.

Endnu i Aften, siger jeg Dig. Men jeg maae løbe bort, jeg har noget at udrette hos en Mand her i Byen. Farvel saa længe! (han løber, men kommer strax isien.) Apropos! jeg maae dog først synge Dig en Vise, som jeg har lært i Dag.

I Haven løb en liden Pøg,
 Som ved sin kjere Faders Bud
 Fra Skolen nys var sluppen ud,
 Og fra sin Bog.

Og nu var Slutten oven paa,
 Han springer, bruger sine Been;
 Men i sit Løb paa Træets Green
 En Pære saae.

O kjere Fader! pluk mig den! . . .
 Nei, nei, min Søn! taalmodig vær;
 Bie nogen Tid; thi Pæren er
 Umoden end..

See dog min Fader! see dog her;
 O skynd dig! buk dig lidet ned;
 Det Dyr du kjender vist, jeg veed,
 Som kryber der.

Den gamle hen til Stedet gik.
 Og bøied' sig til Træets Rod.
 Wips! Drengen paa sin Fader stob,
 Og Pæren fik.

M a r i a n e.

Hy, det var en uforfæmmed Dreng!

J o h a n.

Det er sandt; men det er ogsaa kun en Fabel.
 Farvel - lille Mariane! Som sagt: i Aften er Du
 min, og det til Trods for Din Fader selv.

(løber.)

T r e

Tredie Scene.

Mariane (allene, raaber.)

Johan! Johan! — han er borte. Hvad vil det betyde? og han vover at tale om at trodse min Fader. Nei Johan! aldrig skal du blive Eier af mig, saafremt du ikke med Taksigelse modtager mig, som en Gave af min Faders Haand. Jeg elsker dig, det kan jeg ikke nægte; men jeg maatte foragte mig selv, om jeg skulde kjøbe min Lykke med min Faders Forhaanelse; og saa megen Magt har jeg endnu over mit Hjerte, at jeg kan glemme dig, ifald du ved Nedrighed fortjener det. Dog, det var vel ikke andet end hans sædvanlige Ubefindighed.

Fjerde Scene.

Mariane.

Bræger.

Bræger.

Naar, min Pige! nu er da alle Ting i den Orden, som de skal være, saa nu maae Prindsen komme, naar han vil. Jeg har sat Spioner ud, for at passe paa ham; og givet Ordre til, at de skal give Signal med en Tromme, saasnart som de faaer Die paa ham, saa at jeg kan være i Noelighed her hjemme. Det som ellers har staaet mig meest for Hovedet, er, at jeg ikke veed, hvad Sprog Prindsen taler; men jeg formoder, at han maae tale Tydsk;

for det taler alle Reisende; og saa maae du være Tolk.

M a r i a n e.

O! min Fader! kunde jeg dog endnu formaae saa meget over Dem, at De vilde lade alle disse Anstalter fare, som kun vil gjøre Dem enten forhadet eller latterlig for Deres Naboer.

B r æ g e r.

Det forstaaer du dig ikke paa, min Pige! vil mine Naboer hade mig, det kan være ligemeget, naar jeg er mange Mile borte fra dem, og vil de lee ad mig, saa siger jeg: den leer best, som leer sidst. Desuden, ifald Prindsen kom her igjennem Byen, uden at der blev gjort nogen Høitid af ham, hvem vilde da Skammen hvile paa, uden paa mig, som er den fornemmeste Mand her i Byen? Nei, man maae vide at leve, ligesaavel i en Gondebye, som i de smaae Kjøbstæder.

M a r i a n e.

Men, tillad mig et Spørgsmaal: min beste Fader? naar har De hørt, at her har været gjort saadanne Anstalter tilforn?

B r æ g e r.

Pige! det var et urimeligt Spørgsmaal. Naar har du hørt, at her er reist en Prinds igjennem Byen før? Vi kunde kanske have levet endnu i hundrede Aar, uden at saadant noget var skeet, siden

Tilføje:

den

den store Landevei gaar tre Miile herfra, dersom ikke just den lange Mølle-Broer var under Reparation, saa at alle Reisende i den Tid maae tage her igjennem.

Mariane.

Ja, naar det endda var en anden Prinds, saa vilde jeg lade alting staae ved sit Værd; men en Maroccaner Prinds! — jeg har sandelig hørt, at de reiser ikke for andet, end for at tigge.

Bræger.

Hys — s — s. Gud bevare din Mund, Mariane! for saadan Snak kunde du blive ulykkelig, om nogen hørte den. Nei det er en aabenbare Usandhed. De Maroccaner, de har saa meget Guld, saa de ikke veed, hvor de skal gjøre af det, derfor ere de og anseete udenlands. Jeg har engang hørt, at din Moder læste i en gammel Kronike, at der voksede Ebletræer i Marocco, som bare Guldæbler.

Mariane.

Men kan vi da ikke lade dem beholde deres Guld? vi trænger jo ikke til det; ligesaa lidet, som de trænger til at vi skal gjøre Høitid af dem.

Bræger.

Men Respecten maae iaattages imod dem. Vi bør jo heller ikke være ringere end alle andre? og jeg gjør det sandelig ingenlunde for at fortjene Penge derved, men jeg kan ikke nægte, at jeg ikke gjerne

ønskede at døe som Landsbye-Degn, da jeg troer jeg kunde due til mere. Og dig, min Datter! vilde jeg ogsaa gjerne see lykkelig.

M a r i a n e.

Behøves der da alle de Omveie for at see mig lykkelig? Jeg skal ikke forlange andet, end hvad De eengang har lovet mig, nemlig Deres Tilladelse til at elske Johan.

B r æ g e r.

Nu den Johan igjen. Det lader sig slet ikke gjøre. Det var imod Anstændigheden. - Nei, naar galt skulle være, saa maatte du dog hellere faae din anden Frier Franz Eberhard, uagtet hans Forældre ere Bønderfolk. Han er dog Student, og jeg kunde endnu haabe at see ham som Bisp, inden jeg døde. Men Johan, han har jo ikke lært noget, han har jo ikke engang Midler, og hvad kan han blive andet end en Forvalter, som Faderen? Og vilde det ikke passe meget ilde, at en Hof-Kantors Datter var gift med en ussel Forvalter paa en Herregaard?

M a r i a n e.

Men, min gode Fader! De er jo endnu ikke Hof-Kantor, og jeg tør næsten vædde, at De heller ikke bliver det.

B r æ g e r.

Snak! jeg er saa vis derpaa, som om jeg allerede havde Kalds-Brevet i min Lomme.

M a

Mariane.

Men sæt nu at Prindsen enten ikke kom, eller at han var ligesom jeg har læst om alle store Folk, der gjør herlige Løfter, hvoraf de ikke tænker at holde det allerringeste; hvad vilde De da gjøre? Vilde De da sætte sig imod en Forbindelse med Johan?

B r æ g e r.

Saa, om saa var, det var en anden Sag, saa vilde jeg ikke have noget derimod; men det er umueligt; og at Prindsen kommer, det skal du nok faae at see (der høres nogle Trommeslag) Hille en Skamfærd! der er han. Seer du nu! jeg maae løbe. Bliv du nu her, og tag imod hans Excellence, saa godt som du kan.

(Han løber)

Femte Scene.

Mariane (allene.)

Herre Gud! saa kommer han dog! Det gjør mig ondt for min Fader, der vist vil blive til en Fabel over hele Egnen. For min Kjerlighed frygter jeg just ikke; thi min Fader kommer sikkert ikke videre, end han er. — Men om han nu kommer videre? — Umueligt er det dog ikke — hvad da? — O da vilde jeg ønske, at jeg aldrig havde kjendt Johan, for at kunde lyde min Fader. Jeg kan heller ikke begribe, hvor jeg er kommet til at holde saa meget af ham. Det er sandelig sandt, at vi piger

vi

vi kjende ikke til Kjerlighed, førend vi sidder i den
til op over Dreene.

Viger, som et Amor kjende,

Dg af ukjendt Lue brænde

Lærer lidt af mig:

Om I af et Uasyn blindes,

Hvori List og Rænker findes,

Det er Amor, troer kun mig!

Om, liig Proteus, snart han græder,

Snart sig overdrevent glæder,

Utter Klager sig;

Sees han komme, strax at vandre,

Stedse sin Person forandre;

Det er Amor, troer kun mig!

Kan han kunstig Kærligere,

Læberne som Roser ere,

Naar de aabne sig;

Hør I ham om Hevn at tale,

Først at tigge, saa befale,

Det er Amor, troer kun mig!

Seer I ham foruden Piile

Som Ukyldigheden smiile,

Pas paa Diets Wei!

Seer I det iblandt at stjele,

Dg i Eders Barm sig stjæle;

Det er Amor, troer ham ei!

(Der høres Trommer og Viber langt borte. Da Inden nærmere sig ophøre Viberne og Trommen, og der spilles en Marsch.)

M a r i a n e.

Der har vi dem uidentviol.

(Hun gaar hen og stiller sig ved Døren.)

Sjette Scene.

(Opstoget kommer ind under en Marsch, i følgende Orden: En Bonde med en Tromme og en anden med en Pibe, derefter Aldermanden med et Vædrehorn, og Maigreven med sin Krands paa en Stang. Efter dem Sogne-Fogden og Kirkeværgeren hver med sin Haandsprøite paa Skuldrene. Endeel Bønder-Spillemænd med Instrumenter. To Karle behængte med Hornlygter over deres hele Legeme, samt paa Hovedet; der brænder Lys i Lygterne. Bræger med et Kiis under Armen, efterfulgt af endeel Drenge og smaae Piger, som bære Bøger i Læder-Kemmer, hængende over deres Skuldre. Otte Bønder i deres bedste Klæder, bærende en Liigbør med et sort Liig-Klæde over, hvorpaa Salomon Joseph sidder, med gule Støvler paa, en rød Klædes Kappe besadt med Galluner, en stor hvid Paryk paa Hovedet, og der oven paa en galluneret Hat. Om Livet har han et Hjortelæders Behæng med en lang Sabel i. Bag efter kommer Johan og fire andre af Salomon Josephs Svite, med store Knebelbærter og lange Kapper paa af adskillige Rouleurer, og tilsidst en Sværm Bønderfolk af begge Køn. Naar Marschen er til Ende, sætte de Liigbøren ned og Salomon Joseph stiger af. Bræger og hans Sangere istemme derpaa Choret.)

C h o r.

Vær velkommen til vort ringe Tag,

Store Prinds! Maroccos Glæde.

Smil

Emiil med naadigt Velbehag
 Med til os, som quæde,
 Som Degnens Stemme vækker Lyst
 I Menighedens Bryst,
 Saaledes vil Du, store Mand!
 Glæde Danmarks Land.
 Vort Rige frydes ved dit Navn;
 Skjøndt tusinde Nationers Vre,
 Som slænge sig i Danmarks Favn,
 Kan aldrig Danmarks Sønner være.
 Vær velkommen &c.

(Der danses.)

Salomon.

De schal Dank haben, min lieber Herr Magister! Verstehen Sie?

Brøger.

Underdanigst Tak! Deres Prindselige Excellence! (affides.) Hvor naadig den Herre er! det er vel et jeg kan forstaae ham.

Salomon.

Mein Herr Magister!

Brøger (butter.)

Salomon.

De har gjort sig for megen Møhe for mig, verstehen Sie? Denn Ich maac bald abreisen; bald abreisen.

Brøger.

Deres Excellence er meget naadig, at De vil hvile sig lidt her. De tager vel ikke unaadigt op,
 at

at jeg har gjort disse smaa Anstalter efter vores ringe Leilighed?

Salomon.

Ei Herr Magister! . . .

Bræger (bukker.)

Salomon.

Das tager ich aldrig ungnädig op. Verstehen Sie? So ein Mand bin ich. Aber wie ich here, saa maae der Herr Magister (Bræger bukker) være sehr musikalisch. Verstehen Sie?

Bræger.

Lidet, Deres Excellence! saaledes som man kan være paa Landet. Er jeg allerunderdanigst spørge, om Deres Excellence er Elsker af Musik?

Salomon.

Ich! ja mein lieber Hr. Magister (Bræger bukker) Ich er en grosser Liebhaber af Musik; verstehen Sie? Ich bin selbst Poet, und Musikus, und Komponist. So ein Mann bin ich. Und ich holder viel af musikalische Leute. Verstehen Sie? Sie singen doch?

Bræger.

Kuns lidet, Deres Excellence! men ikke for at lade mig høre af en saadan Herre.

Salomon.

Ei sing kuns, mein lieber Herr Magister! (Bræger bukker.) Sing kuns De. Verstehen Sie?

Bræger.

Bræger

(bukker og rømmer sig og giver et Signal til Chorsangerne.)

Der høres et Rygte, der høres et Rne,

At sige:

En Prinds fra Marocco vil gjæste vor Bne

Dg Rige.

Chor.

Hil være den naadige Herre!

De Karle og Piger, de samle sig flux

Tilsammen;

Dg Skolens smaa Dreng, samt Rektor og Dux,

Med Gammen.

Chor.

Hil være den naadige Herre!

Dg alle vil vandre den Herre imod

Med Glæde.

Selv Krøblingen er, paa halvtredie Toed,

Tilstede.

Chor.

Hil være den naadige Herre!

Dg ind treen Prindsen med Sporerne paa — —

Salomon.

(viser sine Fodder.)

Das ist nicht sandt, Herr Magister! Verstehen
Sie?

Bræger.

Om Forladelse, Deres Excellence!

Ca:

Salomon.

Schader ikke, schader ikke, blif kun ved!

Bræger

(syrger og kroer sig.)

Dg ind treen Prindsen med Støvlerne paa
I Stuen.

Salomon.

Gut! gut! Herr Magister!

Bræger (syrger.)

Gid, sang de, han Alfens Eftsalighed faae
Med Fruen!

Salomon.

Ich bin unverheirathet, ich er ugift. Verstehe
Sie? Aber schader ikke, blif ved, blif ved!

Chor.

Hil være den naadige Herre!

De Karle og Piger de tandse saa net
Paa Moden.

De hoppe, og trippe, og springe saa let
Med Foden.

Chor.

Hil være den naadige Herre!

Dg nu reiser Prindsen igjen fra vor Bue
Med Gammen.

Da frege de Karle og Piger i Skye
Et Amen.

Chor.

Hil være den naadige Herre!

Bræ:

Bræger

(bukker meget dybt.)

Deres Excellence tager mig ikke min Driftighed
unaadig op.

Salomon.

O nei, Herr Magister (Bræger (bukker.)) De sin-
ger, Gott helpe mig! som en Fugl i Luftten. Ver-
stehen Sie?

Bræger.

Ja Kragen er ogsaa en Fugl i Luftten, Deres
Excellence!

Salomon.

Ne, min Seel! som een af de schmaae Fugle
der høit oppe.

Bræger.

Deres Excellence smigrer mig. Men jeg har en
Datter, som, om jeg selv skal sige det, tør lade
sig høre.

Salomon.

Ich, das kan ich lide. Aber, hvor er hun?
Lat hende komme hid. Verstehen Sie? Ich tager
baade Dem und Deres Datter in min Protection.
Verstehen Sie? So ein Mann bin ich.

Bræger.

De er alt for naadig, Deres Excellence! —
Kom hid Mariane!

Mariane

(nærmer sig frygtfom.)

Ca:

Salomon.

Warum so blöde, hvorfor saa undtselig? Verstehen Sie? Ich bin nicht anders als en anden gemener Mann, und ich mache nicht sture Prætentio- nen paa Erbedighed: . So ein Mann bin ich.

B r æ g e r.

Hører du Mariane! Syng den, du veed nok. Hans Excellence befaler det.

(Han hvisker til hende.)

Mariane.

Min Fader befaler mig, saa maae jeg adlyde.

Salomon.

Sing, Jungfer! ich liebe die Musik! Ich schal, bei Gott! singe dem en Maroccanse Fise oven paa, som min Vater Keiseren har selbst gemacht. Verstehen Sie?

Mariane.

Usthyldige Pige!

Hvis roelige Hjerte

Veed intet at sige

Af Elskov og Smerte;

Du blomstrer, som Rosen i Baar!

Dit Liv er en Kjæde

Af Bøllyst og Glæde,

Og Sorg til din Bøelig ei naær.

Men, vee dig! saasnart du kun tænker:

O Kierlighed! und mig den Bøllyst, du skjenker!

Hvi tøver du med de fortryllende Lænker!

See her er min Haand!

Chi

Thi snart skal du høres mod Himlen at Klage;
 Hvi svandt dog de roelige salige Dage?
 O kjenk mig min Frihed! min Frihed tilbage!
 O løs mine Baand!

Salomon.

Das ist schein, sehr schein. Verstehen Sie?
 Die senger wahrhäftig, als wie en Engel, Jungfer!
 Ich har noch nicht so was gehört, und doch har jeg
 de beste Sænger und Sængerinnen ved min Hofstaat.
 So ein Mann bin ich. Wer hat Dem deun informert?
 Verstehen Sie?

Bæger.

Jeg selv, Deres Excellence! om jeg saa maae
 sige det.

Salomon.

Sie, Herr Magister! das ist bey Mahomet wunderlich.
 Aber ich har dem versprochen eine Fise zu
 fingen, und den sollen Sie hören. Verstehen Sie?
 Men — aber — det Maroccanische Sprach det ver-
 stahr de vel ikke, det er doch eine hübsche Sprache,
 eine hübsche Sprache; Freilich kan ich det so gleich
 übersetzen. So ein Mann bin ich. Verstehen Sie?

Es war en Ritter in Griechenland,
 Han foer so viel Lande ringsumhehr,
 So sah er einmahl enen alten Mann
 Und ein allerliebßt schein Jungfer.

(Declamerende.)

Das Ding mögte ich wohl haben, Sie ist, Gott
strafe mich! recht hübsch.

(Snygende.)

Das war ein gewaltiger Ritter.

Er legt' die Jungfer paa Sattelknopf,
Und spornte sein Pferd immer weiter,
Der Alte der schüttelt sin grauen Kopf,
Und Munden den schäumte von Eiter.

(Declamerende.)

Was sollst du alter Narr mit so ein scheenes
Mädchen? Das er for einen ungen Karl, so wie
ich bin.

(Snygende.)

Das war ein gewaltiger Ritter.

”Ha! rief der Alte, du kühner Schurk,”
Und flugs war der Ritter vom Pferde;
So bohrte er den Alten durch und durch.
”Da liegt ja der Schurk auf der Erde.”

(Declamerende.)

Geh' nun zu Haus, du alter Graufopf! und
sig, daß du har hast met mich at giere.

(Snygende.)

Das war ein gewaltiger Ritter.

Salomon.

See so sind alle die Marokkanste Fiser. Er det
ikke scheent. Ja wir haben herrliche Sachen dar-
außen. Verstehen Sie?

D r e =

Bræger.

Min Datter, tilligemed mig, undres over, at Deres Prindselige Excellence kan have Tid til at give sig af med saadanne Bagateller.

Salomon.

Ei was. Das sind nichts Pakkateller. Musik ist eine edle Kunst. Verstehen Sie? Und ich har lagt mich efter alle Kunster und Wissenschaften. So ein Mann bin ich. Aber, Gott sei mir guädig! det skulle være Schade, om een so hübsche Jungfer ikke skulle giere Likke. Herr Magister, han maac hende verheirathen. Verstehen Sie?

Bræger.

Ja, Deres Excellence! naar jeg kan finde et anstændigt Partie for hende.

Salomon.

Verstehen Sie? Sie har mich Dem forbunden gemacht, mein Herr Magister, Ich wil for hendes Likke sorgen.

(Han gaaer hen til sit Følge.)

Mariane (vil gaae.)

Bræger

(holder hende tilbage.)

Die, min Datter.

Mariane.

Kjere Fader! lad mig gaae. Jeg kan ikke holde det ud.

Bræ

Bræger.

Løb dog ikke fra din Lykke. Sie!

(Mariane lister sig ud.)

Syvende Scene.

De Forrige, undtagen Mariane.

Salomon

(bringer en forseglet Pose.)

Der giver ich Dem tausend Zechner, pur Gold,
in Utsier til Deres Tochter. So ein Mann bin ich.
Aber min Herr Magister, De maae en Mand til
Deres Tochter wåhlen, saaledes, som alle schure
Leute wåhler. Verstehen Sie?

Bræger

(overmaade glad.)

Deres Excellence! hjertelig gjerne. Hvorledes?

Salomon.

Alle schure Folk de tager i Blinde, de vælger
ikke. De maae gaae Blindekuh, Blindebuk. Alle
unverheirothete Bauerleute kommer sammen, meine
Kavalliers gaaer mit, und ich will selbst mitgehen.
Nun binder vi for deres Egen, und hvem de faaer
fat paa, den schal Deres Schwigersohn være. Ver-
stehen Sie?

Bræger (sagte.)

Hillemænd! kunde jeg fange Prindsen selv!

Helbergs Skuespil. 3die Deel.

Es

Ca

Salomon

(kalder paa een af sin Svite.)

Rom und bind den Herr Magister for sine Egen.
Und alle Ungifte Baurleute kommer frem. Ver-
stehen Sie?

Bræger

(i det der bindes for hans Pine.)

Jeg skal nok skyde Tørklædet op, saa meget, at
jeg kan see Prindsens gule Støvler.

(Imedens bytter Salomon Støvler med Johan.)

Salomon.

Ne, gaae nu omkring og seeg, Herr Magister!
Glück zu! Verstehen Sie?

(Bræger gaaer omkring, og leder, og tilsidst faaer han fat
paa Johan. Bræger river Tørklædet fra Pinene.)

Salomon.

Ei das ist ja mein Kammerherr, na Glück zu!

Sttende Scene.

De Forrige. Mariane. Franz Eberhard.

Franz.

Hvad er det for Spectakler, de gjør her? (Niver
Rippen af Joden.) Du Schmauß! understaaer du
dig . . .

Bræger.

Franz! er I gal? Det er Prindsen af Marok-
ko. Ders Excellence! — —

En

Salomon.

Ne ne! ich bin kein Excellence længere. Verstehen Sie? Ich bin den velbekjendte Jede, Salomon Joseph, som handler med gamle Kleer. So ein Mann bin ich.

Bræger.

Gud! hvad hører jeg, hvor tør din Skurk gjøre saadanne Streger?

Salomon.

O vi Jeder vi maae tage Profiten, hvor vi kan den faae. Und den Herre, der staaer, (peger paa Johan.) Han har mig got Betaling versprochen. Verstehen Sie?

Frank.

(tager Knebelbarterne, Varnsken og Hatten af Johan.)

Han maae vi engang see.

Mariane.

Himmel, Johan! (hun segner paa Tilgjøeren.)

Johan

(løber hen til hende.)

Mariane! . . . (han vil omfavne hende.)

Mariane

(støder ham fra sig.)

Affskyelige Skabning! saaledes at drive Gjal med en gammel Mand, med min Fader, med Marianes Fader, og det til Trods for mine daglige Formaninger.

Johan.

Mariane! det var for at vinde dig . . .

Bræger.

At du vilde holde hendes Fader for Nar. Nes-
derdrægtige!

Johan.

Beste Mariane tilgiv!

Mariane.

Nei, aldrig i Evighed, og jeg takker Himme-
len, at jeg har lært at kjende dig, imedens det end-
nu var Tid at rive mig løs af dine Lænker.

Johan (til Bræger.)

Kan jeg ikke vente Tilgivelse?

Bræger.

Jeg vilde forbaude mit eget Varn, om hun ikke
habede dig.

Mariane.

Gaae bort fra mit Nafn!

Johan.

Det kan, paa min Sjæl! være lige godt. Jeg
kan faae den rige Forpagter-Enke, naar jeg vil bare
tale et Ord. (Vil gaae.)

Salomon

(holder ham tilbage.)

Mein Herr! først min Betaling. Verstehen
Sie?

Jos

Johan (river sig løs.)

Gaae til Helvede efter din Betaling.

(Gaaer.)

Tiende Scene.

De Forrige, undtagen Johan.

Salomon.

Ach wai mir, ach wai mir! Mine Kleer und mine Penge!

Frank.

Giv dig tilfreds Jøde. Du burde med Rette straffes for dine Optøger; men det skal være dig tilgivet, og jeg skal betale dine Klæder.

Salomon.

Na, Na, der Herr ist ein hübscher junger Mann; das ist er, Gott helf mich! Verstehen Sie?

Bræger.

Kjere Eberhard! hvor megen Tak skylder jeg Dem ikke? Men hvorledes kom De efter dette Bedragerie?

Frank.

Det blev mig sagt, at den Marokkanse Prinds var kommet her, og just, da jeg vilde gaae herhen, saa kom Prindsen kjørende i en simpel Chaise og med en liden Svite af et par Vogne efter sig, og reiste lige igjennem Byen, uden at opholde sig. Desuden havde jeg nok Mistanke om, at her var noget Be-

dra-

dragerie i Bærk; for, at Johan von Thuren er i Stand til alle nedrige Stræger, det har jeg længe været overbevist om, endskjøndt jeg ikke har vovet at sige det, fordi det fordrer Beviis. Det er mig kjert, at jeg har reddet Deres Datter fra at falde i en Bedrageres Hænder. Tør jeg ikke vove til Belønning derfor, at gjøre mig Haab om Marianes Kjerlighed?

M a r i a n e

(tørre Pinene og læner sig paa Albuen.)

B r æ g e r.

Men, De kan ikke synge. Jeg har just ikke noget paa Dem at udsætte, dog vilde jeg gjerne have en Svigersøn, som kunde synge.

F r a n k.

Fattes Dem ikke andet, saa tør jeg dog smigre mig med noget Haab; jeg er ikke saa aldeles unustfalsk, som De troer. Vil De tillade mig at vise Prøver?

B r æ g e r.

Meget gjerne. Syng os noget for.

F r a n k.

O Fryd! som Salighedens Fryd!
 Jeg frelste den forførte Dyd.
 Jeg Falskheds Strikker sonderrev;
 Ustyldighed ei hildet blev.

Jeg seer mit Haab at nærme sig!

Dog, nei! en Drom bedrager mig!

D Ma:

O Mariane! seer jeg dig.

Kuns — ach! — Kuns langt fra — lykkelig?
 Det Syn skal fylde mig med Lyst,
 Og jage Smerten fra mit Bryst;
 Da bliver jeg midt i Sorgen stærk,
 Ved Tanken om mit eget Bænk.

O Fryd! som Salighedens Fryd!

Jeg frelste oc.

(Under Vrien trækker Salomon Joseph Klæderne af sin Svite
 og samler dem sammen.)

Bræger.

Vel, min Ven! De skal have min Datter. De,
 og ingen anden.

Salomon.

Ich gratuliere, ich gratuliere, das wird ein
 schenes Paar, ein allerliebstes Paar. Verstehen Sie?

Franz (til Bræger.)

Hvor usigelig er jeg Dem ikke forbunden! Hvor
 glad er ikke denne Dag; men een Ting mangler
 endnu. Beste Mariane! hvad siger De dertil?

Mariane.

Gud! hvad skal jeg sige?

Salomon.

Sie sollen ja sagen, Jungfer! Verstehen Sie?

Bræger.

Min Datter adlyder villig sin Fader.

Ma:

M a r i a n e.

Det er min Pligt; men . . . Gud! . . .

F r a n k.

Vel Jomfrue! Jeg veed, jeg føler selv, hvor smerteligt det maae falde Dem at erfars, at den Mand, som De har elsket saa høit, er Dem uværdig. Det var uædelt, om jeg vilde fordre, at De strax skulde bestemme Dem. Nei, endnu forlanger jeg intet afgjørende Svar, kun et lidet Glimt af Haab er, hvad jeg ønsker; og vilde De værdiges at unde mig det, saa vil jeg taalmodig oppebie Resten.

M a r i a n e.

Gode, beste Ven! jeg tænker alt for høit til at kunde byde Dem et deelt Hjerte, og endnu finder jeg store Levninger af min Kjerlighed til den nedrige Bedrager. Tiden, haaber jeg, skal udrydde dem, og saasnart som jeg er i Stand til at byde Dem mit hele Hjerte, saa vær vis paa, at det ikke skal tilhøre nogen anden end Dem.

F r a n k

(Kløser hendes Haand.)

Dyrebare Pige! Det er mere end jeg selv tørde haabe.

B r æ g e r.

Men, hvortil skal alle de Omsvøb? Hvorfor ikke ligesaa godt gaae lige til Sagen, og svare ja med eet?

F r a n k.

Frank.

Deres Datters Følelser ere saa rigtige, at ingen kan misbillige dem. Vær De taalmodig, ligesom jeg vil være det, og lader os haabe tilsammen, at vi alie inden kort Tid blive lykkelige.

Salomon.

Ich hoffe auch daß ich mein Geld krieger. So ein Mann bin ich.

Bræger.

Men jeg maae dog engang see hvad det er for Bøhner du har i din Pøse.

(Han tager og aabner den.)

Salomon.

Ei Herr! daß ist nur Blei, und Kupfer-Geld. Gott strafe mich, nichts anders. Verstehen Sie?

Frank.

Du Erh: Skurk!

Bræger.

Naa det skal være dig tilgivet. Lad os nu være lystige og glade, synge og dandse og fordrive Aftenen, det beste vi kan. (Til Bønderne.) Kom nu frem, godt Folk! og værer glade med os.

Chor og Dands af Bønderfolk.

Med munter Dands og Spil og Sang,

Vi Dagens Arbeid ende.

Hvor er den ikke suur og lang

For dem, som Fryd ei kjende!

Kar

Karlene.

Et større Liv vort Arbeid faaer,
Naar vi fra Sang til Ploven gaaer.

Pigerne.

Dg Rokken løber dobbelt snar,
Naar Dansen os oplivet har.

Alle.

Med munter Dands og Spil og Sang,
Vi Dagens Arbeid ende.
Hvor er den ikke suur og lang,
For dem, som Fryd ei kjende!

Bræger.

At høre mig til Lykken op,
Det var mit Haab, min glade Tanke;
Men Skjebnen kom, og sagde: Stop!
Bliv her, Signeur! der staaer din Skranke!
Jeg taus deri maae finde mig;
Hvor Skjebnen er omkiftelig;

Chor.

Hvor Skjebnen er omkiftelig!

Frank.

For nyelig var min Himmel mørk,
Min Sjæl omspendt med Qual og Smerte;
Jeg vandred' i en rædsom Drk,
Mit Følge var et pinet Hjerte.
Nu smiler Haabets Soel paa mig,
Hvor Skjebnen er omkiftelig!

Chor.

Hvor Skjebnen er omkiftelig!

Mariane.

Man ei for meget lide maae
 Paa det, som Diet meest behager;
 Thi bag den Smil, hvor Elskov laae,
 Der lurker tidt en lumst Bedrager.
 O Piger! speiler Jer i mig:
 Hvor Skjebnen er omskiftelig!

Chor.

Hvor Skjebnen er omskiftelig!
 (Hun brister i Graad og løber ud; Brøger og Frank løber efter.)

Salomon.

Ein Prinz ich wäret har i Dag,
 Nun bin ich kuns en armer Jeds;
 Es ist doch so en eigen Sag,
 Ut schtyrtes von sin Kønige-Sede,
 Ich tænker: — so ein Mann bin ich —
 Hvor Schiepnen er umschiftelig!

Chor.

{ Hvor Schiepnen er umschiftelig! }
 { Hvor Skjebnen er omskiftelig! }

Chor og Dands.

Med munter Dands og Spil og Sang &c.

T r y k f e i l.

Første Bind.

- Pag 137. Ein. ult. ikke mit Navn, læs: ikke i mit Navn.
— 246. — 22 und, læs: fund.
— 337. — 10. vidt, læs: vilbt.

Andet Bind.

- 97. — 5 Side, læs: Spidse.
— 225. — 1 en Pistol, læs: Pistolen.
— 300. — 23 Elffer, læs: Elstede.
— 302. — 5 henter, læs: hente.
— 307. — 9 en Eynild, læs: end Eynild.
— 308. — 25 omgjerder, læs: omgjerde.
-

E f t e r s k r i f t

til dette

tredie Bind.

I Forerindringen til det første Bind af disse Skuespil lovede Forfatteren at alle de fire Bind hvoraf denne Samling skal bestaae, skulde udkomme fra Pressen paa een gang. Dette Løfte er det ham nu umueligt at opfylde, formedelst et vigtigt Arbeide, der er blevet ham betroet, og som i nogle Maaneder vil optage al den Tid, som han kan faae tilovers fra sine andre Forretninger. Selv dette Arbeide har siden maatte udsættes for en Reises Skyld, og det er paa Grændserne af Frankrig, imellem en uendelig Mængde Beskæftigelser af flere Slags, samt under Bulderen af krigeriske Tilberedelser, at Forfatteren skriver disse faa Linier, hvori det ikke vil blive mueligt at rumme alt hvad der kunde være nødvendigt at sige Publikum. Dette maae spares til det fjerde Bind; hvortil de to tredie Dele af Materialierne ere aldeles færdige, og Resten ikke langt fra at blive det.

Han forbigaaer af samme Aarsag at tale om de gamle Stykker, som findes i denne Samling. Om de nye blot nogle faa Ord. Menneskekjenderen, hvortil Subjectet er taget af en Fortælling af Andrieux, har ligget i mere end fem Aar færdig, og Forfatteren, der havde den Svaghed at troe at dette Skuespil ingen Forbedring behøvede, har i den hele lange Tid aldrig gennemlæst det, førend det allerede var trykt, og har derfor den Uergrelse at erfare, at han ikke kan være fornøiet med det, at det trænger til megen Forbedring, og at især de to første Akter maatte gandske omarbeides, for at Stykket kunde blive værdigt til Publikums Bifald. Ulykken er nu skeet, og lader sig for nærværende Tid ikke rette, og Læserne bedes at undskylde Stykkets Mangler, i Betragtning af Forfatterens aabenhjertede Tilstaaelse.

Hoved-Ideen til Duellen tilhører ikke Forfatteren; men hvor han har taget den, er det ham ikke mueligt at erindre, ogsaa kan det være Læserne ligegyldigt. Den gamle Skuespiller, er en Omarbeidelse af Picards Komædie af samme Navn. Forfatteren troer ellers at man, for at see at hans Arbeide er mere end en Oversættelse, ikke engang behøver at sammenligne det med Originalens; men har man denne ved Haanden, vil man endnu mere overbevises derom.

De syv Tanter dærimod, ere Forfatterens Eiendom i alle muelige Henseender, og det skulde gjøre ham meget ondt, om man skulde kunne vise ham nogen Idce, eller noget Indfald, som han havde laant af andre. Hans Hensigt med dette Skuespil var at forsøge paa at skrive en Komædie i Holbergs Smag. Om det har lykkedes ham, derom maae Læseren dømme. Saameget maae han imidlertid tilstaae, at han, efter at have studeret i mange Aar, saa at sige, alle baade ældre og nyere Nationers Skuespildigtere, er kommen til det Resultat, at der ikke existerer mere end tre Komædiekrivere, der virkelig fortiene dette Navn, nemlig Plautus, Moliere og Holberg, heller ikke har noget nyere Produkt af de Danske Presser gjort ham saa megen sand Fornøielse, som denne vor Mesterdigters samlede Komædier, udgivne af Professor Rahbek. Udfaldet har viist, at Udgiveren var dette Arbeide voksen og alle hans Landsmænd skulde ham Tak derfor.

Ved at nævne denne sin gamle Ven, bør Forfatteren ikke forbigaae offentlig at takke ham for den Hæder, han har viist denne Samling ved at satte sit Navn paa Titelbladet som Udgiver. Saameget mere fortjener Professor Rahbek Tak derfor, som derved Hverken har været Ure eller Penge for ham at fortjene. Af den første har han

faa meget, som han behøver, og af de sidste vilde Forfatteren ønske ham en heel Hoben, dersom han ikke vidste, at Dnster ere en Sæd, der daglig saaes i Overflødighed, men som endnu aldrig har baaret enten Blade eller Frugter.

Læseren vil maaskee hist og her finde nogle Besynderligheder i Retskrivningen, saasom at det samme Ord i eet Skuespil skrives paa een Maade, og i et andet paa en anden. Forfatteren der intet ønsker mere end at være konsekvent i alle muelige Henseender, vilde nødig, at man, selv i denne Post, skulde beskylde ham for Inkonsekvens. Sagen er denne, at han bestandig retter og forbedrer sin Retskrivning, og at samme vilde i denne Udgave have blevet uniform overalt, saafremt han selv havde kunnet besørge Korrekturen; og han er Korrektøren Tak skyldig, fordi han ikke paa egen Haand har gjort nogen Forandring.

Muserne elste ikke Omgang med Stykknegte og Artillerie — de have kun gjort saa Undtagelser fra denne Regel, saasom med en Abrahamson — og da denne Larm døver Forfatterens Øren, saa afbryder han, og forbeholder sig at sige Publikum ved det fjerde Bind, hvad mere der endnu kan behøves at siges.

